SIGOURNEY WEAVER, FELICITY JONES,
TOBY KEBBELL, LEWIS MacDOUGALL ve
Canavar rolünde LIAM NEESON'un
mil anlığı filmde dikkat kaydığı

CANAVARIN ÇAĞRISI

New York Times Çok Satanlar

PATRICK NESS

BRO SIS

Delu

CANAVARIN ÇAĞRISI

PATRICK NESS

Sevgi, kayıp ve umut üzerine sıradışı bir roman

Canavar, Conor için gelmişti;
ve ondan istediği şey, en tehlikeli şeydi:

Gerçek.

Siobhan Dowd'un özgün fikrinden yola çıkan ve şimdi de Focus Film tarafından beyazperdeye aktarılan Patrick Ness'in bu ödüllü romanı; yürek burkan, umut verici ve hepsinin ötesinde, kurtuluşa giden cesareti içeren bir öykü.

WWW.FOCUSFEATURES.COM/AMONSTERCALLS

Deli Dolu
www.delidolu.com.tr
/delidolu /@delidolukitap

ISBN 978-605-5060-71-8

Patrick Ness

Eleştirmenler tarafından çok beğenilmiş ve çok satanlar listesine girmiş "Kaos Yürüyüşü" üçlemesinin yazarıdır. Carnegie Madalyası, Guardian Çocuk Romanı Ödülü, Booktrust Gençlik Ödülü ve Costa Çocuk Kitabı Ödülü gibi çok sayıda ödül kazanmıştır. Londra'da yaşamaktadır.

Delidolu Yayınlarından Çıkan Kitapları:
Kaos Yürüyüşü-1 Umut Bıçağı (roman)
Kaos Yürüyüşü-2 Sorgu ve Yanıt (roman)
Kaos Yürüyüşü-3 İnsan Denen Canavar (roman)

Tudem Yayınlarından Çıkan Kitapları:
Canavarın Çağrısı (roman)

Siobhan Dowd

Ünü geniş kitlelere yayılmış, dört kitabı olan ödüllü bir yazardır. Ölümünden sonra Carnegie Madalyası kazanan ilk yazar olmuştur. Zamansız bir şekilde kansere yenik düştüğü için bu kitabı kendisi yazamayan Siobhan Dowd'un özgün fikri, Patrick Ness tarafından sıradışı bir romana dönüştürüldü.

© 2011, Patrick Ness
© 2016, Tudem Yayın Grubu • 1476/1 Sk. No: 10/51
Alsancak - Konak/İZMİR

Siobhan Dowd'un özgün fikrinden esinlenilmiştir.
Hilary Mantel'in *An Experiment in Love* eserinden alıntı © 1995,

Kate Wheeler'a teşekkürlerle.

İlk baskı Londra'da *A Monster Calls* adı ile Walker Books Ltd tarafından gerçekleştirilmiştir.

ISBN: 978-605-5060-71-8

Birinci Baskı: Ekim 2016 (5000 adet)

Yayınevi sertifika no: 11945 Matbaa sertifika no: 26886

Türkçeleştiren: Arif Cem Ünver
Editör: Ümit Mutlu
Düzelti: Ayşegül Utku Günaydın
Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km. Başkent OSB 22. Cadde No: 6 Malıköy/
0 312 284 18 14

Tüm hakları saklıdır.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.nin tescilli markasıdır.

www.delidolu.com.tr

CANAVARIN ÇAĞRISI

SIOBHAN DOWD'*un özgün fikrinden esinlenilmiş*

bir PATRICK NESS *romanı*

YAZARLARIN NOTU

Siobhan Dowd ile tanışmak ne yazık ki mümkün olmadı. Çoğunuz gibi ben de onu, yazdığı harika kitaplardan tanıyorum. İkisi o hayattayken, diğer ikisiyse zamansız ölümünden sonra yayımlanmış, heyecan verici dört gençlik romanı bunlar. Eğer bu eserleri gözden kaçırdıysanız, bunu hemen telafi etmelisiniz bence.

Bu onun beşinci kitabı olacaktı. Kitabın karakterlerini, temelini ve başlangıcını bulmuştu. Ne yazık ki bulamadığı bir şey vardı: Zaman.

Bu çalışmayı bir kitap haline getirmem önerildiğinde, tereddütte kaldım. O yaratıcı kadının üslubunu taklit etmezdim; edemezdim. Bunu yapsaydım ona, okura, en önemlisi de hikâyeye zarar vermiş olurdum. Bu şekilde iyi yazılabileceğine inanmıyorum.

Fakat iyi fikirlerin bir özelliği var: Yeni fikirlerin doğmasına önayak olmaları. Ben daha düşünmeden, Siobhan'ın fikirleri zihnimde yenilerinin belirmesine yol açtı ve ben de her yazarın sahip olmayı arzuladığı o kaşıntıyı hissetmeye başladım. Kelimeleri kâğıda dökmek, bir hikâye anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Sanki elime bir bayrak tutuşturulmuştu; harika bir yazar bana hikâyesini vermiş ve, "Haydi koş, ortalığı kırıp dök. Yaramazlık yap," demişti. Ben de öyle yapmaya çalıştım. Yol boyunca bana rehberlik eden tek şey, Siobhan'ın da beğeneceğini düşündüğüm bir kitap yazma arzusu oldu. Başka hiçbir ölçüt önemli olamazdı.

Şimdi bayrağı size devretme zamanı. Hikâyelerin çoğu yazarlarla başlar; ama yarış onlarla bitmez. İşte, Siobhan ile birlikte yarattığımız hikâye. Haydi, alın ve koşun.

Yaramazlık yapın.

Patrick Ness

Londra, Şubat 2011

SIOBHAN İÇİN

İnsan yalnızca bir defa genç olur derler; iyi ama,

sizce de gençlik fazla uzun sürmüyor mu?

İnsanın dayanabileceğinden uzun...

Hilary Mantel,
An Experiment in Love (Bir Aşk Deneyi)

CANAVARIN ÇAĞRISI

Canavar, gece yarısından hemen sonra çıktı ortaya. Bütün canavarlar gibi.

Geldiğinde Conor uyanıktı.

Yine bir kâbus görmüştü. Tamam, *bir* kâbus değil; *o* kâbus. Son zamanlarda sürekli gördüğü kâbus. İçinde karanlık, rüzgâr ve çığlıklar olan; var gücüyle tutmaya çabaladığı halde, avuçlarının içinden ellerin kayıp gittiği kâbus. En sonunda hep...

"Git buradan," diye fısıldadı Conor yatak odasının karanlığına. Kâbusunun onunla birlikte, uyananların dünyasına gelmesini istemiyor, onu tekrar uyku âlemine sürmeye çabalıyordu. "Haydi, git."

Annesinin komodine koyduğu saate baktı. 12:07. Gece

yarısını yedi geçiyordu. Sabah okula gidecek bir çocuk için oldukça geç bir saatti bu, hele de günlerden pazarsa.

Bu kâbustan kimseye söz etmemişti. Annesine, *tabii ki* anlatmamıştı; aşağı yukarı iki haftada bir telefonla konuştuğu babasına da tek kelime etmemişti. Hele büyükannesine ya da okuldakilere bir şey söylemesi düşünülemezdi bile.

Kâbusta olanlar, kimsenin bilmemesi gereken şeylerdi.

Conor uyku sersemi bir halde odasına göz gezdirdikten sonra kaşlarını çattı. Atladığı bir şey vardı. Yatağında doğrulup biraz daha ayıldı. Kâbus yavaş yavaş uzaklaşıyordu uzaklaşmasına, ama hâlâ Conor'ın canını sıkan bir şey vardı. Farklı bir şey, sanki...

Sessizliğe kulak kabarttı, ama tek duyabildiği; boş alt kattan nadiren gelen tanıdık tik taklar ve yan odada uyuyan annesinin hareket ettiğinde çıkardığı hışırtılar oldu.

Sessizlik.

Derken kulağına bir şey çalındı. Onu uyandıran sesti bu.

Biri ona sesleniyordu.

Conor.

Paniğe kapıldı. İç organları büzüşüyor gibiydi. O şey onu takip mi etmişti? Bir şekilde kâbustan çıkmayı başarmış ve?..

"Saçmalama," dedi kendi kendine. "Canavarlara inanacak yaşı çoktan geçtin."

Doğruydu da. Geçen ay on üç yaşına basmıştı. Canavarlar ise bebekler içindi. Gece altını ıslatanlar için. Canavarlar...

Conor.

İşte, yine aynı ses. Yutkundu. Ekim ayı normalden daha sıcak geçiyordu ve penceresi hâlâ açıktı. Belki de dışarıdan gelen hafif esintiyle perdeler birbirine sürtünmüş ve...

Conor.

Pekâlâ, rüzgâr değildi. Bu kesinlikle *birinin* sesiydi, tanımadığı birinin. Annesinin sesi olmadığı kesindi, çünkü bir kadın sesi değildi. Conor bir an için uçuk bir fikre kapıldı ve babasının sürpriz yapıp Amerika'dan döndüğünü düşündü. Saat geç olduğundan telefon etmek istememişti belki ve...

Conor.

Hayır. Babası değildi. Duyduğu sesin kendine has bir tınısı vardı. Yabani ve vahşi. *Canavarca* bir tını.

Sonra dışarıdan tok bir tahta gıcırtısı geldi; sanki devasa bir şey, ahşap zemine basıyor gibiydi.

Gidip pencereden dışarı bakmak istemiyordu. Ama bir yanı da, bunu yapmayı her şeyden çok istiyordu.

Artık uykusu tamamen açılmıştı; yatak örtüsünü üzerinden atıp ayağa kalktı ve pencereye doğru gitti. Ayın yaydığı loş ışık sayesinde, evin gerisindeki küçük tepede duran kilisenin çan kulesini rahatlıkla görebiliyordu. Kilisenin yanından kıvrılarak geçen tren rayları zayıf bir ışıltı saçıyordu. Üzeri çoktan silinmiş mezar taşlarıyla dolu mezarlık da ay ışığı sayesinde aydınlıktı.

Conor pencereden, mezarlığın ortasında yükselen kocaman porsuk ağacını da görebiliyordu. O kadar yaşlı bir ağaçtı ki, kilisenin inşasında da kullanılan taşlardan yapılmış gibi duruyordu. Onun bir porsuk ağacı olduğunu biliyordu çünkü annesi söylemişti; ilk kez küçüklüğünde, onu ağacın zehirli meyvelerini yememesi konusunda uyarırken; daha sonra da geçen yıl, arada sırada yüzünde tuhaf bir ifadeyle mutfak penceresinden bakıp, "Şuradaki porsuk ağacı, biliyorsun değil mi?" derken.

Yine kendisine seslenildiğini duydu.

Conor.

İki kulağına aynı anda fısıldanıyormuş gibi geliyordu ses.

"Ne var!" dedi Conor, bundan sonra olacaklar konusunda birden sabırsızlanarak. Kalbi küt küt atıyordu.

Bir bulut ayın önüne geçerek tüm manzarayı karanlığa

gömdü. Aynı anda çıkan bir rüzgâr, tepeden hızla gelip odasına doldu ve perdeleri uçuşturdu. Tahta gıcırtısını bir kez daha duydu; ses sanki canlı bir varlıktan, dünyanın iştahla guruldayan aç karnından çıkıyordu.

Sonra bulut geçip gitti ve ay yeniden parlamaya başladı.

Ve porsuk ağacını görünür kıldı.

Bir anda evin arka bahçesinde beliriveren porsuk ağacını.

Canavar karşısındaydı işte.

Conor dikkatle izlerken, ağacın en üst dalları bir araya gelip büyük ve dehşet verici bir yüz meydana getirdi. Ağacın ağzı, burnu, hatta gözleri vardı ve bu gözler doğruca Conor'a bakıyordu. Diğer dalların bazıları da gıcırdayarak ve çatırdayarak bir araya gelmeye başladı; önce iki uzun kol, ardından da ana gövdenin yanında ikinci bir bacak görevi görecek kalın bir uzantı oluşturdu. Geriye kalanlarsa bir omurga ve üst gövdeye dönüştü. İğnemsi yaprakların oluşturduğu, yeşil bir kürkü andıran deri de, altında kaslar ve akciğerler varmış gibi kımıldıyordu. Ağaç sanki nefes alıyordu.

Boyu zaten Conor'ın penceresini aşan canavar, büyürken iyice genişlemeye başlamış, her nasılsa, kuvvetli ve azametli görünen bir şekle bürünmüştü. Tüm bu değişim süreci boyunca gözlerini Conor'dan ayırmamış, Conor da canavarın

gürültülü ve esintili nefes alıp verişlerini duymuştu. Devasa ellerini pencerenin iki yanına yaslayan yaratık, kocaman gözleri çerçeveyi doldurana dek başını eğdi ve bakışlarıyla Conor'ı bulunduğu yere mıhladı. Ev, üzerine binen ağırlık yüzünden hafifçe inler gibi oldu.

Ve canavar konuştu.

Conor O'Malley, dedi canavar; ve çürümüş bitki kokan, ılık ve güçlü bir nefes Conor'ın penceresinden içeriye dolup çocuğun saçlarını havalandırdı. Canavarın sesi tok ve güçlüydü; Conor sesin titreşimlerini göğsünde hissetti.

Seni almaya geldim, Conor O'Malley, dedi canavar bu kez. Eve doğru biraz daha eğilince, duvardaki tablolar titremeye başladı; kitaplığın raflarından birkaç kitap, elektronik aletler ve içi doldurulmuş eski bir oyuncak gergedan yere düştü.

Canavar, diye düşündü Conor. Yemin ederim ki, gerçek bir canavar. Gerçek hayatta. Rüyada değil, tam karşımda. Pencerenin önünde.

Canavar onu almaya gelmişti.

Ama Conor dönüp kaçmadı.

Dahası, hiç korkmadığını fark etti.

Tek hissettiği, yani canavar ortaya çıktığından beri tek hissettiği, giderek artan bir hayal kırıklığıydı.

Çünkü beklediği canavar bu değildi.

"Öyleyse gel de al beni," dedi.

Tuhaf bir sessizliğe gömüldü ortalık.

Ne dedin sen? diye sordu canavar.

Conor kollarını göğsü hizasında kavuşturdu. "Dedim ki, öyleyse gel de al beni."

Canavar bir an durakladı; sonra da kükreyerek yumruklarını evin duvarına yapıştırdı. Bu darbenin etkisiyle evin tavanı çökecek gibi oldu ve duvarlarda derin yarıklar oluştu. Canavarın öfke dolu kükremesiyle oluşan rüzgâr, odayı bir kez daha doldurdu.

"Dilediğin kadar bağır," diyerek omuz silkti Conor. Sesini bile yükseltmemişti. "Senden çok daha korkunçlarını gördüm ben."

Bunu duyan canavar daha da yüksek bir sesle kükredi ve cam çerçeve ne varsa indirerek kollarından birini pencereden içeri soktu. Bükülü dallardan oluşmuş dev bir el Conor'ı belinden kavrayıp havaya kaldırdı ve onu az önce parçaladığı camın boşluğundan hızla dışarı çekti. El, Conor'ı odasından alıp gecenin karanlığına çıkarmış; arka bahçede, ayın yuvarlağı hizasında havada tutuyordu. Parmaklarını

kaburgalarına öyle sıkı geçirmişti ki Conor güçlükle nefes alıyordu. Canavarın açık ağzındaki sert ve budaklı sivri dişleri görebiliyor, ılık nefesini yüzünde hissediyordu.

Bir kez daha durakladı canavar.

Gerçekten de korkmuyorsun, değil mi?

"Hayır," dedi Conor. "En azından *senden* korkmuyorum."

Canavar gözlerini kıstı. *Korkacaksın*, dedi. *Emin ol, korkacaksın.*

Conor'ın hatırladığı son şey, canavarın onu canlı canlı yemek için, kükreyerek ağzını açması oldu.

KAHVALTI

"Anne?" diye seslendi Conor mutfağa adım atarken. Annesinin orada olmadığını biliyordu, su ısıtıcısının fokurtusu duyulmuyordu ne de olsa. (Sabahları annesinin ilk işi çay yapmak olurdu.) Conor bunu bilmesine rağmen annesine seslenmişti. Son zamanlarda evin odalarına girmeden önce seslenmeyi alışkanlık haline getirmişti. Annesi bir yerlerde istemeden uyuyakalmış olabilirdi ve Conor onu ürkütmek istemiyordu.

Annesi mutfakta değildi. Demek ki hâlâ yataktaydı. Yani Conor, artık alıştığı üzere, kendi kahvaltısını kendisi hazırlayacaktı. Peki. Hatta *pek iyi*, özellikle de *bu sabah* için.

Hızla çöp kutusunun yanına gitti ve yanında getirdiği naylon torbayı kutunun iyice dibine ittirdi; torba görünmesin diye de, üzerini başka çöplerle örttü.

"Tamamdır," dedi kendi kendine ve derin bir nefes verdi. "Şimdi sıra kahvaltıda."

Birkaç dilim kızarmış ekmek, bir kâse mısır gevreği, bir bardak meyve suyu... Hazırladığı kahvaltıyı alıp mutfaktaki küçük masaya oturdu. Masanın kenarında, annesinin kasabadan aldığı organik mısır gevreği ve ekmek duruyordu. Neyse ki, tadı da görüntüsü kadar yavan olan bu şeylerden Conor'ın payına düşmüyordu.

Saate baktı. Evden çıkmasına yirmi beş dakika vardı. Çoktan okul üniformasını giymiş, çantasını da hazırlayıp kapının yanına koymuştu. Hepsini kendi başına yapmıştı.

Mutfak penceresine sırtı dönük oturuyordu. Musluğun hemen üzerindeki bu pencere küçük arka bahçeye bakıyor, manzara tren raylarını takip edip kilise ve mezarlığa kadar uzanıyordu.

Ve tabii ki porsuk ağacına.

Conor mısır gevreğinden bir kaşık daha aldı. Ağzından gelen çiğneme sesi dışında evde çıt çıkmıyordu.

Rüya görmüştü işte. Başka *ne* olabilirdi ki?

Bu sabah gözlerini açtığında, baktığı ilk şey pencere

olmuştu. Tabii ki yerli yerinde duruyordu pencere; duvarda da bahçeye açılan koca bir delik yoktu. *Tabii ki* olmayacaktı. Bunun gerçek olabileceğine yalnızca bebekler inanırdı. Bir ağacın –evet, bir *ağacın*– tepeden aşağıya yürüyerek inip eve saldırdığına yalnızca bebekler inanırdı.

Olan bitenin saçmalığını düşünüp gülmüş, sonra da yatağından kalkmıştı Conor.

Ve ayaklarının altından çıtırtılar gelmişti.

Zeminin her bir santimetrekaresinin, porsuk ağacının kısa ve iğnemsi yapraklarıyla kaplı olduğunu görmüştü.

Ağzına bir kaşık mısır gevreği daha götürdü; sabah ilk iş olarak süpürüp bir torbaya tıktığı yaprakların durduğu çöp kutusuna bakmamaya kararlıydı.

Dün gece çok rüzgâr vardı. Yapraklar açık pencereden içeriye savrulmuştu kesin.

Kesin.

Mısır gevreğini ve kızarmış ekmeğini bitirip meyve suyunun kalanını da içtikten sonra bulaşıkları sudan geçirip makineye yerleştirdi. Hâlâ yirmi dakikası vardı. Mutfaktaki çöp kutusunu boşaltmaya karar verdi –böylesi daha güvenliydi– ve çöp torbasını evin önündeki tekerlekli büyük çöp kutusuna götürdü. Hazır bu işi yapıyorken geridönüşüme gidecek atıkları da çıkardı. Sonra da yıkanacak çamaşırları

makineye attı; akşamüstü okuldan geldiğinde onları bahçedeki ipe asacaktı.

Mutfağa dönüp saate baktı.

Hâlâ on dakikası vardı.

Ve hâlâ evde bir hayat belirtisi...

"Conor?"

Merdivenlerin üst tarafından geliyordu ses.

Tuttuğunu o âna dek fark etmediği uzun bir nefes verdi.

Mutfak kapısının pervazına dayanan annesi, "Kahvaltı ettin mi?" diye sordu.

"Evet anne," dedi Conor, elinde okul çantasıyla.

"Emin misin?"

"*Evet*, anne."

Annesinin kuşkulu bakışlarını görünce, "Kızarmış ekmek, mısır gevreği ve meyve suyu," dedi. "Bulaşıkları da makineye koydum."

"Çöpü de çıkarmışsın," dedi annesi sessizce, mutfağın ne kadar düzenli olduğuna dikkat ederek.

"Çamaşırlar da yıkanıyor," dedi Conor.

"Sen çok iyi bir çocuksun," dedi annesi. Gülümsüyor olmasına rağmen, sesindeki hüzün fark ediliyordu. "Üzgü-

nüm, uyanamadım."

"Sorun değil."

"Bu yeni başladığım..."

"*Sorun değil*," dedi Conor yeniden.

Annesi durdu, ama gülümsemesi silinmemişti. Başına eşarbını bağlamamıştı henüz ve açıkta duran kafa derisi sabah ışığında fazla yumuşak, fazla hassas görünüyordu... Tıpkı bir bebeğinki gibi. Bunu fark edince Conor'ın içi cız etti.

"Dün geceki ses senden mi geldi?" diye sordu annesi.

Conor donakaldı. "Ne zaman?"

"Gece yarısından sonra olmalı," dedi kadın, su ısıtıcısını çalıştırmak için ayaklarını sürüye sürüye ilerlerken. "Önce rüya gördüğümü sandım, ama senin sesini duyduğuma yemin edebilirim."

"Uykumda konuşuyordum herhalde," dedi Conor, sesinden bir şeyler ele vermemeye çalışarak.

"Herhalde," diyerek esnedi annesi. Sonra buzdolabının yanındaki duvarda asılı fincanlardan birini aldı. "Sana söylemeyi unuttum," dedi, havadan sudan konuşur gibi, "yarın büyükannen geliyor."

Conor'ın omuzları düştü. "Ama anne..."

"Biliyorum," dedi kadın, "ama sabahları biri sana kahvaltı hazırlamalı."

"*Sabahları mı*?" dedi Conor. "Kaç gün kalacak?"

"Conor..."

"Ona ihtiyacımız yok ki!"

"Tedavinin bu aşamasında ne durumda olduğumu biliyorsun Conor."

"Ama şimdiye kadar idare ettik, ve..."

"Conor!" diye çıkıştı annesi. Sesindeki sertlik her ikisini de şaşırtmışa benziyordu. Uzun bir sessizlik oldu. Sonra kadın bir kez daha gülümsedi; çok ama çok yorgun görünüyordu.

"Bu ziyaretin mümkün olduğunca kısa sürmesi için elimden geleni yapacağım, tamam mı?" dedi. "Odanı vermeyi sevmediğini biliyorum ve bunun için üzgünüm. Ama ihtiyacım olmasaydı büyükanneni çağırmazdım."

Büyükannesi ne zaman kalmaya gelse Conor kanepede yatmak zorunda kalıyordu. Ama sorun bu değildi. Sorun, büyükannesinin onunla konuşma tarzıydı. Onunla konuşurken, kendisini gözetim altındaki bir çalışan gibi hissediyordu her defasında. Başarısız olacağı baştan belli bir eleman gibi. Ayrıca, gördüğü tedavi annesini ne kadar kötü hissettirirse hissettirsin, onun iyileşmesi içindi ve ikisi o zamana kadar bir şekilde durumu idare etmişti. Öyleyse neden şimdi...

"Sadece birkaç günlüğüne," dedi annesi, oğlunun zihnini okuyormuşçasına. "Endişelenme, olur mu?"

Conor tek kelime etmeden çantasının fermuarıyla oynuyor, başka şeyler düşünmeye çabalıyordu. Tam o sırada, çöpe attığı bir torba dolusu yaprak geldi aklına.

Belki de büyükannesinin, onun odasında kalacak olması o kadar da kötü değildi.

"İşte o çok sevdiğim gülümseme," dedi annesi, düğmesi atan su ısıtıcısına uzanarak. Sonra da dehşete kapılmış gibi yaparak, "İnanmayacaksın ama, bana eski peruklarından birkaçını getirecek," dedi. Boşta kalan eliyle saçsız başını okşadı. "Zombiye dönüşmüş bir Margaret Thatcher* gibi görüneceğim."

"Geç kalıyorum," dedi Conor saate göz atarak.

"Pekâlâ tatlım." Sendeleyerek oğlunun yanına geldi ve onu alnından öptü. "Sen çok iyi bir çocuksun," dedi yeniden. "Keşke *bu kadar* iyi olmak zorunda kalmasaydın."

Conor okula gitmek için mutfaktan çıkmak üzereyken; annesinin, elindeki çayla mutfak penceresine doğru yürüdüğünü ve kendi kendine konuşur gibi, "İşte yaşlı porsuk ağacı da orada," dediğini duydu.

* Eski İngiltere başbakanı. [ÇN]

OKUL

Daha ayağa kalkarken ağzına kan tadı gelmişti. Yere düşünce dudağının içini ısırmıştı ve şimdi ayakta dikilirken dikkatini başka şeye veremiyordu. Yiyecekle yakından uzaktan ilgisi olmayan, ânında tükürme isteği uyandıran madensi bir tattı.

Ama Conor ağzındaki kanı yutmayı tercih etti. Harry ve arkadaşları Conor'ın ağzının kanadığını öğrenseler, kelimelerle ifade edilemez bir keyif alırlardı. Arkasında Anton ve Sully'nin kıkırdamalarını duyuyor, Harry'nin yüzündeki ifadeyi tahmin ediyordu. Hatta Harry'nin o hiçbir zaman tanışmak istemeyeceğiniz, yetişkin taklidi sakin ve alaycı sesiyle, birazdan ne söyleyeceğini de tahmin ediyordu.

"Basamaklara dikkat et," dedi Harry. "Yoksa düşersin."

Evet, tam da beklediği gibi.

— • —

Eskiden böyle değildi.

Harry okulun sarışın dâhi çocuğuydu, öğretmenlerinin gözdesi olmuştu hep. Hem sınıfın, hem futbol sahasının en hızlısı... Conor'ın gözündeyse sınıftaki diğer öğrencilerden biriydi sadece. Ne arkadaş –Harry'nin arkadaşı yoktu, sadece takipçileri vardı; Anton ve Sully'nin tek yaptıkları, onun arkasında durup her yaptığına gülmekti– ne de düşman olmuşlardı. Adını biliyor olması bile Connor'ı şaşırtmıştı.

Ama geçen yıl bir şeyler değişmişti. Harry, Conor'ı fark etmeye, onunla göz göze gelmeye, alay eder gibi ona uzaktan bakmaya başlamıştı.

Bu değişim, Conor'ın annesinin başına gelenlerle birlikte başlamamıştı. Hayır, ondan daha sonraydı. Conor o kâbusu görmeye başladığında değişmişti her şey. Şu aptal ağaçla ilgili olanı değil, hayır; hayatı boyunca kimseye anlatmayacağı, çığlıkların yankılandığı, düşmeyle ilgili olan gerçek kâbusu. Conor *o* kâbusu görmeye başladığında, Harry de sanki oğlanın üzerine yalnızca onun görebileceği gizli bir işaret koyulmuş gibi, fark etmeye başlamıştı Conor'ı.

Ve bu işaret Harry'yi, bir mıknatısın demiri çektiği gibi çekiyordu.

Yeni öğrenim yılının ilk gününde Harry, okul bahçesine girmek üzere olan Conor'a çelme takıp onu yere düşürmüştü.

Böyle başlamıştı her şey.

Ve böyle devam etmişti.

Anton ve Sully gülerken, Conor onlara arkası dönük durmaya devam etti. Yaranın ne durumda olduğunu kontrol etmek için dilini dudağının iç kısmında gezdirdi. Çok kötü sayılmazdı. Başka bir olay daha yaşanmadan sınıfa varabilirse sorun yoktu.

Ama tam o sırada başka bir olay daha yaşandı.

"Onu rahat bırakın!" diye bağırdı biri. Conor bu sesi duyar duymaz yüzünü buruşturdu.

Arkasını döndüğünde, gözlerinden öfke fışkıran Lily Andrews'ün Harry ile kafa kafaya gelmiş olduğunu gördü; ki bu durum, Anton ve Sully'yi daha fazla güldürmekten başka bir işe yaramıyor gibiydi.

"Kaniş köpeğin seni kurtarmaya geldi," dedi Anton.

"Ben sadece adil bir dövüş olsun istiyorum," dedi Lily. Kıvır kıvır bukleleri, onları arkadan ne kadar sıkıca toplamış olsa da, gerçekten de bir kaniş gibi oraya buraya zıplıyordu.

"Dudağın kanıyor O'Malley," dedi Harry, Lily'yi sakin bir tavırla görmezden gelerek.

Conor hızla elini dudağına götürdü ama ağzının kenarından sızan bir damla kana engel olmak için çok geç kaldığını fark etti.

"Dazlak annesine öptürürse geçer belki," dedi Sully kıkırdayarak.

Conor'ın karnı bir ateş topuna, onu için için yakan küçük bir güneşe dönüştü; ama daha o bir tepki veremeden Lily harekete geçti. Öfke dolu bir çığlık attı ve afallamış Sully'yi itip bahçenin kenarındaki çalıların üzerine tepetaklak düşürdü.

"Lillian Andrews!"

Duyulduğunda her öğrencinin tüylerini diken diken eden bu ses, okul bahçesinin öte yanından gelmişti.

Donup kaldılar. Ayağa kalkmaya çabalayan Sully bile durakladı. Müdür Yardımcısı Bayan Kwan hızla onlara yaklaşıyordu; takındığı korkunç ifade, hiç iyileşmeyecek bir yara gibi yerleşmişti yüzüne.

"Onlar başlattı öğretmenim," dedi Lily, hiç zaman kaybetmeden savunmaya geçerek.

"Duymak istemiyorum," dedi Bayan Kwan. "İyi misin Sullivan?"

Sully hızlıca Lily'ye bakıp hemen sonra acı dolu bir ifade takındı. "Bilmiyorum öğretmenim," dedi. "Belki de eve gitsem daha iyi olur."

"Abartma," dedi Bayan Kwan. "Doğru odama, Lillian."

"Ama öğretmenim, onlar..."

"Hemen *şimdi*, Lillian."

"Conor'ın annesiyle dalga geçiyorlardı!"

Herkes bir kez daha donup kaldı. Conor'ın karnındaki alev topu iyice ısınmıştı ve içini kemirip bitirmeye hazırdı.

(...ve kâbusundan bir sahne belirdi zihninde; uğuldayan rüzgâr, yakıcı karanlık...)

Başını iki yana sallayıp bu görüntüyü uzaklaştırdı.

"Bu doğru mu Conor?" diye sordu Bayan Kwan, şakaya gelmez bir yüz ifadesiyle.

Ağzındaki kan tadı kusma isteği uyandırıyordu. Dönüp Harry ve çetesine baktı. Anton ve Sully endişeli görünüyorlardı. Harry ise telaşsız ve sakin bir şekilde Conor'ın bakışına karşılık verdi. Onun ne söyleyeceğini gerçekten merak ediyormuş gibiydi.

"Hayır, doğru değil," dedi Conor, ağzındaki kanı yutarak. "Ayağım takıldı ve yere düştüm. Onlar da bana yardım ediyorlardı."

Lily'nin yüzünde kırgınlık ve şaşkınlık karışımı bir ifade belirdi. Ağzı açık kalmıştı ama tek kelime bile edememişti.

"Doğru sınıfınıza," dedi Bayan Kwan. "Sen hariç Lillian."

Bayan Kwan ile birlikte uzaklaşırken ikide bir dönüp Conor'a bakıyordu Lily. Conor kızla göz göze gelmemek için başını çevirince, Harry'nin ona çantasını uzattığını gördü.

"İyi iş çıkardın O'Malley," dedi Harry.

Conor yanıt vermedi. Çantasını hızla çekip aldı ve okul binasına doğru yürüdü.

YAŞAM KOMPOZİSYONU

Eve yürürken, *hikâyeler*, diye iç geçirdi.

Conor, dersler biter bitmez kaçarcasına uzaklaşmıştı okuldan. Gününün geri kalanını Harry ve çetesinden uzak durarak geçirmişti; gerçi onlar da, sabah Bayan Kwan'a neredeyse yakalandıktan bu kadar kısa süre sonra başka bir "kaza"ya yol açma riskini göze alacak kadar aptal değillerdi. Derse kızarmış şiş gözlerle dönen ve kaşlarını bir vadi oluşturacak kadar çatan Lily'den de uzak durmuştu. Son zil çaldığında kendisini dışarıya atmış, sokak sokak uzaklaşırken okul, Harry ve Lily'nin ağırlığından giderek kurtulduğunu hissetmişti.

Hikâyeler, diye düşündü bir kez daha.

"*Sizin* hikâyeleriniz," demişti edebiyat öğretmenleri Bayan Marl. "Henüz anlatacak bir hikâyeniz olacak kadar uzun yaşamadığınızı düşünmeyin sakın."

Yaşam kompozisyonu koymuştu adını. Öğrencilerin, kendilerinden söz etmelerini istiyordu. Soyağaçları, nerede yaşadıkları, tatilleri, mutluluk veren anıları gibi şeyler...

Başlarından geçen önemli olaylar.

Conor çantasını düzeltti. Aklına gelen birkaç olay vardı, ama yazmak isteyeceği türden şeyler değil. Babasının evi terk edişi. Kedisinin bir gün evden uzaklaşıp bir daha da geri dönmeyişi.

Annesinin, "Konuşmamız gerek," dediği o öğleden sonrası.

Kaşlarını çatıp yürümeye devam etti.

Ama sonra, o günden *bir önceki günü* de hatırladı. Annesi onu en sevdiği Hint lokantasına götürmüş, dilediği kadar *vindaloo** yemesine izin vermişti. Sonra da gülüp 'neden olmasın' diyerek aynısından kendisine de sipariş etmişti. Restorandan çıktıklarında, daha arabaya varmadan gaz çıkarmaya başlamışlardı. Yolda sürekli gülmekten ve gaz çıkarmaktan konuşamamışlardı.

Bütün bunları düşünmek bile gülümsemesine yetmişti. O akşam yemekten sonra eve döneceklerini sanıyordu ama annesi sürpriz yapıp ertesi gün okul olduğu halde onu sinemaya götürmüştü. Annesinin nefret ettiği, Conor'ınsa daha

* Hindistan'a özgü vindaloo baharatıyla pişirilen yemeklerin ortak adı. [ÇN]

önce dört defa izlediği bir filme girmişlerdi. Buna rağmen, ellerinde kocaman patlamış mısır kutuları ve büyük boy kola bardaklarıyla, kendi aralarında kıkırdaya kıkırdaya izlemişlerdi filmi.

Aptal değildi. Ertesi gün "konuşmaları gereken şeyleri" konuştuktan sonra, annesinin bir gün önce ne yaptığını ve neden yaptığını anlamıştı. Ama bunu bilmek, o akşamdan aldığı keyfi azaltmamıştı. Ne kadar da çok gülmüşlerdi. Nasıl da her şey mümkün gibi gelmişti... O an başlarına iyi olan her şey gelebilirdi ve buna hiç şaşırmazlardı.

Ama *bunu da* yazmaya hiç niyeti yoktu Conor'ın.

O sırada arkasından, "Hey!" diye bir ses duydu ve sıkıntıyla homurdandı. "Hey, Conor, bekle!"

Lily.

Bir kez daha, "Hey!" diye bağırdı Lily. Conor'a yetişip önüne geçince ya duracak ya da ona çarpacaktı. Nefes nefeseydi, öfkesinin geçmediği de belliydi.

"Bugün neden öyle davrandın?" diye sordu.

"Beni rahat bırak," dedi Conor ve Lily'yi hafifçe yana iterek yeniden yola koyuldu.

"Bayan Kwan'a gerçekleri neden anlatmadın?" diye sor-

du Lily ısrarla. Conor'ı takip etmeye başlamıştı. "Neden başımın belaya girmesine izin verdin?"

"*Sen* niye seni ilgilendirmeyen işlere burnunu soktun?"

"Ben sana yardım etmeye çalışıyordum."

"Yardımına ihtiyacım yoktu," dedi Conor. "Kendi başıma da halledebilirdim."

"Hiç de öyle görünmüyordu! Dudağın kanıyordu."

"Bu seni ilgilendirmez!" diye çıkıştı Conor ve adımlarını hızlandırdı.

"Bu hafta *her gün*, okulda bir saat fazla kalıp ders çalışma cezası aldım," diye yakındı Lily. "Ayrıca aileme de yazı yolladılar."

"Benim sorunum değil."

"Ama senin suçun."

Conor birden durup Lily'ye döndü. Öyle kızgın görünüyordu ki, Lily tedirginlikle bir adım geriledi; neredeyse korkmuştu. "*Senin* suçun," dedi Conor. "Hepsi *senin* suçun."

Hışımla yoluna devam ederken Lily, "Biz arkadaştık hani?" diye seslendi arkasından.

"Evet, arkadaş*tık*," dedi Conor arkasına bakmadan.

— • —

Lily'yi ezelden beri tanıyordu. Kendini bildi bileli tanışıyorlar da denebilirdi, zaten ikisi de aynı anlama çıkıyordu.

Annelerinin arkadaşlığı, Conor ve Lily'den de önceye dayanıyordu. En başından beri, Lily başka evde yaşayan bir kız kardeşten farksızdı, hele de annelerden biri ya da diğeri ikisine birden baktığı zamanlarda.

Bazılarının onları kızdırmak için okulda ortaya attığı romantik senaryoların aksine, Lily'yle yalnızca arkadaştılar. Conor'ın Lily'yi bir *kız* olarak görmesi, onu okuldaki diğer kızlarla aynı kefeye koyması zordu doğrusu. Beş yaşında aynı piyeste kuzu rolü oynadığın birini bu gözle görmek mümkün müydü? Burnunu ne kadar çok karıştırdığını bildiğin birini? Baban evden gittikten sonra, kaç gece boyunca ışıkları açık bırakarak uyuduğunu bilen birini? Başka yöne çekilemeyecek, normal bir arkadaşlıktı onlarınki.

Derken annesi Conor'la *o konuşmayı* yapmıştı ve sonrasında olaylar çok basit ve ani bir şekilde gelişmişti.

Hiç kimsenin haberi yoktu.

Sonra Lily'nin annesi öğrenmişti tabii.

Sonra da Lily.

Sonra da herkes. Herkes. Ve bu da Conor'ın dünyasını bir günde değiştirmişti.

İşte bu yüzden, onu hiç affetmeyecekti.

— • —

Bir sokak, bir sokak daha ve sonunda karşısında küçük müstakil evleri... Boşanma sırasında annesinin ısrarcı olduğu tek konu buydu: Ev kesinlikle ve karşılıksız olarak onlarda kalacaktı; böylece babası, yeni karısı Stephanie ile Amerika'ya taşındığında, anne ve oğlu başka yere taşınmak zorunda olmayacaklardı. Altı yıl önce olmuştu tüm bunlar. Altı yıl o kadar uzun bir zamandı ki, bazen evde bir baba bulunmasının nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordu.

Hatırlayamaması, bu konuda düşünmediği anlamına gelmiyordu tabii.

Evin arkasındaki tepeye çevirdi gözlerini. Kilisenin çan kulesi, bulutları delmek ister gibi yükseliyordu.

Porsuk ağacı, uyuyan bir dev gibi duruyordu mezarlığın ortasında.

Conor kendini ağaca bakmaya zorladı; onun da demiryolunun kenarındaki diğerlerinden farksız, sıradan bir ağaç olduğunu görmeliydi.

Bir ağaç. Hepsi bu. Her zaman öyleydi, hep öyle kalacaktı. Bir ağaç...

...bir anda dev yüzünü kaldırıp ona bakan ve kollarını onu kavramak istercesine uzatıp seslenen bir ağaç. *Conooor*...

Conor öylesine hızlı geriledi ki, neredeyse yere düşecekti. Yol kenarına park etmiş bir arabanın kaputuna tutunup ayakta kalmayı başardı.

Tekrar o yöne baktığında, yine sıradan bir ağaç duruyordu karşısında.

ÜÇ HİKÂYE

O gece yatağında, tamamen uyanık bir halde, komodinin üzerindeki saate bakıyordu.

Zaman o akşam geçmek bilmemişti. Dondurulmuş lazanyayı ısıtmak bile annesini o kadar yormuştu ki, kadın televizyon dizisinin beşinci dakikasında uyuyup kalmıştı. Conor o diziden nefret etse de, bölümü kaydetmiş, sonra annesinin üzerine bir pike örtüp bulaşıkları yıkamıştı.

Bir ara annesinin cep telefonu çalmıştı ama o bile kadını uyandırmayı başaramamıştı. Conor, Lily'nin annesinin aradığını görmüş ve sesli mesaj bırakmasını beklemişti. Sonra mutfak masasında ödevlerini yapmış, Bayan Marl'ın *yaşam kompozisyonuna* başlamadan biraz mola vermiş, bir süre internette vakit geçirmiş ve sonunda dişlerini fırçalayıp kendi başına yatmaya hazırlanmıştı. Işığı daha henüz söndürmüştü ki, annesi mahcup –ve epey uyku sersemi– bir halde iyi geceler öpücüğü vermek için yanına gelmişti.

Birkaç dakika sonra da annesinin banyoda kustuğunu duymuştu Conor.

"Yardım ister misin?" diye seslenmişti yatağından kalkmadan.

"Hayır tatlım," demişti annesi bitkin bir sesle. "Sanırım buna alışıyorum artık."

En kötüsü buydu. Conor da alışmıştı buna. Tedavi seansları sonrasındaki ikinci ve üçüncü günler hep en beteriydi; annesinin en yorgun olduğu ve en fazla kustuğu günlerdi bunlar. Neredeyse normal karşılıyorlardı artık.

Bir süre sonra kusmalar sona ermişti. Banyo ışığının söndürüldüğünü ve annesinin yatak odası kapısının kapandığını duymuştu.

İki saat önceydi bu. O zamandan beri uyanık bir halde yatağında bekliyordu Conor.

İyi ama neyi?

Yanı başındaki saat 12:05'i gösteriyordu. Sonra 12:06 oldu. Hava henüz serinlemediği halde sımsıkı kapalı duran pencereye baktı. Ve saat 12:07'yi gösterdi.

Conor ayağa kalktı, pencereye gitti ve dışarıya baktı.

Canavar bahçedeydi ve o da gözlerini Conor'a dikmişti.

Pencereyi aç, dedi canavar. Aralarında cam yokmuş gibi net duyuluyordu sesi. *Seninle konuşmak istiyorum.*

"Tabii, başka arzun?" diye yanıt verdi Conor alçak sesle. "Canavarların da tek istediği budur zaten. *Konuşmak.*"

Canavar gülümsedi. Dehşet verici bir görüntü ortaya çıktı. *Eğer içeriye girmek için güç kullanmam gerekecekse*, dedi, *bunu zevkle yaparım.*

Evin duvarını tek darbede delip geçmek için, budaklı yumruğunu kaldırdı havaya.

"Hayır, dur!" dedi Conor. "Annemi uyandıracaksın."

Öyleyse dışarıya gel, dedi canavar. Pencere kapalı olmasına rağmen Conor'ın burnu toprak, ağaç ve özsu kokusu alıyordu.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Conor.

Canavar yüzünü pencereye yaklaştırdı.

Önemli olan benim senden ne istediğim değil, Conor O'Malley, dedi canavar. ***Senin** benden ne istediğin.*

"Ben senden hiçbir şey istemiyorum," dedi Conor.

Henüz istemiyorsun, diye karşılık verdi canavar. *Ama isteyeceksin.*

Arka bahçeye vardığında, "Bu yalnızca bir rüya," dedi Conor içinden. Başını kaldırmış, ay ışığı altında kara bir siluet halini alan canavara bakıyordu. Kollarını göğsü hizasında sıkı sıkı bağladı. Hava soğuk olduğundan değil. Parmak uçlarına basarak merdivenlerden indiğine ve arka kapıyı açıp dışarıya çıktığına inanamadığı için.

Hâlâ gayet sakindi. Ve bu çok garipti. Bu kâbus –tabii ki bir kâbustu, başka ne olacaktı?– diğerinden çok farklıydı.

Bu kâbusta dehşet, panik ve karanlık yoktu mesela.

Yine de gözlerinin önünde, yaklaşık on beş metre yükseklikte, hırıltıyla soluyan bir canavar duruyordu.

"Bu yalnızca bir rüya," dedi yeniden.

İyi ama, rüya dediğin nedir, Conor O'Malley? diye sordu canavar, eğilip yüzünü onunkine yaklaştırarak. *Diğer her şeyin rüya olmadığı ne malum?*

Canavar her hareket ettiğinde, Conor onun odunsu dev bedeninden gelen çıtırtı ve gıcırtıları duyuyordu. Gördüğü bir başka şeyse, canavarın muazzam kollarıydı. Hiç durmadan kıvrılarak birlikte devinen ince uzun dalların oluşturduğu bu koca kollar ağacın devasa gövdesine bağlıydı. Gövdenin üstündeyse, onu tek hamlede çiğneyebilecek dişlerle bezeli bir kafa duruyordu.

"Nesin sen?" diye sordu Conor, kollarını daha da sıkı kavuşturarak.

Kaşlarını çatan canavar, *Ne değil*, dedi. *'Kimsin sen,' diyeceksin.*

"Pekâlâ, *kimsin* sen?"

Canavarın gözleri büyüdü. *Ben kim miyim?* diye bağırdı. ***Ben kim miyim?***

Canavar, Conor'ın gözleri önünde büyüyor gibiydi. Hem uzuyor hem de genişliyordu. O sırada çevrelerinde aniden esmeye başlayan sert rüzgârla birlikte kollarını iki yana alabildiğine açtı. Öyle ki, elleri ufkun iki ucuna birden dokunacak, kolları tüm dünyayı sarıp sarmalayacak gibi görünüyordu şimdi.

Zaman içinde akıp giden yıl sayısı kadar ismim var benim! diye kükredi canavar. *Avcı Herne'im ben! Cernunnos'um! Ölümsüz Yeşil Adam'ım!*

Kocaman bir kol hızla aşağı indi ve Conor'ı kavrayıp havaya kaldırdı; rüzgâr çevrelerinde dönüp duruyor, canavarın yapraksı tenini hışımla kabartıyordu.

---

* *Avcı Herne:* İngiliz halk hikâyelerinde Windsor Ormanı'nda gezindiği söylenen hayalet.

Cernunnos: Kelt Mitolojisindeki boynuzlu tanrı.

Yeşil Adam: Farklı inanışlarda, doğanın yeniden canlanışını temsil eden, genellikle ağaç yapraklarından oluşan kafasıyla tasvir edilen folklorik yaratık. [EN]

Ben kim miyim? diye kükredi canavar bir kez daha. *Dağların tutunduğu omurgayım ben! Nehirlerin döktüğü gözyaşlarıyım! Rüzgârı soluyan akciğerlerim! Geyiği öldüren kurt, fareyi öldüren şahin, sineği öldüren örümceğim! Ölen geyik, fare ve sineğim! Bu dünyanın kendi kuyruğunu yiyen yılanıyım! Evcilleştirilmemiş ve evcilleştirilemez her şeyim!* Conor'ı gözlerinden birine yaklaştırdı. *Ben vahşi doğayım, Conor O'Malley ve senin için geldim.*

"Ağaca benziyorsun," dedi Conor.

Canavar, Conor çığlık atana kadar sıktı yumruğunu.

Ben sık sık ete kemiğe bürünmem, dedi. *Sadece ölüm kalım meseleleri için ayaklanırım. Bu yüzden de, dediklerimin can kulağıyla dinlenmesini beklerim.*

Elini yavaşça gevşetince Conor yeniden nefes almaya başlayabildi. "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

Korkunç bir şekilde sırıttı canavar. Rüzgâr dindi, etrafa sessizlik hâkim oldu.

Nihayet, dedi canavar. *Konuya gelebiliriz. Ayaklanmamın sebebine.*

Conor gerildi; duyabileceği şeyler onu birden ürkütmüştü.

Neler olacağını söyleyeyim, Conor O'Malley, diye devam etti canavar. *Sonraki gecelerde yine geleceğim.*

Conor'ın karnı, bir darbeye hazırlanır gibi kaskatı kesildi.

Ve sana üç hikâye anlatacağım. Eski ayaklanmalarıma dair üç hikâye.

Conor gözlerini kırpıştırdı. Sonra bir kez daha. "Bana *hikâye* mi anlatacaksın yani?"

Aynen öyle, dedi canavar.

"Peki ama..." Conor duyduklarına inanamayarak etrafına bakındı. "bunun *neresi* kâbus?"

Hikâyeler her şeyden daha vahşidir, diye gürledi canavar. *Hikâyeler kovalar... ısırır... avlar.*

"Öğretmenler de hep böyle söylüyor," dedi Conor. "Ve onlara da kimse inanmıyor."

Ben üç hikâyeyi anlatmayı bitirdiğimde, diye devam etti canavar Conor'ı hiç duymamış gibi, *sen bana dördüncüsünü anlatacaksın.*

Canavarın avucunda sıkıntıyla kıpırdandı Conor. "Ben hikâye anlatmayı pek beceremem ki."

Bana dördüncü hikâyeyi anlatacaksın, diye tekrarladı canavar, *ve bu, gerçek bir hikâye olacak.*

"Gerçek mi?"

*Herhangi bir gerçek değil. **Senin** gerçeğin.*

"Ee... pekâlâ," dedi Conor. "Ama sen, sonunda korkacağımı söylemiştin. Oysa bu dediklerin hiç de korkunç değil."

Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun, dedi canavar. *Senin gerçeğin, aslında en çok korktuğun, en çok saklamak istediğin şey...*

Conor kıpırdanmayı kesti.

Bunun anlamı...

Yoksa...

Ama bu yaratığın *onu* bilmesine imkân yoktu.

Hayır. *Hayır.* Gerçek kâbusta neler olduğunu *asla* anlatmayacaktı. Ne pahasına olursa olsun.

Anlatacaksın, dedi canavar. *Beni bu yüzden çağırdın.*

Conor'ın kafası daha da karıştı. "*Çağırmak* mı? İyi ama seni *ben* çağırmadım ki..."

Bana dördüncü hikâyeyi anlatacaksın. Bana gerçeği anlatacaksın.

"Ya anlatmazsam?" dedi Conor.

Canavarın yüzünde bir kez daha o kötülük dolu sırıtış belirdi. *O zaman seni canlı canlı yerim.*

Aynı anda ağzı inanılmaz genişlikte açıldı. Tüm dünyayı yutacak, Conor'ı sonsuza dek yok edecek kadar...

— • —

Bağırarak yatağında doğruldu Conor.

Odasındaydı. Yatağında.

Tabii ki bir rüyaydı. *Tabii ki* öyleydi. *Bir kez daha.*

Kızgınlıkla iç geçirip gözlerini ovuşturdu. Rüyaları bu kadar yorucu olmaya devam ederse nasıl dinlenecekti?

Bir bardak su almaya karar vererek örtüyü üzerinden attı. Kalkıp bu geceye yeniden başlayacak, bu saçma sapan rüya işini aklından sildikten sonra...

Ayaklarının altında bir şeyler ezildi.

Lambayı yaktı. Odanın zemini, porsuk ağacının kırmızı renkli ve zehirli küçük meyveleriyle kaplıydı.

Meyveler, nasıl olmuşsa, kapalı ve kilitli pencereden girmişti.

BÜYÜKANNE

"Anneni üzmüyorsun değil mi?"

Büyükannesi, Conor'ın yanağından öyle bir makas aldı ki, sanki kan çıkarmaya çalışıyor gibiydi.

Başına en sevdiği mavi eşarbı bağlamış olan annesi, Conor'a büyükannesinin arkasından göz kırparak, "Hem de *hiç* üzmüyor," dedi. "Yani çocuğun canını yakmana hiç gerek yok."

"Hadi canım sen de," dedi büyükannesi, Conor'ın iki yanağına şakayla karışık, ama epey de canını acıtan tokatlar atarak. "Şimdi gidip annen ve benim için su ısıtmaya ne dersin?" Bu cümle, ağzından hiç de soru gibi çıkmamıştı.

Conor rahat bir nefes alarak odadan çıkarken, büyükannesi de ellerini beline yerleştirip kızına baktı. "Evet tatlım," dedi, "seninle *ne* yapacağız bakalım..."

— • —

Conor'ın büyükannesi, diğer büyükannelere hiç benzemiyordu. Conor, Lily'nin büyükannesini defalarca görmüştü mesela; o kadın tam da büyükannelerin olması gerektiği gibi, kırışık ve güleryüzlüydü, kır saçlıydı. Ateşte saatlerce kalan sebze yemekleri pişiriyor, Noel zamanı elinde küçük bir şeri* kadehi, başındaysa kâğıttan bir taç ile bir köşede oturup kıkırdıyordu.

Conor'ın büyükannesi, özel dikilmiş pantolonlu takımlar giyiyor, beyazlayan saçlarını boyuyor ve 'altmış yaş, günümüzün ellisidir' ya da 'klasik arabanın cilası pahalı olur' gibi anlamsız şeyler söylüyordu. Ne demekti ki bunlar? Doğum günü kartlarını e-posta ile yolluyordu, garsonlarla şarap tartışması yapıyordu; üstelik *hâlâ* çalışıyordu. Hele evi! Dokunulması yasak olan bir sürü pahalı şeyle doluydu, tıpkı temizlikçi kadına bile elletmediği şu saat gibi. Bu da ayrı bir tuhaflıktı zaten. Büyükannelerin temizlikçi kadını olur muydu hiç?

Conor çayı hazırlarken oturma odasından büyükannesinin sesi duyuldu: "İki şeker, süt istemez." Sanki daha önceki üç bin ziyaretinde aynı şeyi istememiş gibi.

* İspanyol şarabı olarak da bilinen bir tür likör şarap. [ÇN]

"Teşekkürler çocuğum," dedi büyükannesi, Conor'ın elinden çay fincanını alırken.

O sırada büyükannesinin görüş alanında olmayan annesi de, "Teşekkürler tatlım," diyerek ona gülümsedi; hâlâ oğlunu annesine karşı yanında görmek istiyordu. Kendini tutamayıp azıcık gülümsedi Conor.

"Bugün okul nasıldı genç adam?" diye sordu büyükannesi.

"İyiydi," dedi Conor.

Aslında hiç de iyi değildi. Lily hâlâ öfkeliydi, Harry kapağı açık bir tahta kalemini Conor'ın çantasının dibine saklamıştı; Bayan Kwan ise Conor'ı kenara çekip ciddi bir ifade takınarak, 'kendisini nasıl hissettiğini' sormuştu.

"Aslında," dedi fincanını sehpaya koyan büyükannesi, "benim evime çok yakın, harika bir özel erkek okulu var. Biraz araştırdım ve oldukça kaliteli bir eğitim verdiğini gördüm; en azından şimdiki okulundan iyi olduğu kesin."

Conor büyükannesine ters ters baktı. Onun ziyaretlerinden hoşlanmama nedenlerinden biri de buydu işte. Az önce sarf ettiği cümle, her zamanki gibi, okulunu küçümsüyor gibiydi.

Ama bundan fazlası da olabilirdi. Onu bekleyen gelecek hakkında bir ipucuydu bu belki de.

Sonrası hakkında bir ipucu.

Conor karın boşluğunda giderek büyümekte olan bir öfke topunun varlığını hissetti...

"O burada mutlu anne," dedi Conor'ın annesi çabucak, bir yandan da oğluna bakarak. "Öyle değil mi Conor?"

Conor dişlerini sıkarak yanıt verdi: "Burada mutluyum ben."

Akşam, Çin yemeği sipariş ettiler. Büyükannesinin yemek pişirmekle 'pek arası yoktu'. Gerçekten. Conor ne zaman onun evinde kalsa, buzdolabında bir yumurta ve yarım avokadodan fazlasını göremiyordu. Annesiyse hâlâ yemek yapamayacak kadar halsizdi. Aslında Conor iyi kötü bir şeyler hazırlayabilirdi, ama büyükannesi böyle bir şeyin olabileceğine ihtimal bile vermemişti belli ki.

Yemekten sonra ortalığı toparlamak ona düşmüştü gerçi. Daha önce zehirli meyve dolu poşeti tıktığı çöpe yemek kutularını atarken, büyükannesi belirdi arkasında.

Conor'ın çıkmasını engelleyecek şekilde kapıda durarak, "Seninle iki çift laf etmemiz gerekiyor çocuğum," dedi.

"Benim bir adım var," dedi Conor, kutuları atmaya devam ederken. "Ve o ad 'çocuğum' değil."

"Küstahlığın lüzumu yok," dedi büyükannesi. Kollarını kavuşturmuş halde kapıda durmaya devam etti. Conor bir dakika boyunca ters ters ona baktı. O da Conor'a. Sonra, "cık cık" sesi çıkardı. "Ben senin düşmanın değilim Conor. Buraya annene yardım etmeye geldim."

"Buraya neden geldiğini biliyorum," dedi Conor ve eline bir bez alıp zaten temiz olan mutfak tezgâhını bir kez daha silmeye koyuldu.

Büyükannesi yaklaştı ve uzanıp elinden bezi aldı. "Buradayım çünkü on üç yaşındaki oğlanlar, kendilerinden istenmediği halde mutfak tezgâhı silmemeliler."

Conor büyükannesine yine dik dik baktı. "*Sen* silecek miydin peki?"

"Conor..."

"Git buradan," dedi Conor. "Sana ihtiyacımız yok."

Daha kararlı bir ses tonuyla, "Conor," diye tekrarladı büyükannesi. "Olacaklar hakkında konuşmak zorundayız."

"Hayır değiliz. Annem *her* tedaviden sonra böyle oluyor. Yarın daha iyi olacak." Kaşlarını çatıp büyükannesine baktı. "Sen de o zaman evine gidebilirsin."

Büyükannesi tavana bakıp iç geçirdi. Sonra da elleriyle yüzünü ovuşturdu. Oğlan büyükannesinin öfkeli, hem de *çok* öfkeli olduğunu fark edince şaşırdı.

Ama belki de bu öfke, ona karşı değildi.

Conor sırf kadına bakmamak için eline başka bir bez alıp yeniden tezgâhı silmeye koyuldu. Evye tarafına vardığında, gözü farkında olmadan pencerenin dışına kaydı.

Canavar arka bahçede dikiliyordu. Batan güneş kadar büyüktü.

Conor'ı izliyordu.

"Yarın daha *iyiymiş gibi* görünecek," dedi büyükannesi. "Ama daha iyi olmayacak."

İşte bu doğru değildi. Conor büyükannesine döndü ve "Tedavi onu iyileştiriyor," dedi. "Hastaneye bu yüzden gidiyor zaten."

Büyükannesi, bir karar vermeye çalışıyormuş gibi, uzunca bir süre ona baktı. "Bu konu hakkında onunla konuşman gerek," dedi sonunda. Ardından da kendi kendine söyler gibi, "Onun bu konu hakkında *seninle* konuşması gerek," diye ekledi.

"Hangi konu hakkında?" diye sordu Conor.

Büyükannesi kollarını kavuşturdu. "Senin gelip benimle yaşaman hakkında."

Conor kaşlarını çattı. Bir an için tüm oda kararmış sanki... Bir an için, koca ev sarsılır gibi oldu... Bir an için,

uzanıp evin zeminini koyu renkli ıslak topraktan yırtıp alabilirmiş gibi hissetti ve...

Gözlerini kırptı. Büyükannesi hâlâ bir yanıt bekliyordu.

"Seninle yaşamayacağım," dedi.

"Conor..."

"*Asla* seninle yaşamayacağım."

"Yaşayacaksın," dedi büyükannesi. "Üzgünüm, ama böyle olacak. Annenin seni korumaya çalıştığını biliyorum, fakat şunu iyi bilmelisin ki, tüm bunlar bittiğinde sığınabileceğin bir evin var çocuğum. Seni seven ve sana bakacak biriyle yaşayabileceğin bir ev."

"Tüm bunlar bittiğinde," dedi Conor acı bir sesle, "sen gideceksin ve biz de eskisi gibi annemle yaşamaya devam edeceğiz."

"Conor..."

O sırada oturma odasından bir ses duyuldu. "Anne? *Anne?*"

Büyükannesi mutfaktan öylesine hızlı fırladı ki, Conor şaşkınlık içinde zıpladı. Annesinin öksürdüğünü, büyükannesinin de, "Geçti, geçti canım, şşş, şşş," dediğini duyuyordu. Oturma odasına ilerlerken bir kez daha pencereden dışarıya baktı.

Canavar gitmişti.

Büyükannesi kanepede oturmuş, ne olur ne olmaz diye el altında bulundurdukları küçük kovaya kusan kızını tutuyor, bir yandan da sırtını sıvazlıyordu.

Büyükanne başını kaldırıp Conor'a baktı; ama kadının yüzündeki sert ve donuk ifadeyi okumak mümkün değildi.

HİKÂYELERİN VAHŞİLİĞİ

Ev karanlıktı. Büyükannesi, kızını yatağa nihayet yatırmış, sonra Conor'ın odasına girip kapıyı kapatmıştı. Conor'ın odadan herhangi bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormaya bile gerek görmeden de uykuya dalmıştı.

Salondaki kanepede uzanırken Conor'ın gözüne uyku girmiyordu. Büyükannesinin söylediklerinden ve annesinin bu akşamki halini gördükten sonra uyuyabileceğini pek sanmıyordu. Tedavi üzerinden tam üç gün geçmişti; çoktan kendini daha iyi hissetmeye başlamış olması gereken annesi hâlâ kusuyordu ve bitkindi. Daha önce hiç bu kadar uzun bir süre...

Bu düşünceleri aklından çıkarmaya çalıştı, ama aynı düşünceler tekrar tekrar zihnine yerleşti. Sonunda, bir süre sonra uykuya dalmıştı galiba; ne zaman ki kâbus geldi, o zaman uyuduğundan emin oldu.

Ağaç değil. *O kâbus.*

Rüzgâr kükreyerek esiyor... Yer sarsılıyor... Birbirlerini sıkıca tutan eller, yavaş yavaş kayarak ayrılıyor... Conor var gücüyle asılıyor ama bu yeterli olmuyor. Eller ayrılıyor, sonra düşüş ve çığlıklar...

"HAYIR!" diye bağırdı Conor. Uyandığı halde etkisinden kurtulamadığı o dehşet duygusu göğsünü öylesine sıkıştırmıştı ki, bir an nefes alamayacakmış gibi oldu ve gözleri doldu.

"Hayır," dedi tekrar, bu defa daha sakince.

Ev karanlık ve sessizdi. Kısa bir süre kulak kabartıp evi dinledi; neyse ki annesi ya da büyükannesi uyanmamıştı. DVD oynatıcısının dijital saatini görebilmek için gözlerini kıstı.

12:07. Tabii ki.

Bir kez daha kulaklarını dört açıp sessizliği dinledi, ama hiçbir şey yoktu. Kendisine seslenildiğini de, ağaç çıtırtılarını da duymamıştı.

Belki de bu gece gelmeyecekti.

12:08'i gösterdi saat.

12:09.

Belli belirsiz bir kızgınlık hisseden Conor, kalkıp mutfağa gitti ve pencereden dışarıya baktı.

Canavar arka bahçede duruyordu.

Nerede kaldın? diye sordu ona.

Sana birinci hikâyeyi anlatma zamanım geldi, dedi canavar.

Conor bahçe sandalyesinde kıpırdamadan oturmaya devam etti. Evden çıkar çıkmaz kendini oraya bırakmış, bacaklarını göğsüne çekmiş, çenesini dizlerine dayamıştı.

Duydun mu beni? diye sordu canavar.

"Hayır."

Aniden çıkan şiddetli bir rüzgâr, oğlanın etrafında dönmeye başladı. *Beni can kulağıyla dinleyeceksin!* diye kükredi canavar. *Ben, üzerinde durduğumuz bu kara parçası kadar yaşlıyım ve sen bana saygı göstermek zorun...*

Conor sandalyeden kalkıp mutfak kapısına doğru yürümeye başladı.

Nereye gittiğini sanıyorsun sen? diye hesap sordu canavar.

Conor hızla arkasına döndü. Yüzünde öylesine öfkeli, öylesine acı dolu bir ifade vardı ki, canavar birden doğruldu; o kocaman ve yapraksı kaşları da şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Her şeyi bildiğini sanıyorsun değil mi?" diye haykırdı Conor. "Oysa hiçbir şey bildiğin yok!"

Seni biliyorum, Conor O'Malley, dedi canavar.

"Hayır, bilmiyorsun," dedi Conor. "Bilseydin, gerçek bile olmayan aptal ve sıkıcı bir ağacın anlatacağı aptal ve sıkıcı hikâyeleri dinlemeye zamanım olmadığını da bilirdin..."

Öyle mi? dedi canavar. *Odanın zeminindeki kırmızı meyveler de mi rüyaydı?*

"Rüya ya da değil!" diye bağırdı Conor. "Birkaç aptal meyve işte. Uuu, ne korkunç ama! Yalvarırım beni kırmızı meyvelerden kurtarın, *lütfen!*"

Canavar, kafası karışmış bir halde oğlana baktı. *Ne tuhaf,* dedi. *Ağzından çıkan kelimeler kırmızı meyvelerden korktuğunu belirtiyor, ama hareketlerin bunun aksini söylüyor.*

"Bu kara parçası kadar yaşlısın ve ironi diye bir şey duymadın ha?" diye sordu Conor.

Duymasına duydum, dedi canavar, budaklı iri ellerini beline götürerek. *Ama insanlar genelde, benim karşımda böyle bir şeyin adını bile anmaya cesaret edemezler.*

"Beni rahat bıraksan olmaz mı?"

Canavar başını iki yana salladı; ama Conor'ın sorusuna yanıt vermek için değil. *Çok tuhaf,* dedi. *Yaptığım hiçbir şey seni korkutmuyor.*

"Sen yalnızca bir ağaçsın..." dedi Conor. Canavara başka gözle bakması mümkün değildi. Evet, hareket ediyor ve

konuşabiliyordu, bir ev kadar büyüktü ve onu tek lokmada yutabilirdi; ama sonuçta karşısında sadece bir porsuk ağacı vardı. Conor durduğu yerden, canavarın dirseklerindeki dallarda yeni çıkan meyveleri bile görebiliyordu.

...Ve seni daha fazla korkutan şeyler var, dedi canavar. Onay bekleyen bir cümle değildi bu.

Conor canavarla göz göze gelmemek için önce yere, sonra da aya baktı. İçine o kâbus hissi doluyordu yeniden; etrafındaki her şey kararmaya, ağırlaşmaya ve imkânsızlaşmaya başlamıştı. Sanki, sadece ellerini kullanarak bir dağı kaldırması istenmişti ve bunu yapana kadar da bir yere gitmesine izin verilmeyecekti.

"Sanmıştım ki..." Cümlesine devam etmesi için öksürmesi gerekti. "Ben büyükannemle tartışırken bizi izlediğini gördüm ve sandım ki..."

Ne sandın? diye sordu canavar, Conor cümlesini bitiremeyince.

"Unut gitsin." Conor bir kez daha eve doğru döndü.

Buraya, sana yardım etmek için geldiğimi sandın, dedi canavar.

Conor duraksadı.

Buraya düşmanlarını yenmek, sana saldıran ejderhaları yok etmek için geldiğimi sandın.

Conor'ın arkası dönüktü hâlâ. Ama içeriye de girmemişti.

Beni senin çağırdığını ve ayaklanma sebebimin sen olduğunu söylediğimde, buraya bu yüzden geldiğimi hissettin, öyle değil mi?

Conor tekrar ona döndü. "Oysa senin tek yapmak istediğin bana hikâyeler anlatmak." Hayal kırıklığının sesine yansımasını engelleyemiyordu, çünkü canavar haklıydı. Conor gerçekten de böyle düşünmüştü. Bunları *ummuştu.*

Canavar eğilip yüzünü Conor'ınkine yaklaştırdı. *Ben düşmanları o hikâyelerle yendim,* dedi. *Ejderhaları o hikayelerle yok ettim.*

Conor canavara bakıp gözlerini kırpıştırdı.

Hikâyeler vahşi yaratıklardır, dedi canavar. *Onları serbest bıraktığında, ortalığı nasıl kasıp kavuracaklarını kim bilebilir?*

Canavar başını kaldırınca, Conor onun bakışlarını takip etti. Oğlanın yatak odasına bakıyordu canavar. Şu anda büyükannesinin yattığı odaya.

Sana daha önceki ayaklanmalarımdan birinin hikâyesini anlatayım da dinle, dedi canavar. *Kötü kalpli bir kraliçenin sonunu ve onu nasıl ortadan kaldırdığımı anlatacağım sana.*

Conor yutkunup canavarın yüzüne baktı.

"Seni dinliyorum," dedi.

BİRİNCİ HİKÂYE

Uzun zaman evvel, dedi canavar, *bulunduğumuz bu yer, caddeleri, trenleri ve arabaları olan bir kasaba haline gelmeden önce yani, yemyeşil bir yerdi. Her tepenin üstü, her patikanın çevresi ağaçlarla kaplıydı. Irmaklara gölge, evlere korunak oluyordu bu ağaçlar. Evet, o zaman bile evler vardı burada; taş ve topraktan yapılma evler.*

Bir krallıktı burası.

("Ne?" dedi Conor, bahçesine bakınarak. "Burası mı?")

(Canavar başını eğip merakla oğlana baktı. *Bilmiyor muydun?)*

("Böyle bir krallığın varlığından haberim yok," dedi Conor. "McDonald's bile yok burada.")

Gelgelelim, diye devam etti canavar, *burada bir krallık vardı. Küçük ama mutlu bir krallıktı burası, çünkü bilgeliğini, yaşadığı zorluklardan almış adil bir kral vardı başında. Kralın*

eşi, güçlü kuvvetli dört erkek evlat doğurmuştu, ama krallığın geleceğini koruyabilmek için kral dört bir yana savaşa gidiyordu. Devlere ve ejderhalara, kırmızı gözlü siyah kurtlara, güçlü büyücülerin yönettiği ordulara karşı verilen savaşlardı bunlar.

Bu savaşlar krallığın sınırlarını sağlamlaştırdı ve ülkede huzuru sağladı. Ama zaferin bir bedeli vardı. Kralın dört oğlu da birer birer öldürüldü. Bir ejderhanın alevi ya da bir devin elleri, bir kurdun dişleri ya da bir insanın mızrağı aldı canlarını. Krallığın prensleri bu şekilde tek tek göçüp gittiler ve krala tek bir veliaht bıraktılar. Kralın henüz bebek olan torunuydu bu.

("Anlattıkların bana biraz masal gibi geldi," dedi Conor şüpheyle.)

(*Mızrakla ölen bir adamın feryadını duysaydın böyle konuşmazdın*, dedi canavar. *Ya da kurtlar tarafından lime lime edilen birinin çığlıklarını. Şimdi sus ve dinle.*)

Çok geçmeden kralın eşi kederinden öldü; genç veliahtın annesi de öyle. Kral torunuyla ve bir kişinin taşıyabileceğinden fazla hüzünle baş başa kaldı.

"Yeniden evlenmeliyim," dedi kral. "Kendimin değil, prensin ve krallığın iyiliği için."

Evlendi de. Yeni eşi, komşu krallıklardan birinin prensesiydi ve bu birliktelik her iki krallığı da daha güçlü kılıyordu. Genç ve

alımlı biriydi bu prenses; biraz fazla somurtkan ve biraz fazla sivri dilli olsa da, kralı mutlu ediyor gibi görünüyordu.

Zaman geçti. Genç prens büyüdü ve neredeyse koca adam oldu. Tahta geçebilmesi için gerekli olan yaşa iki senesi kalmıştı, yani on altı yaşındaydı. Krallık adına huzurlu günlerdi bunlar. Savaşlar bitmişti ve krallığın geleceği, genç ve cesur prensin ellerinde güvende görünüyordu.

Ama bir gün kral hastalandı. Dedikodulara göre, eşi tarafından yavaş yavaş zehirleniyordu. Kulaktan kulağa fısıltıyla yayılan söylentilere bakılırsa kraliçe, olduğundan çok daha genç görünebilmek için korkunç büyüler yapıyordu ve aslında o genç yüzün altında yaşlı bir kocakarının ekşi suratı saklıydı. Her ne kadar kral son günlerine dek çevresindekilere kraliçeyi suçlamamaları için yalvardıysa da, kadının böyle bir kötülük yapmış olması hiç kimseyi şaşırtmazdı doğrusu.

Kral, torununun tahta geçmesine bir yıl kala öldü. Kraliçe, yani prensin üvey ninesi, kral naibi olarak başa geçti. Prens on sekiz yaşına gelene kadar ülkeyi o yönetecekti.

İlk başta herkes şaşırdı, çünkü kraliçe iyi bir yönetici olduğunu gösterdi. Dedikodulara inat, hâlâ genç ve hoş bir siması vardı ve ülkeyi kralın bir zamanlar yönettiği şekilde yönetmek için çalışıyordu.

Bu arada prens âşık olmuştu.

("Biliyordum," diye homurdandı Conor. "Bu tip hikâyelerde âşık olan aptal bir prens mutlaka vardır." Eve doğru yürümeye başladı. "Oysa ben bunun *esaslı* bir hikâye olacağını düşünmüştüm.")

(Canavar uzun ve kuvvetli kolunu atik bir hareketle savurup Conor'ı ayak bileklerinden kavradı ve havaya kaldırıp baş aşağı tuttu. Oğlanın tişörtü açılmış, kalbi kafasında atmaya başlamıştı.)

(*Nerede kalmıştım*, dedi canavar.)

Prens âşık olmuştu. Bu kız halktan birinin, bir çiftçinin kızıydı ama güzel ve zekiydi; çiftçilik karmaşık ve zor bir meslek olduğundan, çiftçi kızları da zeki olmak zorundaydı ne de olsa. Krallık bu birlikteliği mutlulukla karşıladı.

*Fakat kraliçe aynı fikirde değildi. Ülkeyi yönetmek hoşuna gitmişti ve görevi bırakmak istemiyordu. Yönetimin aile içinde kalmasının ve ülkenin gerekli tecrübeye sahip kişiler tarafından yönetilmesinin daha hayırlı olacağını düşünmeye başlamıştı. Bu durumda prensin, **kendisiyle** evlenmesinden daha iyi bir çözüm var mıydı?*

("İğrenç!" dedi Conor, hâlâ baş aşağı halde. "Prensin büyükannesi o!")

(*Üvey büyükannesi*, diye düzeltti canavar. *Aralarında kan bağı yoktu ve ne olursa olsun, kraliçe hâlâ genç bir kadındı.*)

(Conor başını iki yana salladı; saçları havada sağa sola savruldu. "Ne olursa olsun, bu çok yanlış." Bir an duraksadı. "Beni indirmen mümkün mü acaba?")

(Canavar, oğlanı yere indirip hikâyesine devam etti.)

Prens de kraliçe ile evlenmesinin yanlış olacağını düşünüyor, böyle bir şey yapmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söylüyordu. Çiftçinin güzel kızıyla kaçmaya, on sekiz yaşına girdiğinde de geri dönüp halkını kraliçenin zorbalığından kurtarmaya yemin etti. Böylece bir gece, prens ile sevgilisi at üstünde hızla kaçmaya başladılar; bütün gece ilerledikten sonra sabaha karşı, devasa bir porsuk ağacının gölgesi altında uyumak üzere mola verdiler.)

("Senin yani?" diye sordu Conor.)

(*Evet*, diye yanıtladı canavar. *Ama aynı zamanda benim sadece bir parçamın. Dilediğim büyüklükteki herhangi bir şekli alabilirim; ama en çok porsuk ağacında rahat ediyorum.*)

Prens ve sevgilisi şafak sökmek üzereyken birbirlerine sarıldı. Komşu krallığa varıp orada evlenene kadar birbirlerine dokunmamaya yemin etmişlerdi fakat arzularına engel olamadılar; bir süre sonra çırılçıplak halde birbirlerinin kollarında uykuya daldılar.

Gün boyu dallarının gölgesi altında uyudular. En sonunda akşam çöktü ve prens uyandı. "Haydi kalk sevgilim," diye fısıl-

dadı çiftçi kızının kulağına. "Eşim olacağın güne doğru at sürmenin vakti geldi."

Fakat sevgilisi uyanmadı. Onu sarsarak uyandırmaya çalışan prens, kızı kendisine doğru çekince, yerde ay ışığının aydınlattığı kan lekesinin farkına vardı.

("Kan mı?" dedi Conor; fakat canavar aldırmadan anlatmaya devam etti.)

Prensin elleri de kan içindeydi. Az ileride, ağacın dibindeki otların üzerinde kanlı bir bıçak duruyordu. Biri sevgilisini öldürmüş ve suçu onun üzerine atmak istemişti.

"Kraliçe!" diye haykırdı prens. "Böyle bir alçaklık ancak ondan beklenir!"

O sırada, o yöne doğru gelen köylülerin sesleri duyuldu. Eğer prensi bu halde bulurlarsa bıçağı ve kanı görüp onu katil sanabilirlerdi. Ve tabii bu yaptığını ödetmek için, genç adamın canını alabilirlerdi.

("Böylece kraliçe ülkeyi dilediği gibi yönetebilirdi," dedi Conor, iğrendiğini belirten bir ses tonuyla. "Umarım bu hikâye kraliçenin kafasını koparmanla son bulur.")

Prensin kaçabileceği hiçbir yer yoktu. O uyurken atının ipini çözmüşler ve hayvanı oradan uzaklaştırmışlardı. Sığınabileceği tek yer vardı: Porsuk ağacı.

Yardım isteyebileceği tek yer de orasıydı.

Şunu bilmen gerekiyor ki, dünya o zamanlar daha gençti. Varlıklar arasındaki sınırlar daha inceydi ve bu sınırları aşmak daha kolaydı. Prens bunu biliyordu. Başını kaldırıp ulu porsuk ağacına baktı ve konuştu.

(Canavar durakladı.)

("Ne dedi?" diye sordu Conor.)

(Beni ayaklandırmaya yetecek şeyler söyledi, dedi canavar. *Adaletsizliği nerede görsem tanırım.)*

Prens yaklaşan köylülere doğru koştu. "Kraliçe evlenmek istediğim kızı öldürdü!" diye bağırdı. "O kadın bir an önce durdurulmalı!"

Kraliçenin cadı olduğuna dair dedikodular uzun zamandır kulaktan kulağa dolaşıyordu; bunun yanında ülke halkı genç prense hayran olduğundan, gelenlerin apaçık gerçeği görmeleri hiç de zor olmadı. İntikam almak için ayaklanmış, tepeler kadar heybetli Yeşil Adam'ı, prensin ardında yürürken gördüklerindeyse akıllarında kalan şüphe kırıntıları da anında kayboldu.

(Conor bir kez daha canavarın kocaman kol ve bacaklarına, bol dişli ağzına, tüyler ürpertici azametine baktı. Onu gördüğünde kraliçe ne düşünmüştü kim bilir.)

(Gülümsedi.)

Halk kraliçenin kalesine öyle büyük bir öfkeyle saldırdı ki, kale duvarları yerle bir oldu. Kuleler yıkıldı, tavanlar çöktü.

Kraliçeyi odasında bulan kalabalık, kadını kıskıvrak yakaladı ve onu diri diri yakmak için bahçeye çıkardı.

("Oh olsun," dedi Conor gülümseyerek. "Bunu hak etmişti." Başını kaldırıp, büyükannesinin uyumakta olduğu odaya, yani kendi odasına baktı. "Bana bu konuda yardımcı olabilecek misin?" diye sordu. "Yani, onu diri diri yakmak falan istemiyorum tabii ama, eğer biraz...")

Hikâye, dedi canavar, *daha bitmedi.*

BİRİNCİ HİKÂYENİN DEVAMI

"Bitmedi mi?" diye sordu Conor. "Ama kraliçe devrildi."

Evet öyle, dedi canavar. *Ama benim tarafımdan değil.*

Conor duraksadı; kafası karışmıştı. "Onu ortadan kaldırdığını söylemiştin."

Evet. Köylüler kraliçeyi diri diri yakmak için ateş yaktıkları sırada, araya girip kurtardım onu.

"Ne yaptın!?" diye sordu Conor şaşkınlıkla.

Onu, köylülerin hiçbir zaman bulamayacakları kadar uzağa, doğduğu toprakların bile ötesindeki küçük bir köye götürdüm. Sonra da orada bıraktım ki huzur içinde yaşayabilsin.

Conor ayağa kalktı; duyduklarına inanamamıştı. "Çiftçinin kızını öldürdü o! Bir katili nasıl kurtarırsın?" Sıkıntılı bir ifadeyle bir adım geriledi. "Sen *gerçekten de* bir canavarmışsın."

Çiftçinin kızını kraliçenin öldürdüğünü ben söylemedim, dedi canavar. *Bunu söyleyen* ***prensti.***

Conor gözlerini kırpıştırdı. Sonra da kollarını kavuşturdu. "Kızı kim öldürdü peki?"

Canavar devasa ellerini öyle bir açtı ki, birden çıkan hafif bir meltem, beraberinde yoğun bir sis getirdi. Arkada Conor'ın evi hâlâ görünüyordu ama oğlanın önü tamamen bu sisle kaplanmış, bahçe yerine ortasında dev bir porsuk ağacı bulunan bir çayır görüntüsü belirmişti. Ağacın dibinde bir adam ve bir kadın uyuyordu.

Birlikteliklerinden sonra, dedi canavar, *prens uykuya dalmadı.*

Conor genç prensin ayağa kalkışını ve uyumakta olan sevgilisine bakışını izledi. Bu puslu görüntüye rağmen kızın ne kadar güzel olduğu açıkça belli oluyordu. Prens bir süre kıza baktıktan sonra, çıplak bedenine bir battaniye sardı ve ağacın dallarından birine bağlı atına gitti. Atın heybesinden bir şey aldı ve sonra ipini çözdü, sağrısına bir şaplak atarak hızla uzaklaşmasını sağladı. At gözden kaybolurken, prens de heybeden aldığı şeyi havaya kaldırdı.

Ay ışığında parlayan bir bıçaktı bu.

"Olamaz!" dedi Conor.

Prens, tam uyuyan kıza yaklaşıp bıçağını kaldırdığında, canavar ellerini tekrar kavuşturdu ve sis geldiği gibi ortadan kayboldu.

"Kız uyanmayınca prensin şaşırdığını söylemiştin!" dedi Conor.

Çiftçinin kızını öldürdükten sonra, prens onun yanına kıvrılıp uykuya daldı, dedi canavar. *Uyandığında ise, onları gözetleyen biri varsa şüphelenmesin diye rol yaptı. Bir yandan da –bunu duymak seni şaşırtacaktır– kendisi için yaptı bunu.* Canavarın dalları gıcırdadı. *Bazen insanlar en büyük yalanları kendilerine söylemek zorunda kalırlar.*

"Prensin senden yardım istediğini, senin de ona yardım ettiğini söylemiştin!"

Beni ayaklandırmaya yetecek kadar konuştuğunu söyledim, o kadar.

Conor kocaman olmuş gözlerle önce canavara, sonra da dağılan sisin ardından yeniden görünür hale gelen arka bahçeye baktı. "Sana ne söyledi?" diye sordu.

Bana, bunu krallığın iyiliği için yaptığını söyledi. Kraliçenin gerçek bir cadı olduğunu, onunla evlenmeden önce büyükbabasının bu durumdan şüphelendiğini, ama kadının güzelliği yüzünden bunu görmezden geldiğini anlattı. Genç adamın böylesine güçlü bir cadıyı tek başına alt etmesi olanaksızdı. Köy-

lülerin öfkesine ihtiyacı vardı. Çiftçinin kızının ölümü ona bu öfkeyi sağlayacaktı. Prens böyle bir şey yaptığı için çok üzgün olduğunu söyledi bana; fakat sonuçta sevgilisi de, tıpkı babası gibi, krallığı savunurken can vermişti. Ölümü, büyük bir kötülüğün ortadan kaldırılmasını sağlayacaktı. Yani, sevgilisini kraliçenin öldürdüğünü söylerken, bunun doğruluğuna kendi çapında inanıyordu da.

"Saçmalık bu!" diye bağırdı Conor. "Kızı öldürmek zorunda değildi; köylüler yine de ona destek olup arkasından giderlerdi."

Bir canlıyı öldüren insanların gerekçelerine her zaman şüphe ile yaklaşmak gerekir, dedi canavar. *Ve benim gördüğüm adaletsizlik, yani ayaklanma sebebim, prense değil, kraliçeye yapılmış bir haksızlıktı.*

"Sonunda prens yakalandı mı peki?" diye sordu Conor dehşete kapılmış bir halde. "Onu cezalandırdılar mı?"

Halkı taraftından çok sevilen bir kral oldu, dedi canavar, *ve uzun ömrünün sonuna kadar huzur içinde ülkesini yönetti.*

Conor odasının penceresine bakıp bir kez daha kaşlarını çattı. "Demek iyi prens bir katildi ve kötü kraliçe de cadı falan değildi. Tüm bu anlattıklarından çıkarmam gereken ders bu mu yani? Büyükanneme *iyi* mi davranmalıyım?"

Diğerlerinden farklı, tuhaf bir gürültü duyuldu bahçede. Bir süre şaşkınlıkla etrafına bakınan Conor, sonunda bunun, canavarın kahkahası olduğunu anladı.

*Sana bu hikâyeleri **ders** çıkarman için mi anlatıyorum sandın?* dedi canavar. *Zaman ve yeryüzü içinden ayaklanıp gelme sebebimin, sana **iyilik** ile ilgili bir **ders** vermek olduğunu mu sanıyorsun?*

Kahkahalarının şiddeti gittikçe yükseliyor, yer sarsılıyordu. Conor, gökyüzünün üzerlerine yıkılacağını sandı bir an için.

"Tamam tamam, anladık," dedi Conor. Utanmıştı.

Nihayet sakinleşmeyi başaran canavar, *Hayır, hayır,* dedi. *Kraliçe gerçekten de bir cadıydı. Ve kendi haline bırakılsaydı, belki de büyük kötülükler yapacaktı, kim bilir? Ne de olsa, bir ülkeyi yönetmenin getirdiği o büyük gücü elinde tutmaya çabalıyordu.*

"Öyleyse onu neden kurtardın?"

*Çünkü **cinayetle** suçlanıyordu ve bu doğru değildi.*

Conor bir süre bahçede dolanıp düşündü. Yetmeyince biraz daha devam etti.

"Bir şeyi anlamadım," dedi. "Bu hikâyede iyi taraf kim?"

Her zaman iyi taraf diye bir şey olmayabilir. Ya da kötü taraf. Çoğu insan, ortada bir yerdedir.

Conor başını iki yana salladı. "Berbat bir hikâye bu. Aynı zamanda bir kandırmaca."

***Gerçek** bir hikâye bu*, dedi canavar. *Birçok gerçek, kandırmaca gibi gelir insana. Krallıklar layık oldukları prenslere kalır, çiftçi kızları yok yere ölür; bazen de cadılar, kurtarılmayı hak eder. Hatta oldukça sık olur bunlar. Şaşırtıcı derecede sık.*

Conor bir kez daha odasının penceresine baktı ve yatağında uyuyan büyükannesini düşündü. "İyi de, tüm bu anlattıkların beni *ondan* nasıl kurtaracak?"

Canavar boylu boyunca doğruldu ve başının eriştiği yükseklikten Conor'ı süzdü.

Kurtarılman gereken kişi o değil, dedi.

Conor kanepede nefes nefese doğruldu.

Saat 12:07'yi gösteriyordu.

"Kahretsin!" dedi. "Rüyada mıyım, değil miyim!?"

Kızgınlıkla kanepeden kalktı ve...

Ayağını bir şeye çarptı.

"Bu kez ne var!" diye homurdanarak sehpadaki lambayı yaktı.

Zemindeki ahşap döşeme üzerindeki bir budaktan, otuz santimetre yüksekliğinde körpe bir fidan bitmişti.

Conor bir süre fidana baktı. Sonra da onu kökünden kesmek için bir bıçak bulmak üzere mutfağa gitti.

ANLAŞMA

"Seni affediyorum," dedi Lily, ertesi sabah okul yolunda Conor'a yetişerek.

"Ne konuda?" diye sordu Conor, Lily'ye bakmadan. Canavarın anlattığı hikâye sinirini bozmuştu; aldanıp durmuştu ve ona en ufak bir yardımı dokunmamıştı. Üstelik şaşırtıcı derecede sert olan fidanı kesmek için yarım saat harcamıştı; sabahleyin de, ona daha yeni uykuya dalmış gibi geldiği halde, büyükannesinin bağıra çağıra okula geç kalacağını söylemesiyle, kalkma vaktinin geldiğini anlamıştı. Annesine veda da edememişti, çünkü büyükannesi kızının zor bir gece geçirdiğini ve dinlenmesi gerektiğini söyleyerek buna izin vermemişti. Bunu duyunca suçlu gibi hissetmişti Conor, çünkü annesi zor bir gece geçirdiyse, ona yardım etmesi gereken kendisi olmalıydı; okula geç kaldığı için dişlerini fırçalamasına bile güçlükle izin veren ve eline bir elma

tutuşturup onu kapı dışarı eden büyükannesi değil.

"Başımı belaya soktuğun için affediyorum seni şapşal," dedi Lily. Bunu yumuşak sayılabilecek bir ses tonuyla söylemişti.

"Sen, kendi başını belaya soktun," dedi Conor. "Sully'yi iten sendin."

"O zaman," dedi, "yalan söylediğin için affediyorum seni." Kanişimsi buklelerini sımsıkı toplamıştı başının arkasında.

Conor yürümeye devam etti.

"Sen de benden özür dilemeyecek misin?" diye sordu Lily.

"Hayır."

"Neden?"

"Özür dileyecek bir şey *yok* da ondan."

"Conor..."

"Özür dilemiyorum," dedi Conor duraksayarak, "ve seni *affetmiyorum*."

Isıtmayan sabah güneşi altında öfkeyle birbirlerine baktılar. İkisi de, gözlerini kaçıran ilk kişi olmak istemiyordu.

"Annem, sana iyi davranmamız gerektiğini söyledi," diye baklayı ağzından çıkardı Lily. "Yaşadığın zorluklar yüzünden."

Bir an için, güneş bulutların ardında kaybolur gibi oldu. Bir an için, Conor hızla yaklaşmakta olan gök gürültülü fırtınadan başka bir şey göremedi. Çakmaya hazır şimşeklerin gökyüzünde patlayacaklarını ve bedeninden geçip yumruklarından çıkacaklarını hissediyordu ve bir an için, havayı kavrayabileceğini ve onu Lily'nin etrafına dolayıp kızı ortadan ikiye bölebileceğini...

"Conor?" dedi Lily şaşkınlıkla.

"Annen *hiçbir şey* bilmiyor," dedi Conor. "Sen de öyle."

Lily'yi geride bırakıp hızla yürümeye koyuldu.

Bir yıldan biraz uzun bir süre önce, Lily birkaç arkadaşına Conor'ın annesinden bahsetmiş ve bunu Conor'ın onayı olmadan yapmıştı. Tabii o arkadaşlar da bunu başkalarına aktarmış, onlar da gidip kendi arkadaşlarına söylemiş, bunun sonucunda daha gün ortasına gelmeden, Conor kendini ıssız bir çemberin tam ortasında bulmuştu. Bu ıssız çemberin etrafı, arkadaşlarının basmaktan korktukları mayınlarla sarılıydı. Birden, arkadaşı olduğunu düşündüğü kişiler o yaklaşınca susmaya başlamıştı. Lily dışında fazla arkadaşı yoktu gerçi, ama yine de... Conor koridorda yürürken ya da öğle yemeği yerken, kimi öğrencilerin ona bakıp fısıltıyla

konuştuklarını fark ediyordu. Öğretmenleri bile, derslerde elini kaldırdığında bir başka bakıyorlardı artık.

Bunun üzerine Conor, grup halinde duran arkadaşlarının yanına gitmeyi, fısıltı duyduğunda başını o yöne çevirmeyi ve hatta derslerde elini kaldırmayı bırakmıştı.

Kimsenin fark ettiği de yoktu gerçi. Conor görünmez olmuştu sanki.

Okuldaki bu en zor senesinin ardından, yaz tatilinin gelişine daha fazla sevinemezdi. Annesi yoğun tedavi görüyor, bunların zorlu ama 'işe yarar' olduklarını tekrar tekrar belirtiyordu. Neyse ki bu uzun ve yorucu yolun sonu görünmüştü. Tedavi bitecek, yeni ders yılı başlayacak, sonrasında Conor ve annesi tüm bunları geride bırakarak yeni bir hayata adım atacaklardı.

Ancak evdeki hesap çarşıya uymamıştı işte. Tedavi seansları düşündüklerinden daha uzun sürmüş, önce ikinci, sonra üçüncüsü gelmişti. Yeni ders yılındaki öğretmenleri de öncekilere göre daha da kötüydü çünkü Conor'ı kendi kimliğiyle değil, annesinin başına gelenlerin ışığında tanıyorlardı. Diğer çocuklar da hasta olan Conor'mış gibi davranmaya başlamışlardı; özellikle de Harry ve çetesinin hedefi olduktan sonra.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi, şimdi de büyükannesi kara

bir bulut gibi evlerine çökmüştü ve Conor ağaçlarla ilgili rüyalar görüyordu.

Belki de rüya değildi bunlar. Ve işte o zaman, durum daha beter demekti.

Kızgınlıkla okula yürümeye devam etti. Lily'yi suçluyordu, çünkü olanların çoğu *onun* suçuydu, değil mi?

Lily'yi suçluyordu, çünkü başka suçlayacak kim vardı ki?

Harry'nin yumruğu, bu defa midesine indi.

Conor yere düştü ve dizini beton basamağa sürterek pantolonunda bir delik açtı. En kötüsü buydu. Dikiş dikme konusunda çok yeteneksizdi.

Arkasından kahkaha atan Sully, "Çok salaksın O'Malley," dedi. "Neredeyse her gün düşüyorsun!"

"Bir doktora görünsen iyi olur," dedi Anton.

Bunun üzerine Sully, "Belki de sarhoştur," dedi ve gülüşmeler devam etti; ama bu ikili bir an sessizleşince, Conor Harry'nin gülmediğini fark etti. Dönüp arkasına bakmasına gerek yoktu. Harry'nin onu izlemekle yetindiğinden ve ne yapacağını görmeyi beklediğinden emindi.

Conor ayağa kalktığı sırada, okul duvarının kenarında Lily'yi gördü. Birkaç kız arkadaşıyla birlikteydi ve teneffüs

biterken içeri girmek üzereydi. Uzaklaşırken yanındakilerle konuşmuyor, sadece Conor'a bakıyordu.

"Bugün Süper Kaniş'ten yardım yok," dedi Sully, gülmeye devam ederek.

"O zaman şanslısın Sully." Harry ilk kez konuşmuştu. Conor hâlâ arkasına dönüp bakmadıysa da, Harry'nin Sully'nin esprisine gülmediğinin farkındaydı. Gözden kaybolana dek Lily'yi izledi.

Harry'nin yorumuna bozulduğu belli olan Sully, "Hey, seninle konuşurken bize bakacaksın," dedi ve omzundan kavradığı Conor'ı zorla kendisine doğru çevirdi.

"Ona dokunma," dedi Harry. Bunu alçak ve sakin bir sesle, ama öylesine tedirgin edici bir şekilde söylemişti ki, Sully anında geriye doğru bir adım attı. "O'Malley ile aramızda bir anlaşma var. Ona sadece ben dokunabilirim. Öyle değil mi Conor O'Malley?"

Conor kısa bir süre bekledikten sonra hafifçe başını salladı. Daha önce olmasa da, *artık* bir anlaşma var demekti bu.

Harry ifadesiz bir yüzle Conor'a bakarak, ağır adımlarla ona yaklaştı. Conor irkilmedi. Yüz yüze duruyorlardı. Anton ve Sully tedirginlikle birbirlerine bakıyordu.

Aklına bir soru gelmiş de yanıt bulamamış gibi, başını

hafifçe yana eğdi Harry. Conor hâlâ kıpırdamıyordu. Onlarla aynı dönemden olan diğer öğrencilerin hepsi okul binasına girmişti. Conor, etraflarını yavaşça saran sessizliğin farkına vardı; Anton ve Sully'den bile çıt çıkmıyordu. Derse girme vakti gelmişti. *Geçiyordu* bile.

Ancak kimse yerinden kımıldamadı.

Harry birden yumruğunu sıkıp kaldırdı ve Conor'ın yüzüne vurmaya hazırlanıyormuş gibi geriye çekti.

Conor olduğu yerde durmaya devam etti; irkilmedi bile. Hâlâ Harry'nin gözlerinin içine bakıyor, yumruğunun yüzünde patlamasını bekliyordu.

Ama yumruk gelmedi.

Harry, Conor'a bakmaya devam ederek yavaşça indirdi yumruğunu. "Evet," dedi sonunda, usulca, sanki kafasını kurcalayan bir sorunu çözmüş gibi. "Tıpkı düşündüğüm gibi."

Sonra bir kez daha, tüyleri diken diken eden o ses duyuldu.

"Çocuklar!" diye bağırdı Bayan Kwan, iki ayaklı bir tehlike halinde yaklaşırken. "Teneffüs üç dakika önce bitti! Hâlâ ne arıyorsunuz burada?"

"Özür dileriz, Bayan Kwan," dedi Harry, aniden normale dönen ses tonuyla. "Conor ile birlikte Bayan Marl'ın yaşam kompozisyonu ödevi hakkında konuşuyorduk ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamışız." Sanki eski arkadaşlarmış gibi, elini Conor'ın omzuna attı. "Hikâye denince, kimse Conor'ın eline su dökemez." Bayan Kwan'a bakıp ciddi bir tavırla başını salladı. "Ayrıca konuşmak ona iyi geliyor."

"Tabii tabii," dedi Bayan Kwan kaşlarını çatarak, "çok inandırıcı. Gerçekten. An itibariyle hepiniz birinci uyarınızı aldınız. Bugün bir ters hareketinizi daha görürsem, okuldan sonra cezaya kalırsınız, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı efendim," dedi Harry. Anton ve Sully de aynısını mırıldandılar. Sonra üçü birlikte okul binasına doğru ilerlediler. Conor da bir metre arkalarından yürümeye koyuldu.

"Conor, sen biraz bekle lütfen," dedi Bayan Kwan.

Conor durup arkasına döndü ama onunla göz göze gelmedi.

"Onlarla aranda bir sorun olmadığına emin misin?" diye sordu. Şimdi şefkatli ses tonunu kullanıyordu ama korkutuculuk açısından, bağırıp çağırırkenki sesiyle arasında pek az fark vardı.

"Eminim efendim," dedi Conor, hâlâ kadının gözlerine bakmadan.

"Bunu soruyorum, çünkü Harry konusunda kör değilim," dedi Bayan Kwan. "Karizması da olsa, çalışkan da olsa; zorba zorbadır." Canı sıkılmış bir halde iç çekti. "Bu gidişle bir gün başbakan olacak. Tanrı yardımcımız olsun."

Conor yanıt vermedi. Sessizlik farklı bir havaya bürünmüştü şimdi; Conor'ın hiç de yabancı olmadığı bu havayı yaratansa, Bayan Kwan'ın bedeninin öne doğru eğilmesi, omuzlarının düşmesi, başının Conor'ınkine yaklaşmasıydı.

Onu neyin beklediğini biliyordu. Biliyor ve bundan nefret ediyordu.

"Ne kadar zor günler geçirdiğini tahmin edebiliyorum Conor," dedi Bayan Kwan neredeyse fısıltıyla, "eğer konuşmak istersen, sana kapım her zaman açık."

Conor ona bakamıyor, yüzündeki ve sesindeki şefkati duymaya *dayanamıyordu.*

(Çünkü bu şefkati hak etmiyordu.)

(Birden gözünün önünde kâbus belirdi; çığlıklar, dehşet ve en sonunda olanlar...)

"Ben iyiyim öğretmenim," diye mırıldandı ayaklarına bakarak. "Zor günler geçirmiyorum."

Bunun üzerine Bayan Kwan bir kez daha iç geçirdi ve "Pekâlâ öyleyse," dedi. "Az önce verdiğim birinci uyarıyı unut ve içeriye gel hadi." Omzuna bir defa dokunup binaya doğru yürüdü.

Bir an için Conor, tamamen yalnız kaldı.

Ve o an çok iyi biliyordu ki, istese bütün gün dışarıda kalabilir ve kimse ona bu yüzden ceza vermezdi.

Bu da, nedense kendisini daha kötü hissettirdi.

O KONUŞMA

Okuldan sonra, büyükannesini kanepede beklerken buldu.

Daha Conor kapıyı kapatmadan, "Seninle konuşmamız gerekiyor," dedi büyükannesi. Yüzündeki ifadeyi gören Conor durakladı, karnına bir ağrı saplandı.

"Sorun ne?" diye sordu.

Büyükannesi derin ve sesli bir nefes alıp kendisini toplamak istercesine pencereden dışarıya baktı. Yırtıcı bir kuşa benziyordu; bir koyunu rahatlıkla taşıyabilecek bir atmacadan farksızdı.

"Annenin yeniden hastaneye gitmesi gerekiyor," dedi. "Sen de birkaç günlüğüne bende kalacaksın. Bir çanta hazırlasan iyi olur."

Conor kımıldamadı. "Annemin nesi var?"

Büyükannesinin gözleri bir an büyüdü; böylesine absürt bir soru duyduğuna inanamamış gibiydi. Fakat hemen sonra

sakinleşti. "Çok ağrısı var," dedi. "Olması gerekenden fazla."

"Ağrıları için ilacı var..." diye konuşmaya başladı Conor ama büyükannesi ellerini bir kere çırptı. Yalnızca bir kere. Fakat onu susturacak kadar sert.

"İşe yaramıyor Conor," dedi sadece; oğlanın gözlerine değil, başının hemen üzerindeki bir noktaya bakarak. "İşe yaramıyor."

"İşe yaramayan ne?"

Büyükannesi ellerini, sanki onları deniyormuşçasına, birkaç defa daha hafifçe birbirine değdirdikten sonra yeniden pencereden dışarı baktı. Bu sırada dudaklarını birbirine sımsıkı bastırmıştı. En sonunda ayağa kalktı ve giysilerini düzeltmeye yoğunlaştı.

"Annen yukarıda," dedi. "Seninle konuşmak istiyor."

"Ama..."

"Pazar günü baban gelecek."

Birden doğruldu Conor. "*Babam* mı geliyor?"

"Birkaç telefon etmem gerekiyor," dedi büyükannesi ve cep telefonunu eline alıp evin ön kapısına doğru ilerledi.

"Babam niye geliyormuş?" diye seslendi Conor.

"Annen seni bekliyor," diyerek kapıyı arkasından kapadı büyükannesi.

Conor daha sırt çantasını bile çıkaramamıştı.

— • —

Babası geliyordu. *Babası.* Amerika'dan. En son iki Noel önce gelmiş olan; yeni eşinin, özellikle de çocukları olduktan sonra, sürekli son anlarda ortaya çıkan acil durumları yüzünden Conor ve annesini ziyaret etmeye fırsat bulamayan babası. Gitgide daha az gördüğü, telefonda sesini daha seyrek duyduğu için yokluğuna alıştığı...

Babası geliyordu.

Neden?

Annesinin, "Conor?" diye seslendiğini duydu.

Annesi kendi odasında değildi. Conor'ın odasında, yatak örtüsünün üstüne uzanmış, pencereden tepedeki kilisenin bahçesine bakıyordu.

Ve porsuk ağacına.

Yalnızca bir ağaç olan porsuk ağacına.

Conor'ı görünce, "Merhaba tatlım," diyerek gülümsedi; ama Conor annesinin gözlerinin etrafındaki çizgilerden, onun çok acı çektiğini anlamıştı. Daha önce sadece bir defa bu halde görmüştü onu. Annesi o zaman da hastaneye gitmek zorunda kalmış, neredeyse iki hafta boyunca da

dönememişti. Geçen paskalya sırasında büyükannesinde kaldığı o haftalar, Conor için cehennemden farksız olmuştu.

"Sorun nedir?" diye sordu. "Neden yine hastaneye gidiyorsun?"

Annesi yatağın kenarına birkaç defa hafifçe vurarak gelip yanına oturmasını işaret etti.

Conor yerinden kıpırdamadı. "Sorun ne?"

Annesi hâlâ gülümsüyordu, ama gülümsemesini korumakta zorlanıyordu. Yorganın desenleri üzerinde, Conor'ın ilgisini çoktan kaybettiği boz ayı şekillerinin kıvrımlarında gezdiriyordu parmaklarını. Başındaki gülkurusu renkli eşarp oldukça gevşek bağlanmıştı ve kenarlarından soluk kafa derisi görünüyordu. Annesinin, büyükannesinin getirdiği perukları denemeye tenezzül bile etmediğini tahmin etti.

"İyileşeceğim," dedi annesi. "Doğru söylüyorum."

"Gerçekten mi?"

"Conor, bunu daha önce de yaşadık, endişelenmene gerek yok. O zaman da kendimi epey kötü hissedip hastaneye yatmıştım ve onlar da beni düzeltmişlerdi. Bu sefer de aynısı olacak." Yeniden hafifçe yatağa vurdu. "Haydi, gel de şu yaşlı ve yorgun annenin yanına otur."

Conor yutkundu. Fakat annesinin gülüşü artık daha canlı ve gözle görülür bir şekilde daha samimiydi. Gidip

yatağın pencereye yakın kenarına oturdu. Annesi elini saçlarında gezdirip birkaç teli gözünün önünden çekerken, o da annesinin kollarının ne kadar zayıf, neredeyse bir deri bir kemikten ibaret olduğunu fark etti.

"Babam neden geliyor?"

Annesi duraksadı; sonra da elini çekip yeniden kendi kucağına yerleştirdi. "Onu uzun süredir görmemiştin. Heyecanlı değil misin?"

"Büyükannem pek mutlu görünmüyor."

Annesi alayla pofurdadı. "Onun baban hakkında ne düşündüğünü biliyorsun. Sen ona bakma. Babanla geçireceğin zamanın keyfini çıkar."

Kısa bir süre sessiz kaldılar. "Söylemediğin bir şey daha var, değil mi?" diye sordu Conor sonunda.

Annesi yatakta azıcık doğruldu. "Bana bak oğlum," dedi sakince.

Conor ağır ağır başını çevirip annesine baktı; oysa bunu yapmak zorunda kalmamak için milyonlar ödemeye hazırdı.

"Girdiğim son tedavi beklenen etkiyi gösteremedi," dedi annesi. "O yüzden yeni bir şeyler deneyecekler, o kadar."

"Hepsi bu mu yani?" diye sordu Conor.

Annesi başını salladı. "Hepsi bu. Daha yapabilecekleri çok şey var. Bunlar olağan şeyler. Merak etme."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Çünkü..." Conor bir an duraklayıp başını yere eğdi. "Çünkü başka bir şey varsa bunu bana söyleyebilirsin, biliyorsun."

Sonra annesinin bir zamanlar sarıldığında yumuşacık gelen kemikli kollarını hissetti omuzlarında. Annesi bir şey demedi; ona sarılıp kaldı. Conor pencereden dışarıya bakıyordu; bir süre sonra, bunu gören annesi de o tarafa baktı.

"O bir porsuk ağacı, biliyorsun," dedi en sonunda.

Conor gözlerini devirdi, ama kötü anlamda değil. "Evet anne, daha önce yüz defa söyledin bunu."

"Ben yokken ona göz kulak ol, tamam mı?" dedi annesi. "Geri döndüğümde mutlaka burada olsun."

Conor, annesinin *mutlaka* döneceğini söylemeye çalıştığını biliyordu; yanıt olarak başını salladı ve birlikte pencereden dışarıya, ağaca bakmaya devam ettiler.

Ne kadar bakarlarsa baksınlar, bir ağaç olarak kalan ağaca.

BÜYÜKANNENİN EVİ

Beş gün. Tam beş gündür görünmemişti canavar.

Belki de Conor'ın büyükannesinin nerede yaşadığını bilmiyordu. Ya da iki evin arasındaki mesafe, onun için fazla uzaktı. Zaten büyükannesinin bahçesine, ev kendilerininkinden çok daha büyük olsa da, bahçe demeye bin şahit isterdi. Depo olarak kullanılan kulübeler, suni bir gölcük ve büyükannesinin emlak komisyonculuğu işini (bu o kadar sıkıcı bir işti ki, ne iş yaptığını açıklamaya kalktığında ilk kelimeden sonrasını dinleyemiyordu Conor) yürüttüğü ahşap duvarlı bir ofis istila etmişti arka bahçeyi. Tuğla yürüme yolları ve çiçek saksıları da geriye kalan boşlukları doldurmuştu. Bir ağaç için yer yoktu burada. *Çim* bile yoktu.

Bir yandan küpesini takarken bir yandan da arka kapıdan başını uzatan büyükannesi, "Orada aval aval bakıp

duracağına içeri gel genç adam," diye seslendi. "Baban az sonra burada olacak, ben de annenin yanına gideceğim."

"Ben aval aval bakmıyordum," dedi Conor.

"Bunun konumuzla ne alakası var şimdi? Haydi gel."

Büyükannesi kapının ardında kaybolunca, Conor da ağır adımlarla onun peşinden gitti. Günlerden pazardı ve babası geliyordu. Gelip onu evden alacaktı; önce hastaneye gidip Conor'ın annesini ziyaret edecekler, sonra da babalarla oğulların yaptığı gibi baş başa vakit geçireceklerdi. Conor bunun, 'seninle konuşmamız gerek' temalı günlerden biri daha olacağına neredeyse emindi.

Babası geldiğinde büyükannesi evde olmayacaktı. Bu da herkesin işine geliyordu.

Büyükannesi, Conor'ın yanından geçip sehpanın üzerindeki el çantasını aldı ve "Sırt çantanı girişte bırakma da kirlenmesin," dedi. "Baban seni ahırda ağırladığımı sanmasın."

"Mümkün mü?" diye mırıldandı Conor, rujunu kontrol etmek için holdeki aynaya yürüyen büyükannesinin ardından.

Bu ev, annesinin hastane odasından bile temizdi. Temizlikçi kadın Marta her çarşamba geliyordu ama hiç gelmese de olurdu doğrusu. Büyükannesi sabahları kalkar kalkmaz elektrikli süpürgeyle yerlerin tozunu alıyor, haftada dört defa

çamaşır yıkıyordu; hatta bir seferinde, yatmadan hemen önce, yani gecenin bir yarısı, banyoyu temizlemişti. Masadaki kirli tabakları, mutfak evyesine dokunmalarına izin vermeden doğruca bulaşık makinesine yollardı; sofrada yemeğine devam eden Conor'ın önünden tabağını almışlığı bile vardı.

Günde en az bir defa, "Bu yaşta tek başına yaşayan bir kadınım," diyordu. "Bu işleri ben yapmazsam kim yapacak?"

Meydan okur gibi, 'sıkıysa yanıt ver' dermiş gibi soruyordu bu soruyu.

Geçen beş gün boyunca Conor'ı arabayla okula bırakmıştı, kırk beş dakikalık mesafeye rağmen Conor her sabah zamanından önce varmıştı. Yine her gün okuldan sonra beklemiş, sonra da Conor'ı alıp doğruca hastaneye götürmüştü. Orada normalde yaklaşık bir saat, annesi konuşamayacak kadar yorgun olduğunda ise –iki defa başlarına gelmişti bu– daha az kalıp eve dönüyorlardı. Büyükannesi, bir yandan Conor'ı ödev yapmaya zorluyor, bir yandan da dışarıdan söylemedikleri hangi yemek kaldıysa onu sipariş ediyordu.

Tüm bu hafta Conor'a, annesiyle Cornwall'da bir pansiyonda kaldıkları bir yaz mevsimini andırıyordu. Tabii bu defaki çok daha hijyenik ve disiplinli bir ortamdı.

"Pekâlâ Conor," dedi büyükannesi, ciddi görünümlü iş ceketlerinden birini sırtına geçirerek. Günlerden pazardı.

ve büyükannesinin ev gösterecek bir müşterisi yoktu; bu yüzden Conor onun neden iş kıyafetiyle hastaneye gittiğini anlayamadı. Babasının rahatsız olmasını sağlamak için olmalıydı.

"Baban annenin son zamanlarda ne kadar yorgun hissettiğini anlamayabilir. Bu yüzden orada fazla kalmaması için elimizden geleni yapmalıyız." Aynada bir kez daha kendisini süzüp sesini alçalttı. "Gerçi babanın herhangi bir yerde pek uzun kalabildiği yok ya, neyse."

Conor'a baktı ve el sallamak yerine parmaklarını açıp kapadı. "Uslu dur," dedi.

Kapı arkasından kapandı. Conor evde yalnızdı artık.

Geldiği günden beri yatak odası olarak kullandığı misafir odasına çıktı. Büyükannesi inatla 'burası senin' dese de Conor 'misafir odası' demekte ısrar ediyor, büyükannesi her defasında başını iki yana sallayıp kendi kendine mırıldanıyordu.

İyi ama ne bekliyordu ki? Bu oda Conor'ın odasına benzemiyordu. Hatta *kimsenin* odasına benzemiyordu, hele hele bir erkek çocuğunun odasıyla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Beyaz duvarlarda üç adet yelkenli resminden başka bir

şey yoktu; büyükannesinin, bir erkek çocuğunun nelerden hoşlanabileceği konusundaki fikri belli ki bundan ibaretti. Nevresimler de parlak ve göz kamaştırıcı bir beyazdı ve odada yatak dışındaki tek mobilya, içinde sofra kurulabilecek büyüklükteki ahşap dolaptı.

Herhangi bir gezegendeki herhangi bir evin herhangi bir odası olabilirdi burası. Büyükannesinden uzaklaşmak için bile olsa bu odada vakit geçirmekten hoşlanmıyordu Conor. Şimdi de, büyükannesi evde el konsoluyla oynamasını yasakladığı için, sadece bir kitap almaya gelmişti buraya. Çantasından kitabı alıp kapıya doğru yöneldi; bu sırada pencereden arka bahçeye göz attı.

Kulübeler, tuğla patikalar ve ahşap ofis duruyordu hâlâ.

Bakışlarını karşılayan hiçbir şey yoktu.

Oturma odası, şu aslında kimsenin oturmadığı odalardandı. Koltuk yüzlerini kirletmesin diye Conor'ın buraya girmesi yasaklanmıştı. Tabii tam da bu yüzden, babasını beklerken kitap okumak için burayı tercih etti Conor.

Kıvrımlı ve çok zarif ahşap ayakları yüzünden topuklu ayakkabı giyiyormuş gibi görünen kanepeye oturdu. Karşıdaki camlı büfe, ahşap destekler üzerine yerleştirilmiş

tabaklar ve içinden bir şeyler içmeyi akla getirmeyecek kadar süslü fincanlarla doluydu. Şöminenin üzerinde, büyükannesinin en sevdiği ve hiç kimsenin dokunmasına izin vermediği duvar saati asılıydı. Ona annesinden kalan bu saatin, bir gün televizyondaki antika programlarından birinde ünlü olacağına emin gibiydi. Saatin altında sallanıp duran bir sarkacı vardı ve her on beş dakikada bir, hazırlıksız yakalanan birini zıplatacak kadar büyük bir gürültüyle çalıyordu.

Odanın tamamı, insanların eskiden nasıl yaşadığını gösteren bir müze gibiydi. Evdeki tek televizyon mutfaktaydı ve hiç açılmıyordu.

Conor kitabını okumaya daldı. Yapacak başka ne vardı ki?

Babası uçağa binmeden onunla konuşabilmeyi ummuştu Conor; ama hastane ziyaretleri, ülkelerarası zaman farkı ve babasının yeni eşinin en olmadık zamanlarda tutan migreni yüzünden, bu dileği gerçekleşmemişti. Konuşabilmek için onu bekleyecekti artık.

Duvar saatine göz attı. On ikiyi kırk iki geçiyordu. Üç dakika sonra çalacaktı saat.

Üç boş, sessiz dakika.

Heyecanlı olduğunu fark etti. Her ne kadar, arada bir internet üzerinden görüntülü görüşüyor olsalar da, babasını kanlı canlı karşısında görmeyeli epey zaman olmuştu. Farklı biri mi olacaktı karşısında? Conor ona farklı gelecek miydi peki?

Başka sorular da vardı. Neden *şimdi* geliyordu? Evet, annesi pek iyi görünmüyordu belki, hatta hastanede kaldığı beş gün onu daha da bitkinleştirmişti, ama verilen yeni ilaçtan umutla bahsediyordu. Noel'e daha aylar vardı ve Conor'ın doğum günü geride kalmıştı. Öyleyse neden bu zamanı seçmişti babası?

Başını eğip yerdeki çok pahalı ve eski görünümlü oval bir halıya baktı. Halının bir ucunu kaldırdı ve altındaki cilalı ahşap döşeme tahtalarını inceledi. Biri budaklıydı. Parmaklarını budağın üzerinde gezdirdi; ama tahta öylesine eski ve pürüzsüzdü ki, budağın çıkıntısı hissedilmiyordu bile.

"Orada mısın?" diye fısıldadı Conor.

Kapı çalınca birden sıçradı. Çabucak kalkıp oturma odasından dışarı fırladı; tahmin ettiğinden de fazla heyecanlanmıştı. Kapıyı açtı.

Babası karşısındaydı. Büsbütün farklı, tümüyle aynıydı.

"Merhaba evlat," dedi, Amerika'nın değiştirmeye başladığı sesini tuhaf bir şekilde eğip bükerek.

Bir yıldır görülmemiş, geniş bir gülümseme yayıldı Conor'ın yüzüne.

ŞAMPİYON

"Nasılsın bakalım şampiyon?" diye sordu babası. Garson kızın pizzaları getirmesini bekliyorlardı.

"Şampiyon?" dedi Conor kaşını kaldırarak.

"Pardon," dedi babası. Utanmış görünüyordu. "Amerika'da neredeyse bambaşka bir dil konuşuluyor da."

"Her konuşmamızda sesin biraz daha komik geliyor baba."

"Evet, neyse." Elindeki şarap kadehiyle oynuyordu babası. "Seni görmek güzel."

Conor kolasından bir yudum aldı. Babasıyla hastaneye gittiklerinde, annesi oldukça kötü durumdaydı. Tuvaletten çıkabilmesi için büyükannesinin yardım etmesi gerekmişti. Sonrasında öylesine bitkin düşmüştü ki; Conor'a, "Merhaba tatlım," eski eşine de, "Hoş geldin Liam," demiş ve hemen ardından yine uykuya dalmıştı. Kısa süre sonra da

büyükannesi baba oğlu dışarıya çıkarmıştı. Kadının yüzündeki ifade, değil Conor'ın, babasının bile karşı koyamayacağı türdendi.

"Şey, annen..." Babası boşlukta bir noktaya bakıyordu şimdi. "ne kadar da güçlü bir kadın, değil mi?"

Conor omuz silkti.

"Ee, nasıl gidiyor Con?"

"Sanırım geldiğinden beri sekiz yüz defa sordun bunu," dedi Conor.

"Affedersin," dedi babası.

"Ben *iyiyim*," dedi Conor. "Anneme yeni bir ilaç veriyorlar. Onu iyileştirecek bir ilaç. Şimdi kötü görünüyor ama bu daha önce de olmuştu. Neden herkes, sanki şey gibi..."

Durup kolasından bir yudum daha aldı.

"Haklısın oğlum," dedi babası. "Hem de çok haklısın." Elindeki kadehi kendi ekseninde ağır ağır çevirdi. "Yine de," dedi, "cesur olmak zorundasın Conor. Çok ama çok cesur olmak zorundasın. Annen için."

"Amerikan filmlerindeki gibi konuşuyorsun baba."

Babası hafifçe güldü. "Kız kardeşin her geçen gün biraz daha büyüyor. Neredeyse yürüyecek."

"Üvey kız kardeşim," diye düzeltti Conor.

"Seni onunla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum. En kısa

zamanda bir ziyaret ayarlamalıyız. Önümüzdeki Noel'de bile olabilir. Gelmek ister misin?"

Conor babasının gözlerine baktı. "Annem ne olacak?"

"Bu konuyu büyükannen ile konuştum. Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyor; tek isteği, okul açılmadan önce geri dönmüş olman."

Conor bir elini masanın kenarında gezdirdi. "Yani, bu sadece bir *ziyaret* olacak, öyle mi?"

"Nasıl yani?" dedi babası; şaşırmış görünüyordu. "Ziyaret dediğin, zaten..." Cümlesini bitirmeyişine bakılırsa, babası onun ne demek istediğini anlamıştı. "Conor..."

Birden, cümlenin tamamlanmasını istemediğini fark etti Conor. Kola şişesinin üzerindeki etiketi yolmaya başlayarak hızlı hızlı konuştu: "Bir ağaç beni ziyarete geliyor. Geceleri bahçede belirip bana hikâyeler anlatıyor."

Babası afallayarak gözlerini kırpıştırdı. *"Ne?"*

"İlk başta bir rüya sandım," dedi. Başparmağının tırnağıyla etiketi kazıyordu. "Ama sonra uyanınca, yerde yapraklar buldum. Daha sonra da döşemeden minik ağaçlar çıkmaya başladı. Kimseye çaktırmamak için onları sakladım."

"Conor..."

"Büyükanneme gelmedi henüz. Belki de ev fazla uzaktır."

"Evet ama..."

"Ama eğer bu bir rüyaysa, uzaklığın fark etmemesi gerekir, değil mi? Bir rüya neden kasabanın diğer tarafına yürüyemesin? Dediği gibi yeryüzü kadar yaşlı ve dünya kadar büyükse..."

"Conor, bu kadar yeter..."

"*Büyükannemle yaşamak istemiyorum,*" dedi Conor; sesi birden kuvvetlenmiş, onu boğacak kadar ağırlaşmıştı. Gözlerini kola şişesinin etiketinden ayırmıyor, başparmağının tırnağıyla ıslak kâğıdı soymaya devam ediyordu. "Neden gelip seninle yaşayamıyorum? Neden Amerika'ya gelemiyorum?"

Babası alt dudağını ısırdı. "Şey mi demek istiyorsun, *sonra...*"

"Büyükannemin evi bir yaşlı kadın evi," dedi Conor.

Babası bir kez daha hafifçe güldü. "Ona yaşlı kadın dediğini söyleyeyim de gör gününü."

"Hiçbir şeye dokunulmuyor, hiçbir yere oturulmuyor, iki saniye bile dağınık olmak yasak. Ayrıca internet sadece çalışma odasında var ve beni de oraya sokmuyor."

"Onunla bu konuları konuşup bir orta yol bulabileceğimize eminim. O ev, rahat yaşamanı sağlayacak kadar büyük Conor."

"Ben orada rahat etmek *istemiyorum!*" dedi Conor sesini yükselterek. "Ben kendi evimde, kendi odam olsun istiyorum."

"Sana bunu Amerika'da da sağlayamayız," dedi babası. "Oradaki ev üç kişiye ancak yetiyor Con. Büyükannenin çok daha fazla parası ve yeri var. Ayrıca okulun, arkadaşların, tüm *hayatın* burada. Seni bütün bunlardan uzaklaştırmak haksızlık olur."

"Kime haksızlık olur?" diye sordu Conor.

Babası iç geçirdi. "Ben de bunu kastetmiştim," dedi. "Cesur olman gerektiğini söylerken, tam da bunu kastediyordum."

"Herkes aynı şeyi söylüyor," dedi Conor. "Sanki bir anlamı varmış gibi."

"Üzgünüm," dedi babası. "Gerçekten de büyük haksızlıkmış gibi göründüğünün farkındayım ve her şeyin farklı olmasını çok isterdim ve..."

"Gerçekten ister miydin?"

"*Tabii ki* isterdim." Babası masaya doğru eğildi. "Ama en iyi yol bu. Göreceksin."

Conor yutkundu. Hâlâ babasının gözlerine bakmıyordu. Bir kez daha yutkunup sordu: "Bu konuyu, annem daha iyi olduğunda tekrar konuşabilir miyiz?"

Babası yeniden arkasına yaslandı.

"Tabii ki ahbap. Tam olarak böyle yapacağız."

Conor kaşını kaldırıp babasına baktı. *"Ahbap?"*

Babası, "Kusura bakma," diyerek gülümsedi. Kadehini kaldırıp içindekini son damlasına kadar içti. Sonra da meraklı gözlerle Conor'a baktı. "Şu ağaç hikâyesi de nedir?"

Tam o sırada garson kız gelip elindeki pizzaları masaya koydu. Conor kendi önündeki pizzaya bakıp kaşlarını çatarak, "Amerikan usülü," dedi. "Acaba ağzı olsaydı o da senin gibi mi konuşurdu?"

AMERİKALILARIN TATİLLERİ PEK UZUN OLMUYOR

"Galiba büyükannen henüz eve gelmemiş," dedi Conor'ın babası, kiralık arabasını evin önüne park ederken.

"Bazen ben yattıktan sonra hastaneye geri dönüyor," dedi Conor. "Hemşireler onun bir sandalyede uyumasına izin veriyor."

Babası başını salladı. "Benden hoşlanmıyor olabilir," dedi, "ama bu onun kötü biri olduğu anlamına gelmiyor."

Conor arabanın camından büyükannesinin evine baktı. "Burada ne kadar kalacaksın?" diye sordu. O âna kadar bu soruyu sormaya korkmuştu.

Babası derin bir nefes aldı; kötü haberin yolda olduğunu belirten bir iç çekişti bu. "Ne yazık ki sadece birkaç gün."

Conor babasına döndü: "O kadarcık mı?"

"Amerikalıların tatilleri pek uzun olmuyor."

"Sen Amerikalı değilsin."

"Evet, ama artık orada yaşıyorum." Sırıttı. "Gece boyunca aksanımla dalga geçerken iyiydi."

"Öyleyse niye geldin?" diye sordu Conor. "Hiç gelmeseydin."

Babası kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra yanıt verdi.

"Geldim, çünkü annen gelmemi rica etti." Bir şeyler daha söyleyecekmiş gibiyken sustu.

Conor da bir şey söylemedi.

"Tekrar geleceğim ama," dedi babası. "Gerektiğinde burada olacağım." Sesi birden canlandı. "Sen de Noel'de bizi ziyarete gelirsin! Çok eğleniriz."

"İçinde bana yer olmayan küçük evinize mi?"

"Conor..."

"Sonra da okul başlamadan buraya döneceğim."

"Con..."

"Neden geldin?" diye sordu Conor alçak sesle.

Babası yanıt vermedi. Sessizlik, araba içinde öyle bir boşluk oluşturmuştu ki, baba ve oğul, bir kanyonun ayırdığı iki farklı tepede oturuyor gibiydiler. Babası elini uzatıp oğlunun omzuna dokunmak istedi, fakat Conor bu elden sıyrılıp kapıyı açmak üzere uzandı.

"Conor, *bekle.*"

Conor bekledi ama babasına bakmadı.

"Büyükannen gelene kadar sana arkadaşlık etmemi ister misin?" diye sordu.

"Gerek yok, tek başıma iyiyim ben," dedi Conor ve arabadan indi.

İçeri girdiğinde ev sessizdi. Ne olacaktı ki?

Yalnızdı.

Salondaki pahalı kanepeye çöktü ve arkasına yaslandığında çıkan gıcırtıyı dinledi. Ses öylesine tatmin edici gelmişti ki, ayağa kalkıp bir kez de hızla oturdu kanepeye. Sonra ayağa kalkıp üstünde zıpladı; eski kanepenin ahşap ayakları iniltiyle kayıp zeminde birkaç santimlik dört iz bıraktı.

Gülümsedi. Kendini çok iyi hissetmişti.

Yere atladı ve daha fazla gerilebilsin diye kanepeyi ayağıyla itti. Nefes nefese kaldığının farkında bile değildi. Yüzüne bir sıcaklık yayılmıştı; sanki ateşi çıkmıştı. Kanepeyi bir kez daha itmek üzere ayağını kaldırdı.

Tam o sırada, gözü duvar saatine takıldı.

— • —

Büyükannesinin, şöminenin üzerindeki kıymetli saati, sarkacını bir sağa bir sola sallıyor; sanki sadece kendi işine gücüne bakıyor ve Conor'ı hiç umursamıyor gibi duruyordu.

Conor yumruklarını sıkmış halde şömineye doğru ağır ağır ilerledi. Saat az sonra *dong dong dong* sesleriyle akşamın dokuzuna gelindiğini bildirecekti. Conor şöminenin dibinde durarak, saniye kolunun tam bir daire çizip on iki rakamına varmasını bekledi. *Dong* seslerinin duyulmaya başlamasına ramak kala, saatin sarkacını sıkıca kavradı ve onu salınımının tepe noktasında tuttu.

Engellenmiş *dong* sesinin d'si havada asılı kalmış gibi tınlarken, saat mekanizmasının âdeta isyan ettiğini duyabiliyordu. Boştaki eliyle uzanıp dakika ve saniye kollarını on ikiden öteye doğru itti. Kolların direndiğini fark edince daha fazla güç uyguladı; o sırada pek de hayra yorulamayacak türden, yüksek bir *klik* sesi çıktı. Yelkovan ve saniye kolu, bağlı oldukları yerden bir anda kurtulunca Conor da onları serbestçe döndürmeye başladı ve önüne çıkan akrebi de yanlarına katmayı ihmal etmedi. Bu arada saatin ahşap kutusunun derinliklerinden, yarım kalmış *dong* sesleri ve sancılı tıkırdamalar duyuluyordu.

Alnında ter damlalarının biriktiğini, göğsünün alev alev yandığını hissetti Conor.

(–neredeyse kâbus gördüğü zamanlardaki gibiydi; dünyası ısınıyor, bulanıklaşıyor, ekseninden kayıyordu. Fakat bu sefer kontrol onun elindeydi, kâbus olan *kendisiydi*–)

İçlerinde en incesi olan saniye kolu bir anda kırılıp saatten tamamen ayrıldı ve halının üzerinde bir defa sektikten sonra şöminenin külleri içinde kayboldu.

Conor hızla bir adım geri atıp sarkacı bıraktı. Sarkaç orta noktaya döndü ama sonrasında hareketsiz kaldı. Saat normalde çıkardığı mekanik seslerin hiçbirini çıkarmıyor, kolları da kımıldamadan duruyordu.

Eyvah.

Ne yaptığını algıladığında Conor'ın karnına ağrılar girdi.

Hayır.

Olamaz, *hayır.*

Saati bozmuştu.

Büyük ihtimalle annesinin eski püskü arabasından daha pahalı olan saati.

Büyükannesi onu öldürecekti... Hatta belki, mecazi anlamda değil, *gerçekten* öldürecekti ve...

Ve sonra fark etti.

Akrep ve yelkovan, hiç de yabancı gelmeyen bir saatte takılı kalmışlardı.

12:07.

Verdiğin zarara bakılırsa, dedi canavar arkasından, *tüm bu yaptıkların acınacak derecede zayıf işler.*

Conor hızla arkasına döndü. Bir şekilde, artık nasılsa, canavar büyükannesinin oturma odasına girmişti. Tabii ki çok çok büyüktü ve sığabilmek için iyice eğilmek, dallarını ve yapraklarını kendisine doğru çekip dertop olmuş halde durmak zorundaydı. Ama sonuçta buradaydı ve odanın her köşesini doldurmuştu.

Nefesiyle Conor'ın saçlarını geriye doğru savurarak, *Bir çocuktan da ancak bu kadarcık zarar beklenir zaten*, dedi.

"Sen ne arıyorsun burada?" diye sordu Conor. Aniden bir umut doğmuştu içine. "Ben uyuyor muyum? Bu bir rüya mı? Hani sen, yatak odamın penceresini kırmıştın da, ben ertesi sabah uyandığımda hiç..."

Sana ikinci hikâyeyi anlatmaya geldim, dedi canavar.

Conor bezdiğini belirtmek için iç geçirdikten sonra bir kez daha bozuk saate çevirdi gözlerini. Pek ilgi göstermeyerek, "Bu da bir önceki kadar berbat mı olacak?" diye sordu.

Eğer sonunu kastediyorsan... Gerçek bir yıkımla bitiyor.

Conor yeniden canavara döndü; yüzünde, o kötülük dolu sırıtış belirmişti yine.

"Yine kandırmacalı bir hikâye mi peki? Olacakmış gibi görünen şeylerin tam aksi mi oluyor?"

Hayır, dedi canavar. *Bu hikâye, sadece kendini düşünen bir adam hakkında.* Bir kez daha sırıttı; daha da şeytani görünüyordu. *Ve sonunda bu adam, gerçekten de çok, ama çok ağır bir biçimde cezalandırılıyor.*

Conor bir saniye boyunca ses çıkarmadan durdu ve bozuk saati, yerdeki çizikleri, büyükannesinin tertemiz salonuna düşen zehirli meyveleri düşündü.

Sonra babasını geçirdi aklından.

"Seni dinliyorum," dedi.

İKİNCİ HİKÂYE

Yüz elli yıl önce, diye başladı canavar, *burası bir sanayi ülkesi haline gelmişti. Fabrikalar bütün çayırlarda, tepelerde ve nehir kenarlarında ayrıkotu gibi bitiyordu. Ağaçlar kesiliyor, çimenlikler kazılıyor, nehirler siyah akıyordu. İnsanlar gökyüzünü saran duman ve külleri soluyor; aksıra tıksıra, kaşına kaşına, başları sürekli eğik halde yaşıyorlardı. Köyler kasabalara, kasabalar şehirlere dönüştü. İnsanlar doğanın bir parçası olarak değil, ondan gitgide uzaklaşarak yaşamaya başladılar.*

Yine de, bakmasını bilenler için yeşil hâlâ vardı.

(Canavar yine önceki gibi açtı ellerini ve Conor'ın büyükannesinin oturma odasına sis çöktü. Sis kalktığında, Conor ile canavar yemyeşil bir tepede durmuş, metal ve tuğlanın hâkim olduğu vadiye bakıyorlardı.)

("İşte, yine *rüyadayım*," dedi Conor.)

(*Sessiz ol*, dedi canavar. *İşte geliyor.* Bunu der demez; siyahlar içinde, asık suratlı, kaşlarını olabildiğince çatmış bir adamın tam karşıdan yokuş yukarı onlara geldiğini gördüler.)

Bu yeşil bölgenin kıyısında bir adam yaşıyordu. İsmi önemli değil; zaten hiç kimse ona gerçek ismiyle hitap etmiyordu. Köylüler için onun tek bir adı vardı: İspençiyar.

("İspen... ne?")

(*İspençiyar*, diye tekrar etti canavar.)

("Efendim?")

İspençiyar, eski dilde eczacı demek. O devir için bile eski sayılır.

("Hah, şimdi oldu," dedi Conor. "Öyle desene.")

Fakat o bu ismi hak ediyordu, çünkü ispençiyarlık kadim bir meslekti ve ispençiyarlar, bir zamanlar ağaç kabukları ve bitkilerden, ağaçların meyve ve yapraklarından ilaç karışımları hazırlıyorlardı.

(Adamın, bir bitkinin kökünü topraktan çıkarışını izlerlerken, "Babamın yeni eşi de aynı işi yapıyor," dedi Conor. "Şifalı kristaller satan bir dükkânı var.")

(Canavar kaşlarını çattı. *Aynı iş mi? Benzemiyorlar bile.)*

İspençiyar çoğu günler civardaki çimenlikte yürüyüşe çıkar, şifalı ot ve yaprak toplardı. Fakat yıllar geçtikçe bu yürüyüşlerin

süresi de giderek uzuyordu çünkü fabrikalar ve asfalt yollar kasabadan dışarı taşmaya ve ispençiyarın ustalıkla tedavi ettiği kurdeşen hastalığı gibi, dört bir yana yayılmaya başlamıştı. Bir zamanlar sabah çayını içmeden önce çabucak toplayıp geldiği bazı şifalı otları bulabilmek için artık gün boyu dolaşması gerekiyordu.

Dünya değişiyor, ispençiyar da gün geçtikçe aksileşiyordu. Aslında 'daha da aksileşiyor' demek daha doğru olurdu, çünkü o zaten aksi ve sevimsiz biriydi. Açgözlüydü ve ilaçlarına haddinden fazla değer biçiyor; hastalarından, ödeyemeyecekleri bedeller istiyordu. Üstelik bir de, köylülerin onu hiç sevmediğini görünce şaşırıyor, kendisine daha fazla saygı gösterilmesi gerektiğine inanıyordu. Bu kötü tavrı yüzünden köylüler de ona kötü davranıyorlardı; ve tabii sonunda, müşterileri de yeni yöntemler kullanan modern şifacıları daha çok tercih etmeye başladı. Bu da, elbette, ispençiyarı büsbütün aksileştirdi.

(Sis bir kez daha bastırdı ve manzara değişti. Şimdi küçük bir tepedeki çimenlikteydiler. Bir tarafta gösterişsiz bir papaz evi, az ileride de birkaç yeni mezar taşının ortasında bir porsuk ağacı duruyordu.)

İspençiyarın köyünde bir de papaz yaşıyordu ve...

("Bu bizim evin arkasındaki tepe," diyerek canavarın sözünü kesti Conor. Etrafına bakındı, ama ne demiryolunu,

ne de sıra sıra evleri görebildi; sadece birkaç patika ve kirli bir dere yatağı vardı.)

...*papazın iki kızı vardı*, diye devam etti canavar. *Bu kızlar onun yaşama sevinciydi.*

(Papazın evinden, iki kız çığlık çığlığa dışarıya fırladı. Kıkır kıkır gülüyorlar, otlardan yaptıkları topları birbirlerine isabet ettirmeye çalışıyorlardı. Porsuk ağacının etrafında koşarak birbirlerinden saklanıyorlardı.)

("Bu sensin," dedi Conor, o an için sadece bir ağaç olan porsuk ağacını göstererek.)

Evet, tamam, papaz evinin bahçesinde bir de porsuk ağacı vardı.

(*Ve gerçeği söylemek gerekirse, çok da gösterişli bir ağaçtı*, diye ekledi canavar.)

("Sen öyle diyorsan..." dedi Conor.)

İspençiyar, işte bu porsuk ağacına kafayı takmıştı.

("Gerçekten mi?" diye sordu Conor. "Neden?")

(Canavar şaşırmış görünüyordu. Çünkü *porsuk ağacı, şifalı ağaçların en önemlisidir*, dedi. *Binlerce yıl yaşar. Meyveleri, kabuğu, yaprakları, özsuyu ve gövdesi yaşam enerjisiyle dolup taşar. Doğru şifacı tarafından hazırlandığı takdirde, bunlardan yapılacak karışımlar insanoğlunun mustarip olduğu neredeyse tüm hastalıkları iyileştirebilir.*)

(Conor yüzünü buruşturdu. "Atıyorsun.")

(Canavarın öfkesi yüzüne vurdu birden. *Sen **bana** yalancı mı diyorsun çocuk!)*

(Canavarın çok kızdığını gören Conor geri adım atarak, "Tabii ki hayır," dedi. "Daha önce böyle bir şey duymamıştım da.")

(Canavar kısa bir süre daha kızgınlıkla kaşlarını çattıktan sonra sakinleşip hikâyeye devam etti.)

İspençiyar, bu saydığım kısımların tamamına sahip olabilmek için ağacı kesmek zorundaydı. Papazınsa buna izin vermeye hiç niyeti yoktu. Bu ağaç, arazinin kiliseye tahsis edilmesinden çok önce de buradaydı. Şimdi arazinin bir kısmı mezarlık olarak kullanılmaya başlanmış, yeni bir kilise yapımı için de plan safhasına gelinmişti. Porsuk ağacı, kiliseyi şiddetli yağmurlardan ve kötü hava koşullarından koruyacaktı ve papaz, ispençiyarın bitmez tükenmez ısrarlarına rağmen, adamı ağacın yanına yaklaştırmamakta kararlıydı.

Açık fikirli ve iyi kalpli bir adamdı papaz. Cemaati için her şeyin en iyisini istiyor, onları batıl inançların, şarlatanların, büyü yaptığını iddia edenlerin hüküm sürdüğü karanlık çağlardan çekip çıkarmaya çabalıyordu. İspençiyarın geçmişe ait yöntemlerini yeren vaazlar veriyor, zaten onun aksi tavrı ve açgözlülüğünden yaka silken cemaat de, bu vaazları can

kulağıyla dinliyordu. İspençiyarın müşterileri giderek azalıyordu.

Fakat günlerden bir gün, papazın kızları hastalandı. Tüm taşrayı kasıp kavuran bulaşıcı bir hastalık, önce birini sonra da diğerini aldı pençesine.

(Gökyüzü karardı; Conor, papaz evinden gelen öksürük seslerini, papazın yüksek sesle ettiği duaları ve eşinin hıçkırıklarını duyuyordu şimdi.)

Papaz ne yaptıysa olmadı. Ne dualar, ne iki kasaba ötedeki modern doktorun çabaları, ne de kiliseye gelen köylülerin utana sıkıla ve gizlice tavsiye ettikleri kocakarı ilaçları fayda etti... Kızlar günbegün eriyip güçsüzleşiyor, yavaş yavaş ölüme yaklaşıyorlardı. Son bir çare kalmıştı artık: İspençiyarın kapısını çalmak. Papaz, gururunu bir yana bırakıp ispençiyardan af dilemeye gitti.

İspençiyarın evinin kapısı önünde diz çöktü ve "Kızlarıma yardım et, ne olur," diye yalvardı. "Benim için yapmasan bile, iki masum çocuk için yap bunu."

"Neden?" diye sordu ispençiyar. "Vaazlarınla işimi baltaladın. Şifalarımın kaynağı olabilecek porsuk ağacını esirgedin benden. Tüm köyü bana düşman ettin."

"Porsuk ağacını alabilirsin," dedi papaz. "Dilersen bundan sonra seni öven vaazlar da veririm. Şifa arayan tüm

köylüleri sana gönderirim. Kızlarımı kurtarırsan, ne istersen yaparım."

Şaşırmıştı ispençiyar. "İnandığın her şeyden vazgeçeceksin yani, öyle mi?"

"Eğer kızlarımı kurtaracaksa evet," dedi papaz. "Her şeyden vazgeçerim."

"Öyleyse," dedi ispençiyar, evinin kapısını papazın suratına kapamadan önce, "senin için yapabileceğim bir şey yok."

("Ne?" dedi Conor şaşkınlıkla.)

Ve aynı gece, papazın iki kızı da öldü.

("*Ne?*" dedi Conor bir kez daha. İçinde o kâbus hissi canlanmaya başlamıştı.)

Ve aynı gece, ben ayaklandım.

("Bak bu iyi işte!" diye bağırdı Conor. "O aşağılık adam her türlü cezayı hak ediyor.")

(*Ben de aynen öyle düşündüm*, dedi canavar.)

Ve gece yarısından birkaç dakika sonra papazın evini yerle bir ettim.

İKİNCİ HİKÂYENİN DEVAMI

Conor hızla canavara döndü. "*Papazın mı?*"

Evet, dedi canavar. *Evinin çatısını koparıp aşağıdaki vadiye fırlattım ve dört duvarı yumruklarımla un ufak ettim.*

Papazın evi hâlâ önlerinde duruyordu; o sırada Conor yan taraftaki porsuk ağacının canavara dönüştüğünü ve hışımla eve doğru yöneldiğini gördü. Çatıya gelen ilk darbenin ardından ön kapı hızla açıldı ve papaz ile karısı dehşete düşmüş bir halde kaçmaya başladı. Canavar, elindeki çatıyı onlara doğru fırlattı ama koşarak uzaklaşan karı koca kıl payı da olsa ezilmekten kurtuldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun!" dedi Conor. "Esas kötü adam şu ispen-bilmemne dediğin!"

Öyle mi? diye sordu arkasında duran gerçek canavar.

Bu sırada önlerindeki diğer canavar, papazın evinin ön duvarını büyük bir gürültüyle yerle bir etti.

"Tabii ki öyle!" diye bağırdı Conor. "Papazın kızlarını iyileştirmeyi reddetti ve kızlar öldü!"

Papaz, ispençiyarın yardımcı olabileceğine inanmadı, dedi canavar. *Her şey yolunda giderken ispençiyarı neredeyse mahvedecekti; ama işler sarpa sardığında, kızlarını kurtarabilme umuduyla, inandığı her şeye sırt çevirdi.*

"Ne olmuş yani?" dedi Conor. "Kim olsa aynı şeyi yapardı! Ne yapmasını bekliyordun ki?"

İspençiyar ilk sorduğunda, ona porsuk ağacını vermesini beklerdim.

Conor duraksadı. Papazın evinin bir duvarı daha gürültüyle yıkılmıştı. "Seni öldürmesine izin mi verecektin yani?"

Ben bir ağaçtan çok daha fazlasıyım, dedi canavar. *Ama evet, porsuk ağacının kesilmesine izin verirdim. Böylece papazın kızları kurtulurdu. Ve onlarla birlikte pek çok kişi daha.*

"Evet ama, o zaman ağaç ölür, adam da zengin olurdu!" diye bağırdı Conor. "Kötü kalpli biri o!"

Açgözlü, kaba ve aksiydi, evet; ama bu, onun bir şifacı olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Peki ya papaz neydi? Bir hiç. Şifanın yarısı inanmaktır: İyileşmeye, seni bekleyen geleceğe dair inanç. Papaz ise, hayatını inançlar üzerine kurmuş olmasına rağmen, karşısına çıkan ilk zorlukta, hem de en çok ihtiyacı olduğu anda inandıklarını gözden çıkardı. Bencilce ve korkakça davrandı.

Bu da kızlarının yaşamına mal oldu.

Conor iyice kızmıştı. "Bunun kandırmacasız bir hikâye olduğunu söylemiştin."

Bencilliği yüzünden cezalandırılan bir adamın hikâyesi demiştim. Öyle zaten.

Conor öfke dolu gözlerle, papaz evini yerle bir eden diğer canavara baktı. Devasa bir bacak, tek bir darbe ile merdivenleri aşağıya indirdi. Devasa bir kol, yatak odalarının duvarlarını un ufak etti.

Söyle bakalım Conor O'Malley, dedi yanında duran canavar. *Sen de katılmak ister misin?*

"Katılmak mı?" diye sordu Conor şaşkınlıkla.

Son derece tatmin edici bir şey. İnan bana.

Canavar bir adım atıp evi yıkmakta olan kendi suretine katıldı ve dev ayaklarından birini, Conor'ın büyükannesininkini andıran bir kanepenin tam ortasına soktu. Sonra da dönüp Conor'a baktı ve bekledi.

Şimdi neyi parçalayayım? diye sordu ve diğer canavarın yanına yaklaştı. Aniden, gözün takip edemeyeceği bir hızla, iki canavar birleşti ve çok büyük tek bir vücut haline geldi.

Komutunu bekliyorum çocuk, dedi.

Conor nefes alıp verişlerinin derinleştiğini duyumsadı bir kez daha. Kalbi küt küt atıyordu, kendisini yine ateşlenmiş gibi hissediyordu. Uzun bir an boyunca bekledi.

"Şömineyi yık," dedi sonra.

Canavarın yumruğu anında fırlayıp taş şömineye gömüldü; şöminenin tuğladan bacası büyük bir gürültüyle yıkıldı.

Sanki yıkımı yapan kendisiymiş gibi, nefes alış verişi daha da derinleşti Conor'ın.

"Yataklarını at," dedi canavara.

Canavar çatısız yatak odalarından iki yatak kavrayıp onları havaya öyle bir fırlattı ki, yere düşmeden önce neredeyse ufuk çizgisine kadar süzüldüler.

"Mobilyalarını parçala!" diye bağırdı Conor. "Her şeyi parçala!"

Canavar evin içinde güçlü ayaklarını vura vura yürümeye başladı ve önüne çıkan tüm mobilyaları, tatmin edici çatırtılarla ezip geçti.

"HER ŞEYİ YERLE BİR ET!" diye kükredi Conor; bunun üzerine canavar da ona bir kükremeyle yanıt verdi ve geri kalan duvarları yumruklarıyla yıkmaya başladı. Conor da yardıma koştu; yerde duran bir dal parçasını kapıp sağlam kalmış pencereleri kırmaya koyuldu.

Bunu yaparken öylesine yüksek bir sesle haykırıyordu ki, kendi düşüncelerini bile duyamaz hale gelmişti. Yok etme çılgınlığına kapılmış; bilinçsizce vuruyor, vuruyor, vuruyordu.

Canavar haklıydı. Gerçekten *çok* tatmin ediciydi.

Sesi çatallaşana kadar bağırmaya, kolları ağrıyana kadar vurmaya, yorgunluktan yere yığılacak gibi olana kadar kükremeye devam etti. Nihayet durduğunda, canavarın yıkıntının dışında dikilerek sessizce onu izlediğini gördü. Nefes nefeseydi; dengede durabilmek için elindeki dal parçasından güç alıyordu.

İşte, dedi canavar, *yıkım dediğin böyle olur.*

Ve bir anda, Conor'ın büyükannesinin oturma odasına döndüler.

Conor, odanın neredeyse her bir karışını paramparça etmiş olduğunu gördü.

YIKIM

Büyükannesinin pahalı kanepesi, sayılamayacak kadar çok parçaya ayrılmıştı. Ahşap ayakları kırılmış, döşemesi lime lime olmuş, dolgu malzemesi yerlere saçılmıştı. Duvar saati de yere düşmüş, parçaları dört bir yana dağılmıştı. Lambalar ve kanepenin yanlarındaki sehpalar da aynı akıbete uğramıştı; pencerenin altında duran kitaplık ve içindeki kitaplar da parça parça olmuştu. Duvar kâğıdı bile, pek çok yerinden farklı boyutlarda yırtılmıştı. Ayakta kalan tek şey camlı büfeydi; onun da camları tuzla buz olmuş, içindeki her şey yere fırlamıştı.

Conor kıpırtısız duruyordu. Çiziklerle dolu kanlı ellerine, zorlanmaktan ağrıyan parmaklarına, kırılmış tırnaklarına baktı.

"Aman tanrım," diye fısıldadı.

Canavara bakmak için arkasına döndü.

Kimse yoktu.

Ansızın sessizleşen boşluğa, "Ne yaptın *sen*!" diye bağırdı. Yerdeki yıkıntılar yüzünden ayaklarını güçlükle hareket ettirebiliyordu.

Tüm bunları tek başına yapmış olmasına imkân yoktu.

Hem de hiç.

(...var mıydı yoksa?)

"Aman tanrım," dedi bir kez daha. "Aman tanrım."

Yıkım son derece tatmin edicidir, cümlesi çalınır gibi oldu kulağına; fakat rüzgârla taşınmış gibi cılız, belli belirsiz bir şekilde.

Sonra büyükannesinin arabasının sesini duydu.

Ne kaçacak bir yeri vardı; ne de arka kapıdan sıvışıp büyükannesinin onu hiçbir zaman bulamayacağı bir yere gitmek için yeterli zamanı.

Zaten, diye düşündü, yaptığım şeyi öğrendiği zaman babam bile yanına almaz beni. Bunları yapan bir çocuğu, bebek büyütülen bir evde barındırmazlar asla.

Kalbi göğsünden fırlayacaktı sanki. "Aman tanrım," dedi bir kez daha.

Büyükannesi anahtarını kilide sokup evin kapısını açtı.

— • —

Kadın gözlerini çantasından ayırmadan köşeyi döndü; oturma odasının halini idrak etmeden önceki bir anlık zaman zarfında, Conor onun yüzünü gördü. İyi ya da kötü bir haber yoktu bu yorgun çehrede; kızıyla hastanede geçirdiği bir başka gecenin, her ikisini de bitkinleştiren o gecelerden bir yenisinin daha ağırlığı vardı sadece.

Sonra başını kaldırdı kadın.

"Bu ne..." dedi ve cümlenin sonundaki "lan"ı, Conor'ın önünde söylememek için ani bir refleksle durdu. Çantası hâlâ elinde, donakalmıştı. Sadece gözleri oynuyor, oturma odasındaki yıkımı sindirmeye çalışıyor, gördüklerine inanamıyor, hatta belki inanmak istemiyordu. Conor onun nefeslerini bile duyamıyordu.

Sonra açık bir ağız ve kocaman gözlerle Conor'a baktı. Torunu, kargaşanın tam ortasında, yaptıkları yüzünden kana bulanmış ellerle duruyordu.

Kadının ağzı kapandı, ama yüzü her zamanki ciddi haline dönmedi. Az sonra dökülecek gözyaşlarını engellemeye çabalıyormuş ya da yüzünün geri kalanını güçlükle bir arada tutuyormuş gibi titriyordu dudakları.

Göğsünün derinliklerinden bir inilti duyuldu. Ağzı hâlâ kapalıydı.

Öylesine acı dolu bir inlemeydi ki bu, Conor kulaklarını elleriyle kapamamak için kendisini zor tuttu.

Bir kez daha inledi kadın. Sonra bir kez daha. Sonunda bu inlemeleri birleşip, korkunç ve hiç durmayacakmış gibi gelen tek bir inilti halini aldı. Çantası elinden yere düştü. Göğsünden taşan bu korkunç iniltiyi sadece öyle durdurabilecekmişçesine, iki avucuyla ağzını kapadı.

"Büyükanne?" diye seslendi Conor, dehşet ve gerginlikle incelmiş sesiyle.

Ve sonra büyükannesi haykırdı.

Ellerini aşağıya indirip yumruklarını sıktı ve ağzını ardına kadar açıp koca bir feryat kopardı. Öylesine güçlü bir bağrıştı ki bu, Conor bu defa ellerini gerçekten kulaklarına götürmek zorunda kaldı. Büyükannesi ona, hatta hiçbir yere bakmıyor; sadece bağırıyordu.

Conor hayatı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı. Dünyanın ucunda durmak, arada sırada gördüğü o korkunç kâbusta yaşamak gibiydi bu. Bu çığlık, bu *boşluk* duygusu...

Sonra büyükannesi odaya girdi.

Enkazın arasından hızla, sanki zemindeki kırık dökük şeyler orada değilmiş gibi ilerledi. Conor gerilemeye başladı ve

kanepeden kalan parçalardan birine takıldı. Sağlam bir tokat geleceğini düşündüğünden, kendisini koruyabilmek için elini kaldırdı...

Ama büyükannesinin hedefi başkaydı.

Gözü yaşlı bir halde yeniden inlemeye başladı; Conor'ın yanından geçti ve odada ayakta kalmış tek şeye, cam kapaklı büfeye gitti.

Büfeyi bir kenarından tuttu.

Ve var gücüyle çekti.

Bir kez daha...

Bir kez daha...

Ve nihayet, yıkımın noktalandığını belirten son bir *şangırtıyla* büfe yere yıkıldı.

Conor'ın büyükannesi son bir defa inledi ve kesik kesik nefes alarak eğilip ellerini dizlerine koydu.

Ne o anda, ne de doğrulup odadan çıkarken, bir kez olsun Conor'a bakmadı. Çantasını düştüğü yerden eğilip almadı. Doğruca odasına çıktı ve kapısını sessizce kapadı.

Conor yerinden kıpırdamadı; ne yapacağını bilemiyordu. Sonsuz gibi gelen bir süre sonra, mutfağa gidip birkaç çöp poşeti aldı. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar çalıştıysa da,

bitecek gibi değildi bu iş. Nihayet pes ettiğinde şafak sökmek üzereydi.

Üzerindeki kir ve kanı temizlemeye bile gerek görmeden merdivenleri çıktı. Büyükannesinin odasının önünden geçerken, kapının altından sızan ışığı gördü; kadın hâlâ uyanıktı.

Ve içeriden sesi geliyordu.

Ağlıyordu.

GÖRÜNMEZ

Conor okul bahçesinde bekliyordu.

Lily'yi az önce, bir grup kızla görmüştü. Lily'nin onlardan, onların da Lily'den pek hoşlanmadığını biliyordu; buna rağmen Lily kızların yanında sessizce duruyor, onların sohbetlerini dinliyordu. Bir ara onunla göz göze gelmeye çalıştı, ama kız Conor'ın bulunduğu yöne bir kez olsun bakmadı.

Hatta neredeyse, istese de onu göremiyormuş gibiydi.

Böylece Conor tek başına beklemeye devam etti. Sanki dünyada hiçbir şey ters gitmiyormuş, sanki koca evrende onların başına hiçbir şey gelemezmiş gibi rahatça gülüp eğlenen ve cep telefonlarının ekranlarına bakan diğer öğrencilerden uzakta, taş bir duvara dayanmıştı.

Sonra onları gördü. Harry, Sully ve Anton, okul bahçesinin diğer tarafından ona yaklaşıyordu. Harry'nin sevecen

olmayan gözleri Conor'a sabitlenmişti; Sully ve Anton da, az sonra olacakların beklentisiyle mutlu mutlu bakıyordu.

İşte geliyorlardı.

Conor hafiflemiş, ama güçsüz düşmüştü.

Başına gelenler yetmezmiş gibi, o sabah uykusunda yine o kâbusu görmüştü. O dehşet duygusu, düşüş... Ve sonundaki o korkunç olay. Çığlık atarak uyanmıştı; kötü bir güne kötü bir başlangıç yapmıştı.

Aşağıya inecek cesareti bulduğunda, babasının mutfakta kahvaltı hazırladığını gördü.

Büyükannesi ortalıkta yoktu.

Babası elindeki tavayı göstererek, "Yumurtanı çırpılmış mı istersin?" diye sordu.

Conor, aslında hiç aç olmamasına rağmen başını salladı ve masaya oturdu. Babası yumurtaları pişirdi ve daha önceden kızartıp üzerine tereyağı sürdüğü tost ekmeklerinin üzerine yerleştirdi; bir tabak Conor'a, bir tabak da kendisine çıkardı. Birlikte oturup yemeye başladılar.

Bir süre sonra sessizlik o kadar ağırlaştı ve havayı o kadar yoğunca doldurdu ki, Conor güçlükle nefes alır oldu.

"Ortalığı birbirine katmışsın," dedi babası nihayet.

Olabildiğince küçük ısırıklarla yumurtasını yemeye devam etti Conor.

"Büyükannen sabah aradı beni. Çok erken hem de."

Conor bir mikroskobik ısırık daha aldı.

"Annenin durumu kötüye gidiyormuş Con," dedi babası. Conor hızla başını kaldırdı. "Büyükannen doktorlarla konuşmak için hastaneye gitti. Okula seni ben..."

"Okul mu?" dedi Conor. "Ben annemi görmek istiyorum!"

Babası başını sallamaya çoktan başlamıştı. "Şu an orası bir çocuk için uygun değil. Seni okula bırakıp hastaneye gideceğim, ama akşamüstü seni alıp annenin yanına götüreceğim, söz." Önündeki tabağa bakıyordu. "Belki daha erken de gelebilirim... gerekirse yani..."

Conor elindeki çatal bıçağı masaya bıraktı. Canı yemek istemiyordu artık. Bir daha sonsuza dek acıkmayacakmış gibiydi.

"Sana cesur olman gerektiği konusunda söylediklerimi hatırlıyor musun?" diye sordu babası. "İşte o an geldi çattı oğlum." Başıyla oturma odasını işaret etti. "Bütün bu olayların seni nasıl etkilediğini görebiliyorum." Bir an için yüzünde acı bir gülümseme belirip kayboldu. "Büyükannen de öyle."

"İsteyerek yapmadım," dedi Conor, kalbi küt küt atmaya başlamıştı. "Ne oldu, ben de bilmiyorum."

"Sorun değil," dedi babası.

Conor kaşlarını çattı. "*Sorun değil mi?*"

"Takma kafana," diyerek kahvaltısına devam etti babası. "Beterin beteri var."

"O da ne demek?"

"Bu olay hiç olmamış gibi davranacağız demek," dedi babası otoriter bir tavırla, "çünkü bu sıralar hayatımızda daha ciddi olaylar var."

"Annem gibi mi?"

Babası iç geçirdi. "Kahvaltını bitir hadi."

"Ceza bile vermeyecek misin yani?"

Başını iki yana sallayarak, "Bu ne işe yarayacak Con?" diye sordu babası. "Söyle bana, bu ne işe yarayacak?"

Conor derslerde gün boyu tek bir kelime bile dinlemedi; zaten öğretmenleri de uyarmadı ve sınıfa soru sorarken onu atladı. Bayan Marl bile, o gün teslim edilmesi gerektiği halde yaşam kompozisyonu ödevini istemedi. Conor da henüz başlamamıştı zaten.

Anlaşılan bir önemi de yoktu.

Sanki sürekli kötü bir koku salıyormuş gibi, sınıf arkadaşları da ondan uzak durmuştu gün boyu. Sabahtan beri kimseyle konuşmuş muydu ki? Galiba hayır. Yani uyandığından bu yana, babası dışında *hiç kimseye* tek bir kelime bile etmemişti.

Böyle bir şey nasıl olabilirdi?

Ama sonunda, Harry geliyordu işte. Hiç değilse *bu* normaldi.

Ona bir adım kala durdu Harry ve "Conor O'Malley..." dedi. Sully ve Anton da onun arkasında pis pis sırıtıyordu.

Conor dayandığı duvardan doğrulup ellerini iki yanına bıraktı ve az sonra gelecek yumruğa hazırlandı.

Ama yumruk falan yoktu.

Harry karşısında öylece duruyordu. Giderek sönen sırıtışlarıyla Sully ve Anton da öyle.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu Conor.

"Aynen," dedi Sully, "ne bekliyorsun?"

"Vursana," dedi Anton.

Harry hareket etmedi; gözlerini Conor'dan bir an için bile ayırmıyordu. Conor, yeryüzünde Harry'yle kendisinden başka kimse yokmuş gibi hissedene kadar bu bakışlara karşılık verdi... Elinden başka bir şey gelmiyordu. Avuç içleri terliyor, kalbi küt küt atıyordu.

Hadi artık, diye geçirdi içinden; hemen sonra da bunu yüksek sesle söylediğini fark etti. "Hadi artık!"

"Hadi *ne*?" diye sordu Harry sakince. "Benden ne bekliyor olabilirsin, O'Malley?"

"Onu yere yapıştırmanı istiyor," dedi Sully.

"Kıçına tekmeyi basmanı istiyor," dedi Anton.

"Öyle mi?" diye sordu Harry; merakı samimi görünüyordu. "İstediğin bu mu gerçekten?"

Conor, yumrukları sıkılı, hiçbir şey söylemeden, öylece durdu.

Ve bekledi.

O sırada ders zili çaldı ve Bayan Kwan bahçede dolaşmaya başladı. Yanındaki bir öğretmenle konuşuyor; bir yandan da öğrencileri, özellikle de Conor ve Harry'yi izliyordu.

"Galiba O'Malley'nin ne istediğini hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz," dedi Harry.

Anton ve Sully güldü; Harry'nin dediğinden bir şey anlamadıkları belliydi gerçi. Üçlü, okul binasına doğru yürümeye başladı.

Harry uzaklaşırken, Conor'dan gözlerini bir an için bile ayırmadı.

Ve uzaklaşıp Conor'ı orada tek başına bıraktı.

Tek başına... Sanki dünyanın geri kalanı için, tamamen görünmez biriydi.

PORSUK AĞAÇLARI

"Merhaba hayatım," dedi annesi, oğlunun kapıdan girdiğini görüp yatağında hafifçe doğrulurken.

Bunu yapabilmek için çok çabaladığı belli oluyordu.

Büyükannesi oturduğu yerden kalktı, Conor'a bakmadan kapıya gitti ve "Ben dışarıda olacağım," dedi.

Babası da eşikteydi, "Koridordaki otomattan atıştırmalık bir şeyler alacağım ahbap," dedi. "Bir şey istiyor musun?"

"Bana *ahbap* dememeni istiyorum," dedi Conor, gözlerini annesinden ayırmadan.

Annesi güldü.

Babası, "Az sonra dönerim," diyerek anne oğulu baş başa bıraktı.

"Buraya gel," dedi kadın, yatağının kenarına hafifçe vurarak. Conor annesinin gösterdiği yere otururken dikkatli davrandı; kolundaki plastik hortumu, burun deliklerinden

içeriye hava veren boruyu ve göğsüne iliştirdikleri, tedavi sırasında damarlarına parlak turuncu sıvılar pompalayan hortumu yanlışlıkla yerinden çıkarmak istemiyordu.

"Nasılmış benim Conor'ım?" diyerek, iyice zayıflamış eliyle saçlarını okşadı annesi. Kolunda hortumun girdiği noktanın çevresi sararmış, dirseğinin iç kısmında da boylu boyunca küçük morluklar belirmişti.

Yine de gülümsüyordu. Bitkin bir gülümsemeydi, ama gülümsüyordu işte.

"Korkunç göründüğümün farkındayım," dedi.

"Hayır, görünmüyorsun," dedi Conor.

Bir kez daha parmaklarını Conor'ın saçlarında gezdirdi. "Bu pembe yalanı affedebilirim sanırım."

"İyi misin?" diye sordu Conor. Bir açıdan tamamen saçma bir soru gibi görünse de, annesi oğlunun ne demek istediğini biliyordu.

"Nasıl anlatsam canımın içi..." dedi annesi. "Doktorların denediği birkaç farklı yöntem, istedikleri gibi sonuçlanmadı. Yöntemleri işe yaramasa bile, bu durumun belirli bir süre geçtikten sonra ortaya çıkmasını umut ediyorlardı, ama onların istediği gibi *olmayan* sonuçlar beklediklerinden çok daha erken geldi. Anlatabildim mi?"

Conor başını iki yana salladı.

"Ben de pek anlamamıştım zaten," dedi annesi. Yüzündeki gülümsemeyi orada tutmak onun için giderek zorlaşıyor gibiydi. Derin bir nefes aldı; göğsünde ağır bir şey varmışçasına hırıltılı çıktı sesi.

"İşler umduğumdan biraz daha hızlı gidiyor tatlım," dedi; kadının sesindeki hırıltı, Conor'ın karnında daha kuvvetli bir büzülmeye yol açtı. Sabahtan beri bir şey yemediğine sevindi.

"Fakat," diye devam etti annesi, aynı hırıltıyla ve bu defa gülümseyerek, "doktorlar son bir şey daha deneyecek. İyi sonuçlar vermiş bir ilaç bu."

"Öyleyse neden daha önce denemediler?" diye sordu Conor.

"Daha önceki tedavileri hatırlıyor musun? Saçlarımın dökülmesini, kusmalarımı?"

"Tabii ki."

"İşte bu ilaç, daha önce yapılan tedaviler istenen sonucu vermediğinde kullanılıyor. Doktorlar bu ilacı hiç kullanmamayı umuyorlardı." Başını öne eğdi. "Bu kadar kısa sürede kullanmamayı da umuyorlardı."

"Yani artık çok mu geç?" Ne dediğinin farkına bile varamadan dökülmüştü bu sözler Conor'ın ağzından.

"Hayır, Conor," diye yanıt verdi annesi çabucak. "Böyle düşünme. Henüz hiçbir şey için geç değil. Hiçbir zaman."

"Emin misin?"

Tekrar gülümsedi annesi. "Söylediğim her kelimeye inanıyorum oğlum." Sesi daha güçlü çıkmıştı şimdi.

Conor, canavarın ona söylediği şeyi hatırladı. *Şifanın yarısı inanmaktır.*

Hâlâ nefes almıyor gibi hissediyordu kendisini; ama gerginliği yavaş yavaş azalmaya başlamış, karnını sıkan pençe biraz gevşemişti. Annesi de, az da olsa rahatladığını gördüğü oğlunun kolunu okşamaya başladı.

"Bu arada, sana söylemem gereken çok ilginç bir şey var," dedi, biraz daha neşeli bir ses tonuyla. "Evimizin arkasındaki ağacı hatırlıyor musun?"

Conor'ın gözleri büyüdü.

"İnanmayacaksın ama, bu bahsettiğim ilaç porsuk ağaçlarından yapılıyormuş."

"Porsuk ağaçları mı?" diye sordu Conor, sesindeki heyecanı bastırarak.

"Evet," dedi annesi. "Epey bir zaman önce, hastalığımı yeni öğrendiğim zamanlarda bir yerde okumuştum bunu." Eliyle ağzını kapatıp iki defa öksürdü. "İşin bu noktaya varmayacağını umuyordum tabii, ama yine de bütün bu zaman

boyunca, penceremizin diğer tarafında bir porsuk ağacının duruyor olması inanılmaz geliyordu. Beni iyileştirecek şeyin tam da o ağaç olması ihtimali."

Conor'ın aklındaki düşünceler o kadar hızlı dolanıyordu ki, neredeyse başı döndü.

"Dünyamızdaki bitkiler ne kadar harika, değil mi?" diye devam etti annesi. "Onlar bizi kurtarabilecek tek şey, ama biz onları yok etmek için elimizden geleni yapıyoruz."

"Seni gerçekten *kurtaracak mı*?" diye sordu Conor güçlükle.

Annesi bir kez daha gülümsedi. "Umuyorum," dedi. "Buna inanıyorum."

BU MÜMKÜN MÜ?

Conor kafasında binbir düşünceyle çıktı hastane koridoruna. Porsuk ağacından yapılan ilaç. Tamamen iyileştiren türden. Tıpkı ispençiyarın, papaz için hazırlamayı reddettiği ilaç gibi. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse, yıkılan evin neden papazınki olduğunu hâlâ tam olarak anlayamamıştı Conor.

Yoksa...

Yoksa canavarın Conor'a görünmesinin bir nedeni mi vardı? Annesini iyileştirmek için mi ayaklanmıştı yoksa?

Böyle bir şeyi umut etmeye bile korkuyordu Conor. *Düşünmeye* bile.

Hayır.

Hayır, tabii ki hayır. Bu doğru olamazdı, aptallık ediyordu Conor. Canavar bir rüyaydı. Sadece ve sadece bir *rüya*.

İyi ama yapraklar... Meyveler... Yerden biten fidan... Büyükannesinin odasına verdiği zarar...

Birden hafiflediğini hissetti Conor. Havada süzülmeye başlamıştı sanki.

Bu mümkün müydü? Gerçekten de olabilir miydi böyle bir şey?

Koridorun sonunda bazı sesler duydu. Babası ile büyükannesi kavga ediyordu.

Söylenenleri açıkça seçemiyor olsa da, büyükannesinin işaretparmağını oldukça öfkeli bir şekilde babasının göğsüne doğru yöneltip durduğunu görebiliyordu. "İyi de, *ben* ne yapabilirim ki?" dedi babası, koridordan geçenlere başlarını çevirtecek kadar yüksek bir sesle. Bunun üzerine büyükannesi, tam duyulamayan bir yanıt verdi ve hemen sonra hışımla koridorda yürüyüp hâlâ göz göze gelmekten kaçınarak Conor'ın yanından geçti ve kızının odasına girdi.

Kısa süre sonra Conor'ın babası, omuzları düşmüş bir halde oğlunun yanına geldi.

"Neler oluyor?" diye sordu Conor.

"Büyükannen bana çok kızmış," dedi babası gülümsemeye çalışarak. "Her zamanki gibi."

"Neden peki?"

Babasının yüzü ekşidi. "Sana kötü bir haberim var Conor," dedi. "Bu gece uçağa binip eve dönmek zorundayım."

"Bu gece mi?" diye sordu Conor. "*Neden peki?*"

"Bebek hastalanmış."

"Ya... Nesi varmış?"

"Büyük ihtimalle ciddi bir şey değil, ama Stephanie evham yapıp onu hastaneye götürmüş ve benim de bir an önce dönmemi istiyor."

"Ve sen de gideceksin, öyle mi?"

"Evet, ama döneceğim," dedi babası. "Önümüzdeki değil, bir sonraki pazar günü, yani iki haftadan bile az bir süre sonra. İşyeri, sizi görebilmem için biraz daha izin verdi."

"İki hafta," dedi Conor, neredeyse kendi kendine konuşarak. "Çok da kötü değilmiş. Bu sırada annem, onu iyileştirecek olan şu yeni ilaca başlayacak. Bu da demektir ki, sen döndüğünde..."

Babasının yüz ifadesini görünce durdu.

"Biraz yürüyelim mi oğlum?" diye sordu babası.

Hastanenin karşısında, ağaçların arasında patikaların kıvrıldığı küçük bir park vardı. Conor ve babası bu patikalardan

birindeki boş bir banka ilerlerken, aileleriyle yürüyüş yapan ya da tek başına gizlice sigara içen önlüklü hastaların yanından geçti. Bu manzara, duvarları olmayan bir hastane odasındaymış ya da hayaletlerin mola verdiği bir yerdeymiş gibi hissettiriyordu insanı.

"Bu da o *konuşmalardan* biri, değil mi?" dedi Conor, birlikte banka otururlarken. "Son günlerde herkes benimle konuşmak istiyor."

"Conor," dedi babası. "Annenin bahsettiği şu yeni ilaç..."

"Onu iyileştirecek," dedi Conor kendinden emin bir tavırla.

Babası bir an durakladı. "Hayır, Conor," dedi. "Büyük ihtimalle iyileştirmeyecek."

"İyileştirecek," dedi Conor ısrarla.

"Doktorlar ellerindeki son kozu oynuyor. Üzgünüm oğlum, ama işler beklenmedik bir hızla ilerledi."

"İlaç onu iyileştirecek baba. Bunu biliyorum."

"Conor," dedi babası. "Büyükannenin öfkesinin bir sebebi de, benim ve annenin sana karşı yeterince dürüst davranmadığımızı düşünmesi. Annenin hastalığı konusunda yani."

"Büyükannem ne biliyor ki?"

Elini Conor'ın omzuna koydu. "Conor, annen..."

"İyileşecek," dedi ve omzunu babasının elinden kurtarıp ayağa kalktı. "İşin sırrı bu yeni ilaçta. Nedeni buydu. İnan bana, biliyorum."

Babasının kafası karışmış gibiydi. "Neyin nedeni?"

"Sen şimdi Amerika'ya git ve diğer ailenle ol," diye devam etti Conor. "Bizi merak etme, çünkü her şey yoluna girecek."

"Conor, hayır..."

"Evet, *girecek*. İlaç işe yarayacak."

"Oğlum," dedi babası öne doğru eğilerek. "Her hikâye mutlu sonla bitmez."

Bunu duyunca durakladı Conor. Bazıları gerçekten de mutlu sonla bitmiyordu, değil mi? Canavarın ona öğrettiği bir şey varsa o da buydu. Hikâyeler vahşi hayvanlar gibiydi ve hiç tahmin etmediğiniz yönlere gidebiliyorlardı.

Babası başını iki yana sallıyordu. "Senden çok şey istediğimin farkındayım... Bunun hem insafsızlık hem de acımasızlık olduğunu biliyorum. Böyle olmaması gerekirdi."

Conor yanıt vermedi.

"Bir sonraki pazar buradayım," dedi babası. "Aklında olsun, tamam mı?"

Conor güneşe bakıp gözlerini kırpıştırdı. Gerçekten de çok sıcak bir ekim ayı geçirmişlerdi; sanki yaz mevsimi, yerini sonbahara bırakmamak için direniyordu.

"Peki dönünce ne kadar kalacaksın?" diye sordu Conor en sonunda.

"Elimden geldiğince uzun."

"Sonra yine gideceksin."

"Mecburum. Orada..."

"Başka bir ailen var," diye tamamladı cümleyi Conor.

Babası bir kez daha oğlunun omzuna elini uzatmayı denedi, ama Conor hastaneye doğru yürümeye başlamıştı bile.

İşe yarayacaktı, biliyordu, *işe yarayacaktı* işte. Canavarın ayaklanmasının tek nedeni buydu. Böyle olmalıydı. Eğer canavar gerçekse, Conor'a gelmesinin başka bir sebebi olamazdı.

Hastaneye girerken kapı önündeki saate baktı.

12:07'ye sekiz saat daha vardı.

HİKÂYE YOK

"Onu iyileştirebilir misin?" diye sordu Conor.

Porsuk ağacı şifalı bir ağaçtır, dedi canavar. *Ayaklandığım zamanların çoğunda, onun şeklini alırım.*

Oğlan kaşlarını çattı. "Bu bir yanıt sayılmaz."

Canavar yine o şeytani sırıtışı takındı.

Conor'ın annesi akşam yemeğini yiyemeyip uyuyakaldığında, büyükannesi Conor'ı arabayla eve götürdü. Oturma odasını mahvetmesi hakkında hâlâ tek kelime etmemişti. Gerçi başka herhangi bir konuda konuştuğu da söylenemezdi.

"Ben hastaneye dönüyorum," dedi Conor'ı bırakırken. "Yiyecek bir şeyler hazırla kendine. En azından bunu yapabilirsin."

"Babam havaalanına varmış mıdır?" diye sordu Conor.

Büyükannesi yanıt olarak sabırsızlıkla iç geçirdi. Conor arabanın kapısını kapattı, kadın da hızla oradan uzaklaştı.

Eve girdikten sonra mutfaktaki saat –evdeki tek saat bu ucuz pilli saatti artık– gece yarısına doğru ağır ağır ilerlemiş, bu arada büyükannesi ne eve dönmüş ne de telefon açmıştı. Conor onu aramayı aklından geçirdi; ama bunu daha önce de yapmıştı ve çalan telefon annesini uyandırdığı için büyükannesinden azar işitmişti.

Büyükannesinin eve dönmemesi çok da umurunda değildi. Hatta bu durum işini kolaylaştırıyordu. Yatmaya gidiyormuş gibi davranmasına gerek yoktu artık. Saat 12:07'yi gösterene kadar bekledi, sonra dışarı çıktı ve "Neredesin?" diye seslendi.

Buradayım, dedi canavar ve büyükannesinin ofis kulübesinin üzerinden bir adımda geçip oğlanın yanına geldi.

"Onu *iyileştirebilir misin?*" Bu defa daha kararlı bir ses tonuyla sordu Conor.

Canavar başını eğip ona baktı. *Bu benim elimde değil.*

"Nedenmiş?" diye sordu Conor. "Evleri yıkabiliyorsun,

cadıları kurtarabiliyorsun. Doğru kullanıldığı takdirde her bir parçanın şifalı olduğunu söylemiştin."

Annenin iyileşme ihtimali varsa, porsuk ağacı ona şifa verecektir.

Conor kollarını kavuşturdu. "Bu, evet mi demek?"

Bu soru üzerine, o âna kadar hiç yapmadığı bir şey yaptı canavar.

Oturdu.

Tüm ağırlığını büyükannesinin ofisi üzerine verdi. Ahşap duvarların inlediğini duyuyor ve çatının bel verdiğini görebiliyordu Conor. Yüreği ağzına geldi birden; burası da yıkılırsa, büyükannesi ona neler yapardı kim bilir! Büyük ihtimalle hapse yollardı. Ya da daha kötüsü, yatılı okula.

Beni neden çağırdığını hâlâ bilmiyorsun, değil mi? dedi canavar. *Neden ayaklandığımı hâlâ bilmiyorsun. Bunu çok sık yaptığımı sanıyorsan yanılıyorsun, O'Malley.*

"Seni ben çağırmadım," dedi Conor. "Ama bunu uykumda falan yaptıysam bilemem. Ve yaptıysam bile, annem için yaptığım son derece açık."

Öyle mi dersin?

"Başka neden yapayım ki!?" Sesi gittikçe yükseliyordu. "Berbat ve anlamsız hikâyeler dinlemek için değil herhalde."

Büyükannenin oturma odasını unuttun galiba.

Conor, yüzüne küçük de olsa bir gülümseme yayılmasına engel olamadı.

Ben de öyle düşünmüştüm, dedi canavar.

"Ben ciddiyim," dedi Conor.

Ben de öyle. Ama henüz üçüncü ve son hikâyeye hazır değiliz. Onu yakında anlatacağım. Sonrasında sen de bana ***kendi*** *hikâyeni anlatacaksın, Conor O'Malley. Kendi gerçeğini anlatacaksın.* Canavar öne doğru eğildi. *Neden bahsettiğimi biliyorsun.*

Yine etrafı sis kaplamaya başladı ve evin bahçesi gözden kayboldu. Artık sadece grilik ve boşluk vardı ve Conor o anda tam olarak nerede olduğunu, dünyasının neye dönüştüğünü çok iyi biliyordu.

O kâbusun tam ortasındaydı.

Tam da böyle bir histi işte ve tam da böyle *görünüyordu*; dünya kenarlardan ufalanmaya başlıyor, Conor kendisine uzatılan elleri tutuyor, onların yavaş yavaş avuçlarından kaydığını hissediyor ve annesinin *düştüğünü*...

"Hayır!" diye haykırdı Conor. "Hayır! Bu olmasın!"

Sis dağıldı ve kendini yeniden bahçede buldu. Canavar hâlâ ofisin tepesinde oturuyordu.

"Bu benim gerçeğim değil," dedi Conor titrek bir sesle. "Bu sadece bir kâbus."

Yine de, dedi canavar, ayağa kalkıp ofisin kirişlerine rahat bir nefes aldırarak, *üçüncü hikâyeden sonra bana kendi gerçeğini anlatacaksın.*

"Harika," dedi Conor, "bir hikâye daha. Sanki şu an daha önemli şeyler yokmuş gibi."

Hikâyeler önemlidir, dedi canavar. *Eğer içlerinde gerçeği barındırıyorlarsa, her şeyden daha önemli olabilirler.*

Yüzünü ekşiterek, "Yaşam kompozisyonu," diye kendi kendine fısıldadı Conor.

Canavar şaşırdı. *Gerçekten de öyle.* Gitmek için arkasına döndü, ama durup bir kez daha Conor'a baktı. *Yakında yine geleceğim.*

"Anneme ne olacağını bilmek istiyorum," dedi Conor.

Canavar durakladı. *Bunu zaten bilmiyor musun?*

"Şifalı bir ağaç olduğunu söylemiştin," dedi Conor. "İyileştirmeni istiyorum!"

Ve ben de iyileştireceğim, dedi canavar.

Sonra da ani bir rüzgârla ortadan kayboldu.

ARTIK SENİ GÖRMÜYORUM

Ertesi sabah arabada, "Ben de seninle hastaneye gelmek istiyorum," dedi Conor büyükannesine. "Bugün okula gitmek istemiyorum."

Büyükannesi arabayı sürmeye devam etti. Torunuyla bir daha hiç konuşmayacak olması, hiç de uzak bir ihtimal gibi görünmüyordu.

"Annem dün gece nasıldı?" diye sordu Conor. Canavar gittikten sonra epeyce beklemiş, ama büyükannesinin geldiğini göremeden uyuyakalmıştı.

"Değişen pek bir şey yok," dedi büyükannesi soğuk bir sesle. Gözlerini yoldan ayırmıyordu.

"Yeni ilaç yararlı oluyor mu?"

Büyükannesi uzun süre sessiz kalınca, Conor soruyu yanıtlamayacağını düşündü. Tam tekrar soracaktı ki, "Bir şey söylemek için çok erken," dedi kadın.

Araba birkaç sokak ilerleyene dek bekledi Conor, sonra da, "Ne zaman eve dönecek peki?" diye sordu.

Bu soruya ise büyükannesi *gerçekten* yanıt vermedi, hem de okula varmalarına daha yarım saat olduğu halde.

Okulda dikkatini derslere vermesi mümkün değildi. Ama bu da, tıpkı geçen sefer olduğu gibi bir sorun yaratmayacaktı, çünkü öğretmenlerin hiçbiri Conor'a soru bile yöneltmiyordu. Sınıf arkadaşları da öyle. Öğle arasına kadar, yani koca sabah süresince, yine kimseyle tek kelime etmemişti.

Yemekhanenin uzak köşesinde oturmuş, masada duran ve hiç dokunmadığı yemeğine bakıyordu. Salona inanılmaz bir gürültü hâkimdi; içerisi öğrencilerin çığlıklarıyla, kahkahalarıyla, kavgalarıyla inliyordu. Bu gürültüye kulaklarını tıkamak için elinden geleni yapıyordu.

Canavar iyileştirecekti annesini. Tabii ki iyileştirecekti. Yoksa *ne diye* gelmiş olacaktı ki? Başka hiçbir açıklaması olamazdı. Bir şifa ağacı olarak ayaklanıp gelmişti ve bu ağaç annesinin kullanmaya başladığı ilacın hammaddesiydi. Ee, öyleyse?

Lütfen, diye geçirdi içinden, hâlâ dolu olan tepsisine bakarken. *Lütfen.*

Masanın diğer tarafından uzanan iki el, Conor'ın tepsisinin iki kenarına aynı anda hızla vurunca, tepside duran portakal suyu oğlanın kucağına döküldü.

Conor ayağa fırladı, ama yeterince hızlı değil. Pantolonu sırılsıklamdı ve portakal suyu paçalarından damlıyordu.

Sully büyük bir keyifle, "O'Malley altına kaçırdı!" diye bağırmaya başladı, Anton da yanı sıra kahkahalara boğuldu.

Masaya dökülmüş portakal suyunu Conor'a sıçratan Anton, "Al bakalım," dedi. "Bunlar arkandan ağlamasın sonra!"

Harry her zamanki gibi Anton ve Sully'nin arasında durmuş, kollarını kavuşturmuş bir halde Conor'a bakıyordu.

Conor da ona dikti gözlerini.

İkisi öyle uzun bir süre hareketsiz kaldılar ki, Sully ve Anton giderek sakinleşip sessizleşti. Devam eden bu bakışma yarışından rahatsız olmuş gibiydiler; Harry'nin ne yapacağını merak ediyorlardı.

Conor da merak ediyordu.

"Sanırım seni çözdüm O'Malley," dedi Harry sonunda. "Galiba ne istediğini biliyorum."

"İstediğini alacaksın şimdi," dedi Sully. Anton ile ikisi yumruklarını birbirine vurup kıkırdadı.

Conor'ın göz ucuyla görebildiği kadarıyla, yakınlarda hiç öğretmen yoktu. Harry kimse tarafından engellenmeyeceği bir ânı seçmişti belli ki.

Conor tek başınaydı.

Harry sakinliğini bozmadan öne doğru bir adım attı.

"İşte geliyor O'Malley," dedi Harry. "Yapabileceğim en kötü şeyi yapacağım şimdi sana."

Ve Conor'la el sıkışmak sıkmak ister gibi, elini öne uzattı.

Evet, *gerçekten de* el sıkışmak istiyordu.

Conor neredeyse refleks olarak elini uzattı ve daha ne yaptığını sorgulayamadan Harry'nin elini sıktı. Bir toplantının sonuna gelmiş iki iş adamı gibi el sıkıştılar.

"Güle güle O'Malley," dedi Harry, Conor'ın gözlerinin içine bakarak. "Artık seni görmüyorum."

Sonra Conor'ın elini bıraktı, arkasını döndü ve oradan uzaklaştı. Anton ve Sully iyice şaşkına dönmüştü, ama hemen sonra onlar da uzaklaştı.

Hiçbiri arkasını dönüp Conor'a bakmadı.

— • —

Yemekhanenin duvarında devasa bir dijital saat asılıydı. Yetmişli yıllarda son teknoloji ürünü olarak alınmış, artık Conor'ın annesinden bile yaşlı olduğu halde, bugüne dek değiştirilmemişti. Conor, Harry'nin uzaklaşmasını; arkasına bakmadan, *hiçbir şey* yapmadan uzaklaşmasını izlerken, Harry saatin altından geçti.

Öğle yemeği 11:55'te başlamış, 12:40'ta sona ermişti.

Şimdiyse saat 12:06'yı gösteriyordu.

Az önce duyduğu cümle Conor'ın zihninde yankılandı.

"Artık seni görmüyorum."

Harry sözünde duruyor, uzaklaşmaya devam ediyordu.

"Artık seni görmüyorum."

Saat 12:07 oldu.

Üçüncü hikâyenin zamanı geldi, dedi canavar, Conor'ın arkasından.

ÜÇÜNCÜ HİKÂYE

Bir zamanlar görünmez bir adam vardı, diye devam etti canavar, Conor hâlâ Harry'ye bakarken. *Ve bu adam görülmemekten çok sıkılmıştı.*

Conor yürümeye başladı.

Harry'nin peşi sıra.

***Gerçekten** görünmez biri değildi aslında*, dedi canavar, Conor'ı takip etmeye başlayarak. Onlar ilerlerken odadaki gürültü de azalıyordu. *Sadece, insanlar onu görmemeye alışmıştı, hepsi bu.*

"Hey!" diye seslendi Conor. Harry arkasına bakmadı. Sully ve Anton da öyle.

Ve seni gören kimse yoksa, dedi canavar, *gerçekten orada mısındır?*

Sesini yükselterek, "HEY!" diye bağırdı Conor yeniden.

Adımlarını hızlandırmıştı, dolayısıyla canavar da ona uymuştu. İkisi birlikte Harry'nin peşinden giderken yemekhaneye de bir sessizlik çöktü.

Harry'yse hâlâ arkasına bakmamıştı.

Conor yetişti ve omzundan kavrayıp onu kendisine doğru çevirdi. Harry güya bu hareketi sorgular gibi yapıp, kızgınlıkla Sully'ye baktı; bunu onun yaptığını düşünüyor gibi rol yapıyordu. "Oyun oynamayı kesin," diyerek başını çevirdi.

Başını, Conor'dan öte yana çevirmişti.

Ve bir gün görünmez adam kararını verdi, dedi canavar. Sesi Conor'ın kulaklarında yankılanıyordu. *'Ne pahasına olursa olsun, onların beni görmelerini sağlayacağım,' dedi adam.*

"Nasıl?" diye sordu Conor, yeniden derin derin nefes almaya başlayarak. Tam arkasındaki canavarla yüzleşmiyor, yemekhanenin ortasında duran bu koca şeyi gören diğer çocukların tepkilerine bakmıyordu; ama tedirgin fısıltıların ve ortamdaki tuhaf beklenti havasının farkındaydı. "O adam nasıl becerdi bunu?"

Canavarın ona doğru yaklaştığını ve eğilmeye başladığını hissedebiliyordu. Yüzünü kulağına yaklaştıracak ve hikâyenin devamını fısıldayacaktı şimdi.

*Bir **canavar** çağırarak*, dedi canavar.

Sonra da o devasa kolunu uzatıp Harry'yi yere savurdu.

Tepsiler devrildi; öğrenciler de, Harry yanlarından yuvarlanarak geçerken çığlık atmaya başladı. Anton ve Sully, ağızları bir karış açık, önce Harry'ye, sonra da Conor'a baktı.

Conor'ı gördüklerinde ikisinin de yüz ifadeleri değişiverdi. Conor onlara doğru bir adım attı; arkasında canavarın tüm haşmetiyle durduğunu hissedebiliyordu.

İkisi de koşarak kaçmaya başladı.

"Neyin peşindesin O'Malley?" dedi Harry, ağır ağır ayağa kalkarak. Düştüğünde başını vurmuştu ve eliyle başını tutuyordu. Elini çekince, çevredekilerden birkaçı gördüğü kan yüzünden çığlık attı.

Conor ilerlemeye devam ediyor, öğrenciler telaşla onun önünden çekilmeye çalışıyordu. Canavar onu adım adım takip ediyordu.

"Beni görmüyor musun?" diye bağırdı Conor, yaklaşırken. "BENİ GÖRMÜYOR MUSUN?"

"Hayır, O'Malley!" diye yanıt verdi Harry. "Hayır, görmüyorum. Buradaki hiç kimse görmüyor seni!"

Conor durup etrafına göz gezdirdi. Bütün yemekhane durmuş, ne olacağını görmek için onları izliyordu.

Tabii Conor, tek tek onların yüzüne bakmadığında. O zaman bakışlarını kaçırıyorlardı, sanki ona doğrudan bakmak utanç ya da acı vericiymiş gibi. Sadece Lily gözlerini bir saniyeden uzun bir süre çekmedi; endişeli ve kırgın bir ifade vardı yüzünde.

"Bunun beni korkutacağını mı sanıyorsun O'Malley?" dedi Harry, alnındaki kana dokunarak. "Senden korkacağımı mı sanıyorsun?"

Conor hiçbir şey söylemedi ve ilerlemeye devam etti.

Harry bir adım geriledi.

"Conor O'Malley," dedi, sesi zehirli bir tınıya bürünerek. "Anneciği yüzünden herkesin acıdığı çocuk. Hani şu etrafta herkesten farklıymış gibi dolaşan, *acı çektiğini* kimse bilmiyormuş gibi davranan çocuk."

Conor yürümeye devam etti. Neredeyse varmıştı.

"Conor O'Malley, şu cezalandırılmak isteyen çocuk," dedi Harry, Conor'ın gözlerinin içine bakarak gerilemeye devam ederken. "Cezalandırılmak için yanıp tutuşan çocuk. Peki neden, Conor? Bizden sakladığın korkunç sırların mı var yoksa?"

"Kapa çeneni," dedi Conor.

Canavarın da aynı anda bu kelimeleri söylediğini duydu.

Harry bir adım daha gerileyince sırtı pencereye dayan-

dı. Sanki tüm okul nefesini tutmuş, Conor'ın ne yapacağını bekliyordu. Dışarıdan, bir şeylerin yolunda gitmediğini nihayet fark etmiş bir iki öğretmenin seslendiği duyuluyordu.

"Ama ben sana bakınca ne görüyorum biliyor musun, Conor O'Malley?" diye sordu Harry.

Conor yumruklarını sıktı.

Harry birden parıldayan gözlerle hafifçe öne doğru eğildi ve "Hiçbir şey," dedi.

Conor arkasına dönmeden canavara bir soru sordu.

"Görünmez adama yardım etmek için ne yaptın?"

Canavarın sesini, duymaktan çok kafasının içinde hissetti.

*Onu **görmelerini** sağladım.*

Conor yumruklarını sımsıkı kenetledi.

Sonra canavar, Harry'nin onu görmesini sağlamak için ileri atıldı.

CEZA

"Söyleyecek bir şey bulamıyorum." Okul müdürü usanmış bir tavırla iç geçirip başını iki yana salladı. "Ben sana şimdi ne diyeyim Conor?"

Conor, gözlerini dökülmüş şarap rengindeki halıdan ayırmıyordu. Bayan Kwan da oradaydı; sanki kaçmaya çalışma ihtimali varmış gibi, oğlanın tam arkasında oturuyordu. Müdürün öne doğru eğilerek yaklaştığını, görmekten çok hissetti. Bayan Kwan'dan daha yaşlıydı ve her nasılsa iki kat daha korkunçtu.

"Onu hastanelik ettin Conor," dedi. "Kolunu ve burnunu kırdın. Ayrıca dişlerinin de eskisi gibi olmayacağına eminim. Ailesi, okula ve sana dava açacaklarını söylüyor."

Bunu duyan Conor başını kaldırdı.

"Çıldırmış gibiydiler Conor," dedi Bayan Kwan arkadan, "ve bu konuda onları suçlayamam. Bir süredir olup bitenleri

onlara anlattım yine de. Onun sana zorbalık yaptığını ve... *özel* bir durumunun olduğunu."

Conor bu kelimeyi duyunca yüzünü buruşturdu.

"Onları asıl korkutan, zorbalık kısmı oldu," dedi Bayan Kwan. "Artık iyi üniversiteler, öğrenci alımlarında bu tür suçlamalara pek iyi gözle bakmıyorlarmış anlaşılan."

Müdür, *"Mesele bu değil!"* diye bağırınca hem Conor hem de Bayan Kwan boş bulunup sıçradı. "Orada neler olduğunu aklım almıyor benim." Masasında duran kâğıtlara göz attı; Conor bunların, öğrenci ve öğretmenlerden alınan raporlar olduğunu tahmin ediyordu. "Bir öğrencinin tek başına nasıl bu kadar zarar verebildiğini anlayamıyorum."

Conor, canavarın Harry'ye yaptıklarını kendi ellerinde *hissetmişti.* Canavar, Harry'nin gömleğini kavradığında, kumaşı kendi avuçlarında tutmuştu sanki. Canavar bir darbe vurduğunda, Conor'ın yumruğu acımıştı. Canavar, Harry'nin kolunu arkaya kıvırdığında, Conor onun kaslarının direndiğini hissetmişti.

Direnmişti direnmesine, ama işe yaradığı söylenemezdi.

Bir oğlan, bir canavarı nasıl yenebilirdi?

Çığlıkları ve koşuşturmacaları hatırladı. Diğer öğrencilerin, öğretmenlerini çağırmak için can havliyle dışarıya fırladıklarını hatırladı.

Canavar, görünmez adama yaptıklarını bir bir anlatırken, etraflarındaki çemberin nasıl giderek genişlediğini hatırladı.

Harry'ye darbe üstüne darbe vururken, *Bir daha asla görünmez olmadı*, diyordu canavar. *Bir daha asla görünmez olmadı.*

Bir süre sonra, canavarın yumrukları fazla güçlü, hızlı ve birbiri ardına inmeye başlayınca, Harry karşı koymaya çabalamayı bırakmış ve durması için canavara yalvarmaya başlamıştı.

Bir daha asla görünmez olmadı, demişti canavar bir kez daha ve gök gürültüsü gibi inmeyi bekleyen ağaç yumruklarını, nihayet geri çekmişti.

Conor'a bakıp, *Ama görünmez olmaktan daha zor şeyler de vardır*, demişti.

Ve sonunda ortadan kaybolmuş, Conor'ı yerde tir tir titreyen, kan revan içindeki Harry ile baş başa bırakmıştı.

Yemekhanedeki herkes Conor'a bakıyordu. Artık herkes onu görüyordu; tüm gözler üzerindeydi. Onca öğrenciye rağmen salon sessizlik içindeydi ve bir an için, bu sessizlik

öğretmenler tarafından bozulmadan önce –sahi, neredeydi bu öğretmenler? Canavar olan biteni görmelerini engellemiş miydi? Yoksa her şey çok kısa süre içinde mi olmuştu?– açık pencereden giren rüzgârın sesi duyulmuş ve yemekhanenin zeminine iğnemsi yapraklar düşmüştü.

Sonra da birkaç yetişkin eli Conor'ı kavrayıp oradan uzaklaştırmıştı.

"Kendini nasıl savunacaksın?" dedi okul müdürü.

Conor omuz silkmekle yetindi.

"Bundan fazlası gerekiyor," dedi müdür. "Onu ciddi şekilde yaralamışsın."

"Ben yapmadım ki," diye mırıldandı Conor.

"Efendim?" dedi müdür sertçe.

"Ben yapmadım," dedi Conor daha anlaşılır bir şekilde. "Tüm bunları canavar yaptı."

"Canavar," dedi müdür.

"Ben Harry'ye dokunmadım bile."

Müdür, parmak uçlarını birbirine değdirerek dirseklerini masaya koydu ve Bayan Kwan'a baktı.

"Bir yemekhane dolusu insan, senin Harry'ye vurduğunu gördü Conor," dedi Bayan Kwan. "Onu yere yıktığını,

bir masanın üzerine fırlattığını, başını yere çarptığını gördüler." Bayan Kwan öne doğru eğilip Conor'a yaklaştı. "Ve görünmez olmakla ilgili bir şeyler bağırdığını duydular."

Conor yavaşça ellerini esnetti. Yine sızlıyorlardı. Tıpkı oturma odasındaki yıkımdan sonra olduğu gibi.

"Ne kadar öfkeli olduğunu anlayabiliyorum," dedi Bayan Kwan, sesini biraz yumuşatarak. "Yani, ailenden herhangi birine ulaşamadık bile."

"Babam Amerika'ya döndü," dedi Conor. "Büyükannemse annemi uyandırmamak için cep telefonunu sessizde tutuyor." Elinin üstünü kaşıdı. "Ama herhalde sizi geri arar."

Müdür, koltuğuna yığılırcasına oturdu. "Okul kuralları-na göre hemen ihraç edilmen gerekiyor," dedi.

Conor'ın karnına bir ağrı saplandı. Tüm bedeni, fazladan bir ton ağırlığın altında kalmış gibiydi.

Ancak hemen sonra, aslında bu yük omuzlarından *kalktığı* için böyle hissettiğini fark etti.

Bunu fark edince, içini öyle bir rahatlama duygusu kapladı ki, neredeyse oracıkta, müdürün odasında ağlayacaktı.

Cezalandırılacaktı. Sonunda. Mantıklı şeyler olmaya başlamıştı nihayet. Müdür onu okuldan atacaktı.

Ceza geliyordu.

Tanrıya şükürler olsun. Tanrıya şükürler...

"Ama böyle bir şeyi nasıl yapabilirim?" diye sordu müdür.

Conor donakaldı.

"Böyle bir şey yapıp kendime nasıl öğretmen diyebilirim? Senin başından geçen onca şeyden sonra." Kaşlarını çattı. "Harry hakkında bildiğimiz onca şeyden sonra." Hafifçe başını iki yana salladı. "Bu konu hakkında seninle bir gün konuşacağız, Conor O'Malley. Bundan hiç şüphen olmasın." Masasındaki kâğıtları toplamaya başladı. "Ama bugün değil." Son bir kez Conor'a dikti gözlerini. "Başında daha mühim meseleler var."

Conor'ın konuşmanın bittiğini anlaması birkaç saniye sürdü. Hepsi buydu işte. Başka bir şey yapılmayacaktı.

"Beni cezalandırmayacak mısınız?" diye sordu.

Acı acı, hatta şefkatle gülümsedi müdür; ve bir süre önce Conor'ın babasının kahvaltıda söylediği cümlenin aynısını söyledi: "Bu ne işe yarar ki?"

Bayan Kwan onu sınıfına götürdü. Koridorda karşılaştıkları iki öğrenci, duvara yaslanıp Conor'ın geçmesini bekledi.

Kapıyı açtığında sınıfa tam bir sessizlik hâkim oldu. Öğretmenleri dâhil hiç kimse, Conor sırasına doğru ilerlerken

tek kelime etmedi. Arkasındaki oturan Lily bir şey söyleyecekmiş gibi oldu, ama o da söylemedi.

Günün geri kalanında onunla hiç kimse konuşmadı.

Görünmez olmaktan daha kötü şeyler vardır, demişti canavar. Haklıydı da.

Conor görünmez değildi. Onu herkes görüyordu artık.

Ama daha önce olmadığı kadar uzaktı.

BİR NOT

Birkaç gün geçti. Sonra birkaç gün daha. Tam olarak kaç gün geçtiğini kestirmek zordu. Conor'a hepsi upuzun, tek bir gri gün gibi gelmişti. Sabahları büyükannesi onunla konuşmuyor, hatta okul müdüründen gelen telefon hakkında bile ağzını açmıyordu. Okula gidiyor, orada da kimse onunla konuşmuyordu. Hastaneye annesini ziyarete gidiyor, ama o da oğluyla konuşamayacak kadar halsiz oluyordu. Bazen babası telefon ediyordu ama onun da söyleyecek bir şeyi olmuyordu.

Harry'nin hastanelik olduğu günden bu yana canavardan da ses çıkmamıştı; oysa yaptıkları anlaşmaya göre Conor'ın da ona bir hikâye anlatması gerekiyordu. Conor her gece bekliyor, canavarsa bir türlü gelmiyordu. Belki de canavar, Conor'ın ne anlatacağını bilmediğinin... ya da bildiğinin, ama anlatmayı reddedeceğinin farkındaydı.

Conor geceleri beklerken yorgun düşüp uykuya dalıyor, o zaman da şu kâbus başlıyordu. Artık her uyuduğunda geliyordu kâbus; bu yetmezmiş gibi, her ne kadar böyle bir şey mümkün değilmiş gibi görünse de, eskisinden daha şiddetli oluyordu. Her gece üç dört defa bağırarak uyanıyordu. Hatta bir keresinde büyükannesi gelip kapısını çalmış, her şeyin yolunda olup olmadığını sormuştu.

Odaya girmemişti ama.

Hafta sonu geldi ve hastanede geçti. Annesine verilen yeni ilacın etki etmesi için henüz zamana ihtiyaç vardı ve bu arada kadının akciğerlerinde enfeksiyon oluşmuştu. Ağrıları da artmıştı; çoğunlukla ya uyuyor ya da aldığı ağrı kesiciler yüzünden kendinde olmuyordu. Böyle anlarda büyükannesi Conor'ı odadan dışarı yolluyordu. Conor hastane koridorlarında gezinmeye öylesine alışmıştı ki, bir keresinde yolunu kaybetmiş yaşlı bir kadını röntgen odasına bırakmıştı.

Lily ve annesi de hafta sonu ziyarete geldiler. Ancak Conor onların hastanede bulunduğu sürenin tamamını, hediyelik eşya dükkânında dergi okuyarak geçirdi.

Sonra her nasılsa yeniden okul başladı. İnanılmaz gibi görünse de, dünyanın geri kalanı için zaman akıp gitmeye devam ediyordu.

Bir şeyler beklemeyenler için.

— • —

Bayan Marl, gözden geçirdiği yaşam kompozisyonu ödevlerini dağıtıyordu. En azından, bir yaşamı olanlara. Conor ise sırasında oturmuş, elini çenesine dayamış, gözlerini saatten ayırmıyordu. 12:07'ye iki buçuk saat vardı hâlâ. Fark etmezdi gerçi. Conor, canavarın bir daha gelmemek üzere gittiğini düşünmeye başlamıştı artık.

Onunla konuşmak istemeyenlerin listesine biri daha eklenmişti belli ki.

Yakınında birilerine, "Hey," diye seslenildiğini duydu. Sınıf arkadaşları birbirlerine onu göstererek dalga geçiyorlardı büyük ihtimalle. *Conor O'Malley'ye bakın, bir çuval gibi oturuyor şurada. Ucube yaratık.*

Birisi tekrar, "Hey," dedi, bu defa daha inatçı bir şekilde.

Conor *kendisine* seslenildiğini fark etti.

Lily, birlikte okula başladıklarından bu yana oturduğu yerdeydi yine; koridorun diğer tarafında ve Conor ile aynı hizadaki sırasında. Tüm dikkatini Bayan Marl'a vermiş gibi görünüyordu, ama yere doğru uzattığı elinin parmakları arasında katlanmış bir kâğıt parçası duruyordu.

Conor için yazılmış bir not.

Dudaklarını çok açmadan, "Al hadi," diye fısıldadı Lily ve notu biraz daha yaklaştırdı.

Conor tedirginlikle Bayan Marl'a baktı; ama öğretmenleri o sırada, Sully'nin ödeviyle ilgili yaşadığı hayal kırıklığını dile getirmekle meşguldü. Ödevi, duvarlara tırmanmayı çok seven bir süper kahramanın yaşamına aşırı derecede *benziyordu*. Bunun üzerine Conor, hızla uzanıp notu aldı.

Sanki birkaç yüz defa katlanmış gibi duran bu kâğıdı açmak, bir düğümü çözmekten farksızdı. Conor, Lily'ye, bu duruma uyuz olduğunu belirten bir bakış fırlattı, ama Lily hâlâ öğretmenini izliyormuş gibi yapıyordu.

Conor notu sırasının üzerinde tamamen açtı ve okudu. O kadar katlama, sadece dört satır içindi.

Dünyayı sessizliğe gömen dört satır.

Herkese annenden bahsettiğim için özür dilerim, diyordu ilk satır.

Seninle arkadaş olmayı özlüyorum, diyordu ikincisi.

İyi misin? diyordu üçüncüsü.

Ben** seni görüyorum*, diyordu dördüncüsü. ***Ben kelimesinin altı neredeyse yüz defa çizilmişti.

— • —

Satırları bir daha okudu Conor. Sonra bir daha.

Lily'ye baktığında, Bayan Marl'dan ödevi konusunda övgü üstüne övgü aldığını ve yanaklarının cayır cayır yandığını gördü; ama bu kızarıklığın tek nedeninin öğretmenin sözleri olmadığı belliydi.

Bayan Marl sınıfta yürümeye devam edince, Lily Conor'a baktı. Hem de gözlerinin tam içine.

Haklıydı. Gerçekten de onu *görebiliyordu.*

Konuşmaya başlamadan önce yutkundu.

"Lily..." diye başlamıştı ki, sınıfın kapısı açıldı ve okul müdürünün sekreteri içeriye girip Bayan Marl'ın kulağına bir şeyler fısıldadı.

Sonra da ikisi birden dönüp Conor'a baktı.

100 YIL

Conor'ın büyükannesi, hastane odasının önüne geldiklerinde durdu.

"Sen gelmiyor musun?" diye sordu Conor.

Kadın başını iki yana salladı. "Ben aşağı kattaki bekleme odasında olacağım," dedi ve Conor'ı içeriye tek başına girmesi için yalnız bıraktı.

Onu neyin beklediği konusunda içinde pek de iyi olmayan bir his vardı. Daha önce hiç günün ortasında okuldan çağırmamışlardı onu; geçen paskalyada, annesi hastaneye kaldırıldığında bile.

Sorular zihninde birbirini kovalıyordu.

Görmezden geldiği sorular.

En kötü ihtimali göze alarak kapıyı açtı.

Ama annesi uyanıktı ve yatağında oturuyordu. Üstelik gülümsüyordu da. Bir an için Conor'ın kalbi yerinden fırla-

yacak gibi oldu. Tedavi işe yaramış olmalıydı. Porsuk ağacı, annesini tedavi etmişti. Canavar başarmıştı ve...

Derken annesinin yüzündeki gülümseme ile gözleri arasında bir uyumsuzluk olduğunu fark etti. Conor'ı gördüğüne sevinmişti, ama bir yandan da korku vardı gözlerinde. Ve üzüntü. Hiç olmadığı kadar yorgun görünmesi de, bir şeyler anlatıyordu tabii.

Zaten Conor'ı da, ta okuldan buraya kadar, annesinin biraz daha iyi hissettiğini söylemek için getirmiş olamazlardı.

"Merhaba oğlum," dedi annesi. Bunu derken gözleri dolmuş, sesi çatallaşmıştı.

Conor yavaş yavaş öfkelenmeye, hem de çok öfkelenmeye başladığını hissetti.

"Buraya gel," dedi annesi, yatağındaki boşluğu işaret ederek.

Conor oraya değil, yatağın kenarında duran sandalyeye bıraktı kendini.

"Nasılsın tatlım?" Annesinin sesi az çıkıyordu ve solukları dünkünden daha güçsüzdü. Vücuduna da daha fazla boru takılı gibiydi; ona ilaç, hava ve kim bilir başka neler veriyorlardı. Eşarp takmamıştı. Başı, odanın floresan ışığı

altında çıplak ve beyaz görünüyordu. Conor, ne kadar narin ve incinebilir olduğunu kimseler görmesin diye bir şeyler bulup bu başın üzerini örtmek ve onu korumak için dayanılmaz bir istek duydu içinde.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Büyükannem beni niye getirdi?"

"Seni görmek istedim," dedi annesi. "Verdikleri morfin beni ikide bir harikalar diyarına gönderdiği için, belki daha sonra fırsatım olmaz diye düşündüm."

Conor kollarını sıkı sıkıya kavuşturdu. "Bazen akşamları uyanık oluyorsun," dedi. "Beni bu gece de görebilirdin."

Aslında bir soru sormuştu Conor. Bunu annesinin de bildiğinin farkındaydı.

Bu yüzden, annesi yeniden konuşmaya başladığında, sorusuna bir yanıt aldığını biliyordu.

"Seni şimdi görmek istedim Conor," dedi annesi. Sesi yine çatallı, gözleriyse nemliydi.

"Bu, *o konuşma*, değil mi?" diye sordu Conor; sesi dilediğinden çok daha sert çıkmıştı. "Bu bizim..."

Cümlesini tamamlamadı.

"Bana bak yavrum," dedi annesi, çünkü Conor bir süredir yere dikmişti gözlerini. Ağır ağır kaldırdı başını. Annesinin aşırı yorgun gülümsemesini, arkasında duran yastık-

lara ne kadar gömüldüğünü, başını dik tutamayacakmış gibi durduğunu gördü. Hemşirelerin, yatağı dik konuma getirdiklerini, aksi halde annesinin ona bakabilmesinin mümkün olmayacağını fark etti.

Annesi, sözlerine başlayabilmek için derin bir nefes aldı; hemen peşinden de şiddetli bir öksürük krizine tutuldu. Konuşmaya başlayabilmesi için birkaç uzun saniyeye ihtiyacı oldu.

"Bu sabah doktorla konuştum," dedi güçsüz bir ses tonuyla. "Yeni ilaç da bir işe yaramıyor Conor."

"Porsuk ağacından yapılan ilaç mı?"

"Evet."

Conor kaşlarını çattı. "Nasıl işe yaramaz?"

Annesi yutkundu. "Hastalığım çok hızlı ilerledi. Zaten düşük bir ihtimaldi. Şimdi de şu enfeksiyon..."

"İyi ama *nasıl* işe yaramaz?" dedi Conor bir kez daha, neredeyse başka birine soruyormuşçasına.

"Biliyorum," dedi annesi, hüzünle gülümsemeye devam ederek. "Her gün mutfak penceresinden o porsuk ağacına bakarken, işler kötüye giderse bana yardım edebilecek bir dostum varmış gibi hissediyordum."

Conor hâlâ çözmemişti kollarını. "Evet, ama yardım *etmedi.*"

Annesi başını hafifçe iki yana salladı. Yüzünde tedirgin bir ifade vardı ve Conor onun kendisi için değil, oğlu için endişelendiğini anlamıştı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Conor. "Sıradaki tedavi ne?"

Annesi yanıt vermedi. Bu da başlı başına bir yanıttı zaten.

Conor yine de kelimelere döktü bunu. "Başka tedavi yöntemi kalmadı..."

"Üzgünüm yavrum," dedi annesi. Hâlâ gülümsüyor olmasına rağmen, gözlerinin kenarlarında biriken yaşlara engel olamıyordu. "Hayatım boyunca hiçbir şey için bu kadar üzgün olmadım."

Conor yeniden yere çevirdi bakışlarını. Nefes alamıyormuş gibi hissediyordu; sanki kâbus boğazına yapışmıştı ve onu sıktıkça sıkıyordu. "İşe yarayacağını söylemiştin," dedi güçlükle.

"Biliyorum."

"Öyle dedin. İşe yarayacağına *inandığını* söyledin."

"Biliyorum."

"Yalan söyledin," dedi Conor annesine bakarak. "O zamandan beri kandırdın beni."

"İşe yarayacağına gerçekten inanmıştım," dedi annesi.

"Beni bunca zamandır ayakta tutan da bu olmalı Conor. Ben inanmalıydım ki, *sen de* inanasın."

Annesi elini tutmak için uzandı ama Conor elini kaçırdı.

"Yalan söyledin," dedi yeniden.

"Bence içten içe, olacakları hep biliyordun," dedi annesi. "Yanılıyor muyum?"

Conor bu soruyu yanıtsız bıraktı.

"Kızgın olman çok normal tatlım," dedi annesi. "Gerçekten öyle." Hafifçe güldü. "Doğrusu ben de oldukça kızgınım. Ama bilmeni istediğim bir şey var Conor. Bunu duyman çok önemli. Beni dinliyor musun?"

Annesi bir kez daha elini uzattı. Conor kısa bir süre kayıtsız kaldıktan sonra, elinin tutulmasına izin verdi. Ne kadar da zayıftı annesinin kavrayışı...

"Ne kadar kızgın olman gerekiyorsa ol," dedi annesi. "Kimsenin seni engellemesine izin verme. Büyükannenin, babanın... hiç kimsenin. Ve eğer bir şeyleri kırıp dökmen gerekiyorsa, o zaman var gücünle kır ve dök."

Annesine bakamıyordu Conor. Bir türlü *bakamıyordu*.

"Ve eğer bir gün," dedi annesi gözyaşları içinde, "geriye dönüp baktığında, şu an bu kadar öfkeli olduğun için; bana, benimle konuşamayacak kadar kızdığın için üzülürsen, bu

öfkenin son derece normal olduğunu ve hiç üzülmemen gerektiğini hatırla Conor. Tamam mı? Ben *biliyorum* yavrum. Bana söylemek istediğin her şeyi, yüksek sesle dile getirmesen de biliyorum. Tamam mı?"

Conor hâlâ bakamıyordu annesine. Başı külçe gibi ağırlaşmıştı ve kalkmak bilmiyordu. Bedeni her an ortadan ikiye ayrılabilecek gibi, iki büklüm olmuştu.

Ama anladığını belirtmek için başını salladı.

Annesinin derin ve hırıltılı bir nefes verdiğini duydu. Bu seste, bitkinliğin yanında bir rahatlama da vardı. "Özür dilerim yavrum," dedi annesi. "Daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacım var."

Conor onun elini bıraktı. Annesi uzanıp hemşirelerin ona verdiği elektronik aletin düğmesine bastı ve vücuduna bağlı hortumların birinden, aldıktan sonra ayık bırakmayacak kadar güçlü ağrı kesiciler karıştı kanına. Yeterli dozu alınca düğmeyi bırakıp yeniden oğlunun elini tuttu.

"Keşke yüz yılım olsaydı," dedi çok alçak sesle. "Sana verebileceğim yüz yıl."

Conor yanıt vermedi. Birkaç saniye sonra ilaç etkisini gösterdi ve annesi uykuya daldı. Ama önemli değildi.

O konuşma yapılmış, bitmişti.

Söyleyecek başka şey yoktu.

"Conor?" dedi büyükannesi, kapıdan başını uzatarak. Kim bilir ne kadar süredir orada öylece oturuyordu Conor.

"Eve gitmek istiyorum," dedi Conor usulca.

"Conor..."

"Kendi evime," dedi başını kaldırarak. Gözleri üzüntüden, utançtan, öfkeden kıpkırmızıydı. "Arkasında porsuk ağacı olan eve."

SEN NE İŞE YARARSIN?

Büyükannesi arabayı evin önünde durdurdu ve "Ben hastaneye geri dönüyorum Conor," dedi. "Anneni bu haldeyken yalnız bırakmak istemiyorum. Buraya gelmemizi gerektirecek kadar önemli olan şey ne?"

"Yapmam gereken bir şey var," dedi Conor, tüm yaşamını geçirdiği evi süzerek. Buradan ayrılalı fazla zaman olmamıştı aslında, ama ev şimdiden boş ve yabancı görünüyordu.

Bundan sonra büyük ihtimalle hiçbir zaman burada yaşayamayacağını fark etti.

"Bir saat sonra gelip seni alırım," dedi büyükannesi. "Akşam yemeğini hastanede yeriz."

Conor dinlemiyordu. İnip arabanın kapısını kapamıştı bile.

"Bir saat," diye seslendi büyükannesi içeriden. "Bu gece hastanede olman gerek."

Conor evin önündeki basamakları çıkmaya başlamıştı.

"Conor?" diye seslendi büyükannesi bir kez daha. Ama o, arkasına dönüp bakmadı.

Arabanın oradan uzaklaştığını bile duymadı.

Evin içi tozlu ve havasızdı. İçeriye girdikten sonra kapıyı ardından kapatmakla uğraşmadı bile. Doğruca mutfağa gidip pencereden dışarıya baktı.

Karşı tepenin yamacında, her zamanki yerinde duruyordu kilise. Az ilerisinde de, mezarlığı bekleyen porsuk ağacı yükseliyordu.

Conor arka bahçeye çıktı. Annesinin yaz aylarında kokteylini içerken oturduğu bahçe masasının üzerine çıkıp kendisini çitin üzerine çekti ve diğer tarafa atladı. Bunu çok küçükken bir kere daha yaptığını hatırlıyordu; öylesine uzun zaman önceydi ki, bunun için onu cezalandıran kişi babası olmuştu. Demiryolu hattını koruyan dikenli tellerdeki delik de hâlâ oradaydı. Tişörtünün yırtılmasını umursamadan, güçlükle de olsa geçti delikten.

Trenin gelip gelmediğine bile aldırmadı; rayları geçti ve başka bir çiti aşıp, kilisenin bulunduğu tepenin eteklerine

vardı. Alçak taş duvarın üzerinden atladı ve gözünü ağaçtan ayırmadan, mezar taşlarının arasından ilerledi.

Conor tüm bunları yaparken, ağaç da bir ağaç olarak kalmıştı.

Koşmaya başladı.

"Uyan!" diye bağırdı bir yandan, daha ağacın yanına varmadan. "UYAN!"

Ağaca ulaşıp gövdesine bir tekme savurdu. "Sana uyan dedim! Saatin kaç olduğu umurumda değil!"

Daha sert bir tekme attı.

Sonra bir tane daha.

Ve ağaç birden kenara çekildi; bunu öylesine hızlı yaptı ki, Conor dengesini kaybedip yere düştü.

Bunu yapmaya devam edersen kendine zarar vereceksin, dedi canavar, Conor'a tepeden bakarak.

"İşe yaramadı!" diye bağırdı Conor ayağa kalkarken. "Porsuk ağacının onu iyileştireceğini söylemiştin, ama iyileştirmedi!"

Ben dedim ki, dedi canavar, *annenin iyileşme ihtimali varsa, porsuk ağacı ona şifa verecektir. Demek ki iyileşme ihtimali yokmuş.*

Conor'ın içindeki öfke seli iyice kabardı; kalbi, göğüs kafesinden dışarı çıkmak istercesine çarpmaya başladı. Canavarın bacaklarını yumrukluyor, bunu yaparken de ellerini yaralıyordu. "İyileştir onu! İyileştirmek zorundasın!"

Conor, dedi canavar.

"Eğer onu iyileştiremiyorsan sen ne işe yararsın?" dedi Conor, yumruk atmaya devam ederek. "Aptalca hikâyeler anlatmak ve başımı belaya sokup herkesin bana hastalıklıymışım gibi bakmasından başka..."

Cümlesini bitirmedi, çünkü canavar elini uzatıp onu kavramış ve havaya kaldırmıştı.

Beni çağıran sendin, Conor O'Malley, dedi canavar büyük bir ciddiyetle. *Sorduğun tüm bu soruların yanıtı sende.*

Kıpkırmızı olmuş bir yüzle, yanaklarından süzülen kızgınlık gözyaşlarının farkında bile olmadan, "Eğer seni *ben* çağırdıysam," dedi Conor, "bunu annemi kurtarmak için yaptım! Onun iyileşmesi için!"

Canavarın yaprakları kımıldadı; rüzgâr onları derinden, ağır ağır iç çeker gibi hışırdatmıştı.

Ama ben onu iyileştirmek için gelmedim, dedi canavar. *Seni iyileştirmek için geldim.*

— • —

"Beni mi?" dedi Conor. Canavarın avucunda debelenmeyi bıraktı. "Benim iyileşmeye ihtiyacım yok, ben *iyiyim*. Ama annem..."

Cümlesini tamamlayamadı. Hâlâ söyleyemiyordu. O konuşmayı yapmış olmalarına rağmen. Bunu en başından beri biliyor olmasına rağmen. Evet, *tabii ki* biliyordu; bunun doğru olmadığına inanmayı ne kadar istese de, açıkça biliyordu işte. Yine de söyleyemiyordu.

Kelimelere dökemiyordu. Annesinin yavaş yavaş...

Hâlâ öfkeyle ağlıyor, güçlükle nefes alıyordu. Bedeni parçalara ayrılacak, içinde bir yarık açılacak gibiydi sanki.

Başını kaldırıp canavara baktı. "Bana yardım et," dedi usulca.

Dördüncü hikâyenin zamanı geldi, dedi canavar.

Conor öfkeyle haykırdı. "Hayır! Ben onu kastetmedim! Şu an daha önemli şeyler var!"

Evet, dedi canavar. *Evet, var.*

Boştaki elini açtı.

Bir kez daha, çevrelerini sis sardı.

Ve bir kez daha, kâbusun tam ortasına daldılar.

DÖRDÜNCÜ HİKÂYE

Conor, canavarın devasa eli tarafından sıkı sıkı kavrandığını bildiği halde, içine sızmaya başlayan dehşet duygusuna engel olamıyor; karanlığın, akciğerlerini doldurup onu nefessiz bıraktığını hissediyordu. Midesindeki boşluk büyüyor, düşmeye başlayan...

"Hayır!" diye haykırıp biraz daha debelendi; ama canavarın onu bırakmaya hiç niyeti yok gibiydi. "Hayır! Lütfen!"

Tepe, kilise, mezarlık... hepsi gitmişti artık. Güneş bile yok olmuş, Conor ve canavarı buz gibi bir karanlığın içinde bırakmıştı. Bu karanlık, annesi ilk kez hastaneye yatırıldığından daha da önce, saçlarını kaybetmesine yol açan tedavilere başlandığından beri; hatta bir türlü iyileşmeyen gribinin aslında griple ilgisinin olmadığının ortaya çıkmasından beri; ve hatta belki onun da öncesinde, henüz ortada hiçbir şey yokken yorgunluktan yakınmaya başladığından

beri; yani Conor'a *sonsuz* gibi gelen bir süreden beri onu takip etmiş, dört bir yanım sarmış, dış dünyayla bağlarını kesip onu yapayalnız bırakmıştı.

Ezelden beri bu karanlığın içindeymiş gibi hissediyordu Conor.

"Çıkar beni buradan!" diye haykırdı. "Lütfen!"

Dördüncü hikâyenin zamanı geldi, dedi canavar bir defa daha.

"Ben hikâye falan bilmiyorum!" diye bağırdı Conor. İyiden iyiye paniklemişti.

Eğer sen anlatmazsan, dedi canavar, *ben senin yerine anlatmak zorunda kalırım.* Conor'ı yüzüne yaklaştırdı. *Ve inan bana, bunu yapmamı hiç istemezsin.*

"Lütfen," dedi Conor bir kez daha. "Annemin yanına dönmem gerek."

İyi ama, dedi canavar karanlığa doğru dönerek, *o zaten burada.*

Canavar Conor'ı hızla, neredeyse düşürürcesine indirdi. Sendeleyerek öne doğru fırlayan Conor kendini yerde buldu ve ancak elleri ve dizlerini kullanarak dengede durabildi.

Ellerinin altındaki soğuk toprak tanıdıktı. Ortasına düştüğü açıklığı, bu açıklığın üç tarafını çeviren karanlık ve geçit vermeyen ormanı, dördüncü taraftaki uçurumu ve bu uçurumun giderek daha da karanlıklaşan dibini biliyordu.

Uçurumun kenarındaysa, annesi duruyordu.

Conor'a sırtını çevirmişti, ama yüzü ona dönüktü ve gülümsüyordu. Hastanedeki kadar bitkin görünmesine rağmen kolunu kaldırıp ona sessizce el salladı.

"Anne!" diye seslendi Conor. Kâbus her başladığında olduğu gibi, ayağa kalkamayacak kadar ağır hissediyordu kendisini. "Buradan uzaklaşmak zorundasın!"

Annesi hareket etmedi, ama oğlunun söylediği şey onu biraz tedirgin etmişe benziyordu.

Conor var gücüyle çabalayarak ağır ağır ilerledi. "Anne, kaç git buradan!"

"Ben iyiyim tatlım," dedi annesi. "Endişelenecek bir şey yok."

"Anne kaç! Yalvarırım!"

"Ama tatlım, burada bir şey..."

Annesi önüne döndü ve bir şeyler duymuşçasına, uçurumdan aşağıya baktı.

"Hayır," diye fısıldadı Conor kendi kendine. Panik içinde, yeniden ilerlemeye çabaladı; ama annesi uzaktaydı.

Zamanında yetişemeyeceği kadar uzakta. Zaten Conor da iyiden iyiye *ağırlaşmıştı* ve...

Uçurumun dibinden tok bir ses duyuldu. Derin bir *gümbürtü*.

Çok büyük bir şey kımıldıyordu aşağıda.

Dünyadan daha büyük bir şey.

Ve uçurumdan yukarı tırmanıyordu.

"Conor?" diye seslendi annesi ona bakarak.

Ama Conor biliyordu. Artık çok geçti.

Gerçek canavar geliyordu.

"Anne!" diye haykırdı Conor ve üzerine çökmüş görünmez ağırlıkla savaşarak güçlükle ayağa kalktı. "ANNE!"

"Conor!" diye bağırdı annesi; geri geri adım atarak uçurumun kenarından uzaklaşmaya başladı.

Ama gümbürtü giderek artıyordu. Artıyordu. Daha da artıyordu.

"ANNE!"

Oraya zamanında ulaşamayacağını biliyordu.

Çünkü kulakları sağır eden bir kükremeyle, uçurumu saran karanlıktan iki dev yumruk göründü. Birkaç saniye havada, kaçmaya çalışan annesinin üzerinde kaldılar.

Ama annesi güçsüzdü. Hem de çok...

İki yumruk da aynı anda, hızla indi ve Conor'ın annesini kavrayarak uçuruma doğru çekmeye başladı.

Nihayet koşabiliyordu Conor. Çığlık atarak, olabildiğince hızlı koştu, neredeyse takılıp düşecekti. Karanlık yumrukların boşluğa çektiği annesinin, kendisine uzattığı ellerine doğru atladı.

Ve ellerini yakaladı.

Kâbus buydu işte. Conor'ın her gece çığlık atarak uyanmasına neden olan kâbus. İşte şimdi, şu anda, *tam burada* yaşanıyordu.

Uçurumun kenarına yapışmış, var gücüyle annesinin ellerini tutmuştu; uçurumun dibinden gelen canavarın, annesini aşağıdaki kapkaranlık boşluğa çekmesine engel olmaya çabalıyordu Conor.

Canavarı baştan ayağa görebiliyordu artık.

Onu asıl korkutan, *gerçek* canavar buydu işte. Porsuk ağacı ilk ortaya çıktığında geldiğini sandığı; bulutlardan, küllerden ve karanlık alevlerden oluşan, ama gerçek kaslara, gerçek güce, gözlerinin içine bakan kıpkırmızı gerçek gözlere ve annesini canlı canlı yemesini sağlayacak gerçek dişlere sahip hakiki canavar buydu. O ilk gece karşısında porsuk ağacını gördüğünde, "Senden çok daha korkunçlarını gördüm ben," demişti ağaca.

İşte o çok daha korkunç şey buradaydı şimdi.

"Yardım et Conor!" diye bağırdı annesi. "Sakın bırakma!"

"Bırakmayacağım!" dedi Conor. "Söz veriyorum!"

Kâbus canavarı, parmaklarını Conor'ın annesinin bedenine daha sıkı kenetledi ve onu daha kuvvetli çekmeye başladı.

Conor avuçlarındaki ellerin kaymaya başladığını hissetti.

"Hayır!"

Annesi dehşet içinde haykırdı. "Lütfen Conor! Beni bırakma!"

"Bırakmayacağım!" diye bağırdı Conor. Arkasında öylece duran porsuk ağacına baktı. "Yardım et bana! Tutamıyorum!"

Ancak ağaç, olan biteni izlemekle yetiniyordu.

"Conor!" diye haykırdı annesi.

Elleri kayıyordu.

"Conor!"

"Anne!" diye haykırdı Conor ve annesinin ellerini daha sıkı tutmaya çalıştı.

Ama engel olamıyordu; annesi gitgide ağırlaşıyor, kâbus canavarı da giderek daha çok asılıyordu.

"Düşüyorum!" diye bağırdı annesi.

"HAYIR!"

Annesinin ve canavarın ağırlığıyla yere yapışmıştı artık.

Bir kez daha çığlık attı annesi.

Sonra bir kez daha.

Gerçek olmayacak kadar ağırlaşmıştı.

"Lütfen," diye fısıldadı Conor kendi kendine. "*Lütfen.*"

Ve işte, dediğini duydu, arkasındaki porsuk ağacının, *dördüncü hikâye.*

"Kapa çeneni!" diye bağırdı Conor. "Yardım et bana!"

İşte Conor O'Malley'nin gerçeği.

Annesi bağırıyordu.

Ve elleri kayıyordu.

Onu tutmak artık çok güçtü.

Ya şimdi ya hiç, dedi porsuk ağacı. *Gerçeği dile getirmek zorundasın.*

"Hayır!" dedi Conor hırıltılı bir sesle.

Zorundasın.

"Hayır!" diye bağırdı bir kez daha. O sırada annesinin yüzüne baktı...

Gerçek tüm yalınlığıyla ortaya çıkmıştı...

Kâbusun doruğa ulaştığı andı bu.

"HAYIR!" diye bağırdı Conor bir kez daha...

Ve annesi düştü.

DÖRDÜNCÜ HİKÂYENİN DEVAMI

Genelde kâbusun burasında uyanırdı. Annesi ellerinden kayıp çığlık çığlığa düştüğünde ve uçurumun o dipsiz karanlığında sonsuza dek kaybolduğunda, Conor da kan ter içinde, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atarken doğrulurdu yatağında.

Ama bu defa uyanmadı.

Kâbusun tam ortasındaydı. Porsuk ağacı da hâlâ arkasında duruyordu.

Hikâye henüz anlatılmadı, dedi canavar.

"Çıkar beni buradan," dedi Conor, güçlükle ayağa kalkarak. "Annemi görmem gerek."

O artık burada değil, Conor, dedi porsuk ağacı. *Gitmesine izin verdin.*

"Bu sadece bir kâbus," dedi Conor nefes nefese. "Gerçek değil."

Hayır, gerçek, dedi canavar. *Bunu sen de biliyorsun. Gitmesine izin verdin.*

"Annem düştü," dedi Conor. "Daha fazla tutamadım. Çok ağırlaşmıştı."

Sen de bu yüzden gitmesine izin verdin.

"*Düştü* o!" dedi Conor, çaresizlik içinde sesini yükselterek. Annesini yutan toz ve küller, bir ahtapotun bacakları gibi kıvrıla kıvrıla yükselmeye başlamıştı yeniden uçurumun kenarından. Conor'ın solumak zorunda kaldığı bu duman onu boğacak gibiydi; nefes almak bile zorlaşmıştı.

Gitmesine izin verdin, dedi canavar.

"Ben bir şey yapmadım!" diye bağırdı Conor titrek bir sesle. "Düştü o!"

Doğruyu söylemek zorundasın, yoksa bu kâbustan hiçbir zaman çıkamazsın, dedi canavar. Daha önce hiç olmadığı kadar tehlikeli görünüyor, sesi de son derece tehditkâr çıkıyordu. *Hayatının sonuna kadar, burada tek başına kalırsın.*

"Lütfen bırak beni!" diye haykırdı Conor uzaklaşmaya çabalayarak. O an, kâbus canavarının ahtapotumsu kollarının uçurumdan uzanıp bacaklarına dolanmaya başladığını gördü ve dehşet içinde haykırdı. Kollar Conor'ı yere düşürdü ve belinden yukarı tırmandı. "Yardım et!"

Gerçeği dile getir! diye kükredi canavar. Sesi tüyler ürperticiydi. *Gerçeği söyle, ya da sonsuza dek burada kal.*

"Hangi gerçeği?" diye bağırdı Conor; bir yandan da kendisini saran kollarla panik içinde mücadele ediyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum!"

Canavarın kafası karanlığın içinden birden fırladı ve Conor'ın yüzüne birkaç santim kala durdu.

Biliyorsun, dedi, derinden gelen tehditkâr bir sesle.

Ve sonra her yer sessizliğe gömüldü.

Evet, biliyordu Conor.

Ta en başından beri.

Gerçeği. Kâbusun bir parçası olan gerçeği.

"Hayır," dedi usulca, karanlığın kolları yavaşça boynuna dolanmaya başlarken. "Hayır, yapamam."

Zorundasın.

"Yapamam," diye yineledi Conor.

Yapabilirsin, dedi canavar. Sesinde bir değişiklik vardı. Farklı bir tını taşıyordu.

Sesinde şefkat vardı.

Conor'ın gözleri dolmaya başladı. Yanaklarından süzülen yaşlara engel olamıyor, hatta gözlerini silemiyordu bile;

çünkü kâbusun kolları onu kıskıvrak yakalamış, neredeyse tamamen ele geçirmişti.

"Lütfen yapma," dedi Conor. "Lütfen söyletme bana bunu."

Gitmesine izin verdin, dedi canavar.

Conor başını iki yana salladı. "Lütfen..."

Gitmesine izin verdin, dedi canavar bir kez daha.

Conor gözlerini sımsıkı yumdu.

Ancak başını aşağı yukarı salladı.

Onu daha uzun bir süre tutabilirdin, dedi canavar, *ama sen düşmesine izin verdin. Parmaklarını gevşettin ve kâbusun onu almasına izin verdin.*

Conor bir kez daha başını salladı. Duyduğu acı ve hıçkırıklardan yüzü buruşmuştu.

Onun düşmesini istedin.

"Hayır," dedi Conor gözyaşları içinde.

Gitmesini istiyordun.

"Hayır!"

Doğruyu söylemek ve bunu şimdi yapmak zorundasın, Conor O'Malley. Haydi söyle. Buna mecbursun.

Conor başını iki yana salladı yine. Ağzını bıçak açmıyordu. Göğsünde bir yanma hissetti; tam üstünde bir ateş

yakılmıştı sanki. Ya da cayır cayır yanan minyatür bir güneş belirmiş, onu için için kavurmaya başlamıştı.

"Söylersem ölürüm," dedi güçlükle.

Söylemezsen de öleceksin, dedi canavar. *Söylemek zorundasın.*

"Yapamam."

Gitmesine izin verdin. Neden?

Kâbusun karanlığı, Conor'ın görüşünü engellemeye, burnunu tıkamaya ve ağzını doldurmaya başlamıştı. Nefes almaya çabalıyor ama başaramıyordu. Kâbus onu boğuyordu. Onu *öldürüyordu...*

Neden Conor? diye sordu canavar hiddetle. *Söyle, NEDEN? Çok geç olmadan yanıt ver!*

Conor'ın göğsündeki ateş birden harlandı ve onu canlı canlı kızartacakmış gibi yakmaya başladı içini. Gerçek buydu, biliyordu Conor. O sırada boğazında bir inilti peyda oldu; inilti önce haykırışa, sonra da sessiz bir çığlığa dönüştü ve Conor acı içinde çığlık atmaya devam ederken, ağzından bir alev topu fışkırıp kâbusun tüm karanlığını, porsuk ağacını, her şeyi, tüm dünyayı yuttu ve...

Konuştu Conor.

Gerçeği kelimelere döktü.

Dördüncü hikâyenin devamını anlattı.

"Artık dayanamıyorum!" diye bağırdı, alevler dört bir yanını sararken. "Onun gideceğini bilmeye dayanamıyorum! Ne olacaksa olsun artık! Olsun ve *bitsin!*"

Böylece alevler tüm dünyayı, her şeyi ve her şeyle birlikte Conor'ı yutup kül etti.

Conor son anlarında bir rahatlama hissetti, çünkü sonunda hak ettiği cezayı bulmuştu.

ÖLÜMDEN SONRA YAŞAM

Conor gözlerini açtı. Evlerinin arkasındaki tepenin çimenleri üzerinde yatıyordu.

Yaşıyordu.

Ve bu, başına gelebilecek en kötü şeydi.

Yüzünü avuçları arasına alarak, "Neden beni öldürmedi?" diye inledi. "Bunu hak etmiştim."

Ettin mi gerçekten? diye sordu canavar.

"Çok uzun zamandır böyle düşünüyordum," dedi Conor ağır ağır. Acı çektiği ve kelimeleri zar zor bir araya getirdiği belliydi. "Neredeyse en başından beri, annemin başaramayacağını biliyordum. İyiye gittiğini söylüyordu çünkü benim duymak istediğim buydu. Ona inanıyordum. Ama aynı zamanda inanmıyordum da."

Evet, inanmıyordun, dedi canavar.

Conor yutkundu; konuşurken hâlâ zorlanıyordu. "Bu

işin *sona ermesini* ne kadar çok istediğimi düşünmeye başlamıştım. Bu konuda *düşünmeyi* bırakabilmeyi ne kadar istediğimi de... Daha fazla beklemeye dayanamadığımı; tüm bunların, bana kendimi ne kadar yalnız hissettirdiğini..."

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Daha önce hiç böyle ağlamamıştı; annesinin hasta olduğunu öğrendiğinde bile.

Ve bir yanın, tüm bunların sona ermesini diliyordu, dedi canavar, *bu, onu kaybetmek anlamına gelse bile.*

Conor başını salladı. Ağzını açamamıştı.

Ve böylece kâbus başladı. Sen de bu kâbusun sonunda her seferinde...

"Annemin gitmesine izin verdim," dedi Conor güçlükle. "Dayanabilirdim, ama bunu yapmadım."

Ve bu da, dedi canavar, *gerçeğin ta kendisi.*

"Ama böyle olsun istememiştim!" dedi Conor yalvarırcasına. "Onu bırakmak istememiştim! Ve işte şimdi hepsi gerçek oldu! Annem ölecek ve bu benim suçum!"

Ve bunun, dedi canavar, *gerçekle hiçbir ilgisi yok.*

Conor'ın kederi somut ve elle tutulur bir histi sanki; onu bir pençe gibi kavramış, mengene gibi sıkıştırıyordu. Nefes almak bile bir işkenceydi. Yeniden yere yığıldı ve yok olmayı,

bu kederden sonsuza dek kurtulmayı diledi.

Hayal meyal, canavarın devasa ellerini birleştirip kendisini nazikçe yerden kaldırdığını fark etti. Sırtının üstüne rahatça yatabilmesi için, ellerini meydana getiren yaprak ve dallar yumuşuyor, genişliyordu.

"Benim suçum," dedi Conor. "Gitmesine izin verdim. Hepsi benim suçum."

Hayır, değil, dedi canavar. Sesi, oğlanın etrafında bir meltem gibi süzülüyordu.

"Evet öyle."

Sen yalnızca, çektiğin acının sona ermesini diliyordun, dedi canavar. *Kendi acının. Seni artık yalnızlaştırmamasını istiyordun. Bu son derece insancıl bir istek.*

"Böyle olsun istemedim," dedi Conor.

İstedin, dedi canavar. *Ama aynı zamanda istemedin de.*

Conor burnunu çekip önünde bir duvar gibi yükselen yüze baktı. "İkisi birden nasıl doğru olabilir ki?"

Çünkü insanoğlu, anlaşılması zor bir yaratıktır, dedi canavar. *Bir kraliçe, nasıl hem kötü hem de iyi bir cadı olabilir? Bir prens nasıl hem bir katil hem de bir kurtarıcı olabilir? Bir ispençiyar nasıl katı kalpli, ama aynı zamanda doğru düşünen biri olabilir? Görünmez adamlar nasıl kendilerini görünür kıldıkları halde, nasıl daha da yalnızlaşırlar?*

"Bilmiyorum," dedi Conor, bitkinlikle omuz silkerek. "Anlattığın hikâyeler bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi ki."

Yanıt şu: Ne düşündüğün önemli değil, çünkü zihnin her gün yüzlerce defa kendisiyle çelişecek. Annenin gitmesini istiyor, ama bir yandan da tüm kalbinle benim onu kurtarmamı diliyordun. Zihnin, rahatlatıcı yalanlara inanır, ama o yalanları gerekli kılan acı gerçekleri de bilir. Her ikisine de inandığın için, zihnin seni cezalandırır.

"İyi ama insan bunu nasıl engelleyebilir?" diye sordu Conor çatallı bir sesle. "İçindeki onca farklı şeyle nasıl savaşır?"

Gerçekleri dile getirerek, dedi canavar. *Tıpkı az önce yaptığın gibi.*

Conor bir kez daha annesinin ellerini, onların kendi ellerinden kayışını düşünmeye başladı...

Bundan vazgeç artık, Conor O'Malley, dedi canavar usulca. *Ben bu yüzden ayaklandım: Sana bunu söylemek ve böylece şifa bulmanı sağlamak için. Beni dinlemek zorundasın.*

Conor yutkundu. "Dinliyorum."

Yaşam kelimelerle yazılmaz, dedi canavar. *Eylemlerle yazılır. Ne düşündüğün önemli değil. Ne yaptığın önemli.*

Conor'ın nefes alışları biraz normalleşene kadar, uzunca bir sessizlik oldu.

En sonunda, "Peki ne yapmam gerek?" diye sordu.

— • —

Az önce yaptığını yapacaksın, dedi canavar. *Doğruları dile getireceksin.*

"Hepsi bu mu?"

Kocaman kaşlarından birini kaldırdı canavar.

Kolay olduğunu mu sanıyorsun? Az önce bunu yapmaktansa ölmeyi tercih ediyordun.

Conor, uzun süredir yumruklarını sıktığını fark etti ve avuçlarını nihayet açtı. "Çünkü aklımdaki şeyin çok yanlış olduğunu düşünüyordum."

Yanlış değildi, dedi canavar, *o sadece bir düşünceydi. Milyonlarca düşünceden sadece biri. Bir eylem değildi.*

Conor upuzun bir nefes verdi. Sesi hâlâ hırıltılı çıkıyordu.

Ama artık boğulacak gibi olmuyordu. Kâbus içine dolmuyor, göğsünü sıkıştırmıyor, onu yere yığmaya çalışmıyordu.

Hatta kâbusu hiç hissetmiyordu artık.

"Çok yorgunum," dedi, başını ellerinin arasına alarak. "Tüm bunlar beni çok yordu."

Öyleyse uyu, dedi canavar. *Daha zaman var.*

"Var mı gerçekten?" diye sordu Conor. Gözlerini açık tutmakta güçlük çekmeye başlamıştı birden.

Canavar, ellerinin duruşunu yine değiştirdi ve Conor'ın yattığı kısmı daha da rahat bir şekle soktu.

"Annemi görmem gerek," diye itiraz etti Conor.

Göreceksin, dedi canavar. *Söz veriyorum.*

Conor gözlerini açtı. "Sen de orada olacak mısın?"

Evet. Ayaklanışımın son adımları olacak.

Conor, bir mıknatıs gibi uykuya çekiliyordu; daha fazla dayanması mümkün görünmüyordu.

Ama derin bir uykuya dalmadan önce, son bir soru sorma ihtiyacı hissetti.

"Peki neden hep 12:07'de geliyorsun?"

Canavarın yanıt vermesine fırsat kalmadan, gözleri kapandı.

ORTAK NOKTA

"Tanrıya şükürler olsun!"

Daha tam olarak uyanamadan, bu kelimeleri duyar gibi oldu.

"Conor!" diye sesleniyordu biri. Aynı çağrı, daha güçlü bir sesle tekrarlandı: "Conor!"

Büyükannesinin sesiydi bu.

Gözlerini açıp yavaşça doğruldu. Gece olduğunu fark edince, ne kadar süredir uyuduğunu merak etti. Etrafına bakındı ve hâlâ evlerinin arkasındaki tepede, hemen yanında yükselen porsuk ağacının kökleri üzerinde kıvrılmış olduğunu gördü. Başını kaldırdı. Sadece bir porsuk ağacıydı bu.

Ama aynı zamanda, onun sadece bir porsuk ağacı olmadığına yemin edebilirdi.

"CONOR!"

Büyükannesi kilise yönünden koşarak geliyordu. Arabası kilisenin ardındaki yolda, farları açık ve motoru çalışır haldeydi. Ayağa kalkıp kendisine doğru gelen kadının yüzüne baktı. Kızgınlık, rahatlama ve Conor'ın içini cız ettiren bir şey daha vardı bu yüzde.

"Şükürler olsun, ŞÜKÜRLER OLSUN!" diye bağırarak yaklaştı büyükannesi.

Sonra da şaşırtıcı bir şey yaptı.

Conor'a birden öylesine sıkı sarıldı ki, oğlan ağacın gövdesine tutunmasaydı, az kalsın birlikte yere düşeceklerdi. Bir süre sonra kollarını çözdü büyükannesi ve bu defa adamakıllı bağırmaya başladı.

"NERELERDEYDİN!" diye haykırdı. "SAATLERDİR seni arıyorum! Meraktan çıldıracaktım Conor! AKLIN NEREDE SENİN?"

"Yapmam gereken bir şey vardı," dedi Conor; ama büyükannesi onu kolundan sürüklemeye başlamıştı bile.

"Zamanımız yok," dedi. "Gitmek zorundayız! *Şimdi!*"

Torununun kolunu bırakıp arabasına doğru hızla koştu; Conor da durumun ciddiyetini kavrayıp neredeyse hiç düşünmeden onun arkasından fırladı. Büyükannesinin yanına oturup kapıyı kapadığında araba hareket etmişti bile.

Neden bu kadar acele ettiklerini sormaya cesaret edemedi.

Araba endişe verici bir hızla ilerlerken, "Conor," dedi büyükannesi. Conor büyükannesine bakınca, o âna kadar farkına varmadığı bir şey gördü: Kadın sarsıla sarsıla ağlıyordu. "Conor, bir daha böyle..." Bir süre daha titredikten sonra, direksiyonu daha sıkı kavradı.

"Büyükanne..." diyecek oldu Conor.

"Başlama," dedi büyükannesi. "Lütfen, bir şey söyleme."

Bir süre sessizce, 'yol ver' levhalarına aldırış etmeden hızla ilerlediler. Conor emniyet kemerini takıp takmadığını bir kez daha kontrol etti.

Bir hız tümseği üzerinden yavaşlamadan geçtikleri sırada koltuğuna iyice yapışan Conor, "Büyükanne?" diye seslendi yeniden.

Büyükannesi yanıt vermeden hızlanmaya devam etti.

"Özür dilerim," dedi Conor usulca.

Gırtlaktan çıkan bir sesle acı acı güldü büyükannesi. "Önemli değil," dedi. "Önemli değil."

"Değil mi?"

"Tabii ki değil." Büyükannesi yeniden ağlamaya başla-

dı. Ama o, gözyaşlarının, konuşmasının önüne geçmesine izin verecek türden bir büyükanne değildi. "Ne dersin, sen ve ben, pek uyumlu bir ikili sayılmayız, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Conor. "Pek sayılmayız."

"Bence de." Bu sırada virajı öylesine sert aldı ki, Conor yana devrilmemek için kapının koluna asılmak zorunda kaldı.

"Ama sanırım, uyumlu olmayı öğrenmek zorunda kalacağız."

Conor yutkundu. "Biliyorum."

"Biliyorsun, değil mi?" dedi büyükannesi yaşlı gözlerle. "Tabii ki biliyorsun."

Bir dörtyol ağzına yaklaştıkları sırada, kadın her iki yana hızlıca bakıp hiç yavaşlamadan kırmızı ışıkta geçti. Conor saati merak etti. Neredeyse hiç trafik yoktu.

"Ama biliyor musun torunum?" dedi büyükannesi. "Ortak bir yanımız da var."

"Gerçekten mi?" diye sordu Conor. Bu sırada yolun ilerisinde hastane görünmüştü.

"Evet," dedi büyükannesi, gazı kökleyerek. Gözyaşları yanaklarından süzülmeye devam ediyordu.

"Nedir o?" diye sordu Conor.

Hastaneye iyice yaklaştıklarında, büyükannesi arabayı yol kenarında gördüğü ilk boşluğa çekip gürültüyle kaldırıma çıktı ve arabayı durdurdu.

"Annen," dedi, Conor'ın gözlerinin içine bakarak. "Ortak yanımız bu."

Conor bir şey söylemedi.

Ama onun ne demek istediğini anlamıştı. Conor'ın annesi, büyükannesinin kızıydı. Ve ikisinin de hayatlarında en çok değer verdikleri insandı. Başlı başına bir ortak noktaydı bu.

Ve başlangıç için, iyi bir nokta olduğu kesindi.

Büyükannesi kontağı kapatıp kapıyı açtı. "Acele etmeliyiz," dedi.

GERÇEK

Conor'dan önce, hızla odaya daldı büyükannesi. Neyse ki içeride bir hemşire vardı ve kadının telaşlı bakışlarıyla sorduğu soruyu anlayıp hemen karşılık verdi. "Merak etmeyin," dedi. "Zamanında geldiniz."

Büyükannesi elleriyle ağzını kapadı ve aniden rahatlamış olmanın etkisiyle küçük bir çığlık attı.

"Onu bulmuşsunuz," dedi hemşire, Conor'a bakarak.

Büyükannesi yalnızca, "Evet," diyebildi.

Her ikisi de Conor'ın annesine bakıyordu. Oda loştu; sadece tek bir ampul yanıyordu. Annesinin gözleri kapalıydı, göğsünde bir ağırlık varmışçasına zor nefes alıyordu. Hemşire odadan çıkıp üçünü baş başa bıraktığında, büyükannesi yatağın diğer tarafındaki sandalyeye oturup kızının elini tutmak için eğildi. Avuçlarına aldığı eli öpüp kokluyor, bir yandan da bir öne bir arkaya sallanıyordu.

"Anne?" Conor'ın annesinin sesiydi bu. Öylesine alçak sesle ve hırıltılı konuşmuştu ki, ne dediğini anlamak neredeyse imkânsızdı.

"Buradayım hayatım," dedi büyükannesi, avucundaki eli bırakmadan. "Conor da burada."

"Gerçekten mi?" diye sordu annesi gözlerini açmadan.

Büyükannesi, Conor'a, bir şeyler söylemesini istercesine baktı.

"Buradayım anne," dedi Conor.

Annesi bunun üzerine sessiz kalıp boştaki elini havaya kaldırdı.

Conor'ın tutması için.

Tutması ve bırakmaması için.

İşte hikâyenin sonu, dedi canavar, Conor'ın arkasından.

"Ne yapmam gerek?" diye fısıldadı Conor.

Omuzlarında canavarın ellerini hissetti. Her nasılsa bu devasa eller, onu dik tutacak kadar küçülebilmişlerdi.

Tek yapman gereken, gerçeği söylemek, dedi canavar.

"Korkuyorum," dedi Conor. Loş ışığın altında, kızının üzerine eğilmiş halde oturan büyükannesini görebiliyordu. Gözleri kapalı yatan annesinin eli de, hâlâ Conor'a doğru uzanıyordu.

Tabii ki korkacaksın, dedi canavar, oğlanı hafifçe öne doğru iterek. *Ama yine de yapacaksın bunu.*

Canavarın elleri onu nazikçe yatağa yönlendirirken, Conor'ın gözleri duvardaki saate ilişti. Saat 11:46 olmuştu bile.

12:07'ye yirmi bir dakika vardı.

Conor canavara, o an geldiğinde ne olacağını sormak istediyse de, buna cesaret edemedi.

Çünkü içinden bir ses, bu sorunun yanıtını zaten bildiğini söylüyordu.

Eğer gerçeği dile getirirsen, diye fısıldadı canavar Conor'ın kulağına, *başına her ne gelirse gelsin onunla yüzleşebilirsin.*

Conor bir kez daha annesine ve onun uzanmış eline baktı. Bir kez daha boğazının düğümlendiğini, gözlerinin dolduğunu hissetti.

Ama bu defa hissettikleri, kâbusun getirdiği boğulma hissinden farklıydı. Daha basit, daha hafifti.

Yine de onun kadar zorluydu.

Annesinin elini tuttu.

Annesi gözlerini açtı ve çok kısa bir süreliğine Conor'ın bulunduğu yöne doğru baktı. Sonra gözkapakları yeniden kapandı.

Ama görmüştü oğlunu.

Ve Conor biliyordu artık: Ne olacaksa burada olacaktı. Geri dönüş yoktu. Hissettiği, istediği şey olacaktı.

Ama bir şey daha biliyordu; bunu eninde sonunda atlatacaktı.

Korkunç olacaktı. Hem de çok korkunç.

Ve yine de atlatacaktı.

Canavar da bu yüzden gelmişti. Nedeni bu olmalıydı. Conor ona ihtiyaç duymuş ve bu ihtiyaç her nasılsa onu çağırmıştı. O da bu an için, sadece ve sadece *bu an için* ayaklanıp gelmişti.

Konuşmakta güçlük çekerek, "Kalacak mısın?" diye fısıldadı canavara. "Bitene kadar..."

Kalacağım, dedi canavar, ellerini Conor'ın omuzlarından çekmeden. *Şimdi yapman gereken tek şey, gerçeği söylemek.*

Ve Conor da öyle yaptı.

Derin bir nefes aldı.

Ve gerçeği, o an aklındaki son ve en yalın gerçeği söyledi.

"Gitmeni istemiyorum," dedi. Gözyaşları önce yavaş yavaş, sonra hızla süzülmeye başladı yanaklarından.

"Biliyorum tatlım," dedi annesi güçlükle. "Biliyorum."

Canavarın ona destek çıkan, onu ayakta tutan ellerini hissediyordu Conor.

"Gitmeni istemiyorum," dedi bir kez daha.

Ve tüm söylemesi gereken de buydu.

Yatağa doğru eğilip kolunu annesinin omuzuna attı.

Ona sarıldı.

O ânın çok yakında, belki de birazdan, 12:07'de geleceğini biliyordu. Ne kadar sıkı sarılırsa sarılsın, annesinin kollarından kayıp gideceğini biliyordu.

Ama şimdi değil, diye fısıldadı canavar. *Henüz değil.*

Conor annesine daha sıkı sarıldı.

Ve böylelikle, onun gitmesine nihayet izin verebilirdi artık.

"İnsan en doğru dersi bazen bir canavardan alabilir. Ve Patrick Ness iyinin içindeki canavarı, canavarın içindeki iyiyi muhteşem anlatmış. *Canavarın Çağrısı* yalnızca Conor'ı hedeflemiyor, sizin de ruhunuzda geziniyor. Okuyan herkes 'Beni mi çağırıyor?' diye düşünecektir."
Miyase Sertbarut

"İlgi çekici... Güçlü ve etkileyici."
Philip Pullman

"Olağanüstü...
Sürükleyici, tesirli, ustalıkla işlenmiş."
Amanda Craig, *The Times*

"Zekice ve incelikle kurgulanmış; içinde, 'Kaos Üçlemesi'nin yazarından beklenecek kadar heyecan ve tutku var."
Frank Cotrell Boyce
(*Benim Adım Hiç Kimse*'nin yazarı)

"Hislerimizin karmaşıklığı hakkında, öfkelenmemize izin veren ve kaybetmenin doğasına ışık tutan, hem gerçekçi hem de sihirli bir fabl."
Nicolette Jones, *The Sunday Times*

"Akıldan çıkmayacak, şiirsel ve içten bir hikâye."
Libba Bray

"Ness öykü içinde öykü anlatırken, tıpkı canavarın Conor'a yaptığı gibi sağ gösterip sol vuruyor, zaman ve mekânın sınırlarını aşan gerçeküstü örtüşmelerle okuru şaşırtıyor."
Şiirsel Taş, *İyi Kitap*

"Kitap bize diyor ki; 'Çocuklar ve gençler sorguluyor.' Ölümü, yaşamı, sevinci, hüznü, vedayı... Kısacası gerçeğin kendisini, duyguların da gerçekliğini... O yüzden, *Canavarın Çağrısı* gençlere hitap eden özelliklerinin yanında, bu yönüyle yetişkin ve ebeveynlere de seslenmekte."
Erdi İnci, *Radikal Kitap*

"*Canavarın Çağrısı*'nın özgünlüğü, ömrümüz boyunca haşır neşir olsak da, üstüne düşünmediğimiz bir olguyu irdelemesinde yatmakta: 'Hikâye' kavramının, hayatımızla iç içe yapısı."
Kayıp Rıhtım

"*Canavarın Çağrısı* size heyecandan sayfaları yırtarcasına çevireceğiniz bir macera sunmuyor, ama onun yerine aklınızdan hiç çıkmayacak bir hikâye okutuyor. Yüzünüzde gülücükler açtırmıyor, boğazınızda en irisinden bir düğüm oluşturuyor. Mutlu bir son vermiyor, unutulmaz bir son yaşatıyor. Klişelere sığınmıyor, onları Canavar'ın o koca yumruklarıyla yıkarak sizi her seferinde şaşırtıp merakta bırakıyor."
M. İhsan Tatari